

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kayıp Günlükler Serisi -3

Senden Tutsak Kaldım

Lisa Renee Jones

Şimdi de sıra Sara'nın Chris'in derin ve karanlık sırlarını keşfetmesinde. Acaba her şeyi öğrendikten sonra da Sara, Chris'in evi olduğunu düşünüp onunla kalacak mı, yoksa yolları bir daha kesişmemek üzere ayrılacak mı?

Artık o, Sara'nın her şeyiydi. Ama Chris yaralıydı, tehlikeliydi ve birçok sırrı vardı. Sara onun için her şeyi göze almıştı. Chris en derindeki ihtiyaçlarını, en erotik arzularını açığa çıkarmaya hazırdı. Tutkusunun ateşiyle asla kaçamayacağı o acıyı serbest bırakacaktı. Ona âşık olan Sara acaba onun bu karanlık parçasına da kucak açıp sahiplenebilecek mi?

₺20.00

www.istanbook.com.tr

*Kâğıt üzerindeki mürekkepten daha derine
işleyen bir şeyler istiyorum...*

ARKADYA BİTTER YAYINLARI

SENDE TUTSAK KALDIM

LISA RENEE JONES

Özgün adı: Revealing Us

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Yayına Hazırlayan: Yasemin Büte & Çağla Dirice Çakır

Çevirmen: Hülya Bakça

Editör: Arzu Sarı

Son Okuma: Burcu Balaban

Kapak ve Sayfa Tasarım: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tara Tarım Binası)

Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-188-060-0

©Julie Patra Publishing, Inc., 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Gallery Books, A Division of Simon&Schuster, Inc.'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA BİTTER YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Bitter Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Sende Tutsak Kaldım

Lisa Renee Jones

İngilizceden Çeviren

Hülya Bakça

Diego'ya,

Kitapçada karşılaştığımızda bunun aşk olduğunu biliyordum.

11 Temmuz 2012

Çarşamba

*G*ece yarısıydı ve Maui'de otelin balkonunda oturuyordum. Kıyıya vuran okyanusun sesi ilaç gibiydi, içimdeki karmaşayı yatıştırarak biraz olsun beni rahatlatıyordu. Zar zor geçinen bir barmendense, artık dünyayı gezen bir sanat uzmanı olduğuma inanmak zordu. Ben. Rebecca Mason. Bir gezgin. Buna inanmak geçtiğimiz yıl başıma gelenlere inanmak kadar güçlü.

Yeni erkekğim sadece birkaç metre ötemdeydi. Çıplaktı, odamızdaki yatağın çarşaflarının altında olağanüstü görünüyordu. Akşam yemeğine, içkiye ve tutku dolu sekse doymuştu. Seks. Böyle demeliydim. O buna sevişme dese de ben diyemezdim. Keşke diyebilseydim. Ah, diyebilmeyi ne kadar isterdim.

Neden o yatakta güçlü kaslarına dokunup erkeksi şehvetinin beni esir almasına izin vermemiştim? Vermeliydim, izin vermemenidenimse kucığımda duran cep telefonumdu. "O" bana onu aramam için mesaj bırakmıştı. O, unutamadığım; dokunuşunu, öpüşünü, tenimi hem acı hem şehvetle kamçılایışını arzulamayın bırakamadığım kişiydi.

Onu aramamak için mücadele ediyor, kendime bunu yapmam gerektiğini söylüyordum. Yeni erkeğim daha iyisini hak ediyordu, tıpkı benim efendimin bana sunduklarından fazlasını hak etmem gibi. Onu aramak hayatımdaki yeni insana ve kendime yaptığım bir saygısızlıktı. Kulağa tuhaf gelse de ısrarla benimle konuşmak istiyordu. Bu adamın asla çaresiz hissetmediğini biliyordum.

Son birkaç haftadır hem yatak odasında hem de dünyada tutku dolu bir yolculuk yapıp keşifler gerçekleştirmiştik. Bunlardan ve bu adamın mümkün kıldığı şeylerden zevk almam gerekirdi. Yakışıklıydı, başarılıydı ve her yönden seksiydi; beni cezbeden parası değildi. Beni cezbeden parayı kazanırken, hayatını yaşarken ve benle seviştiği zamanki tutkusuydu. Müthiş derecede kendinden emin, hiçbir şey için özür dilemeyecek, kim olduğunu kabul eden biriydi. Yine de... bir zamanlar “Efendim” dediğim adam değildi, gerçi öyle olduğunu asla düşünmemiştim. Ona neden âşık olmadığımı anlamıyordum. Bana teklif etse bile ki etmemişti, neden asla ona itaat edebileceğimi düşünmediğimi anlamıyordum.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, yeni erkeğime tamamen âşık olamamamın nedeni basitti. O hâlâ kalbimde, ruhumda, hatta zihnimde benim efendimdi.

Ama o bana âşık değildi. O aşka inanmazdı bile. Bunu bana görmezden gelemeyeceğim kadar çok söylemişti.

Ona hoşça kal dedim ve onu bir daha aramayacağım. Eğer ararsam, bunun felaketim olacağını ve bir kez daha onun büyüü altına gireceğimi biliyorum. Daha önce olduğum gibi olacağım... Kaybolacağım.

Birinci Bölüm

Konuşmak yok. Arası yok. Ya hep ya hiç, Sara. Sana bunu teklif ediyorum ve bunu gerçekten isteyip istemediğine karar vermen gerek. Amerikan Havayolları'nda senin adına yapılmış bir rezervasyon var. Uçakta olacağım. Umarım sen de orada olursun.

Chris bana bir ultiatom vererek bir süre belirtmişti ve beni kayıp olan en yakın arkadaşımın yatağında, az önce onun olduğu kapı girişine bakakalmış bir halde bırakmıştı. O anda bir yığın duygu ortaya çıkıp beni daha da içinden çıkılmaz bir hale sokmuştu. Beni arayıp burada bulmuştu. Dün geceki yıkıcı kavgamızdan sonra bile bana birlikte Paris'e gitmeyi teklif etmişti. Yeniden "biz" olmamızı istemişti. Benden hemen toplanıp apar topar yola çıkmamı nasıl isterdi? Öylece gidemezdim ama... o *gidiyordu*. Onu kaybetme fikriyle güçlkle nefes aldım. Eğer gitmesine izin verirsem, onu *kaybedeceğimi* biliyordum. Konuşmamız gerekiyordu. Paris'e gitmeden önce dün gece olanlar üzerine konuşmalıydık.

Sarsak bir hareketle telefonuma uzandım ve hızlı arama tuşuna basarak Chris'i aradım. Cevap vermesini beklerken kalbim göğsümde sertçe atıyordu.

Zırrr. Zırrr. Zırrr. Zırrr.

Derken derinden gelen çatallı seksi sesini duydum. Telesekreter mesajıydı. Parmaklarımı uzun kahverengi saçlarımdan geçirirken içimde büyük bir çaresizlik hissettim. *Hayır. Hayır. Hayır.* Böyle olmuyordu. Bu *olamazdı*. Dün gece neredeyse Ava'dan dolayı ölümün kıyısına gelmemden sonra bu kadarı fazlaydı. Bunun şu an için çok fazla olduğunu Chris nasıl *bilmezdi*? Telefonda çığlık atmak istiyordum.

Tekrar aradım, tahammül edemediğim zil sesini defalarca duydum ve telesekreter devreye girdi. Kahretsin! Havaalanına doğru yola çıkmadan onu evde yakalamaya çalışmalıyım.

Ayağa fırlayıp kapıya koşturdum. Kapıyı kilitlerken ellerim titriyordu. Ella'nın Avrupa seyahatinden sağ salim dönmesi için dua ediyordum. Onun sessizliğini Rebecca'nınikiyle karşılaştırmadan edemiyordum. Chris'in kollarında olmayı dileyerek Ella'nın dairesinin dışındaki karanlık koridora adım attığımda titredim. Keşke Ava'nın Rebecca'yı öldürdüğünü ve beni de öldürmeye çalıştığını unutabilseydim.

Park alanına geldiğimde binaya bakmamla midem düğümlendi. "Ella iyi," diye söz verdim, gümüş rengi Ford Focus'umun kilidini açıp arabaya binerken. Paris'e gitmek için iki nedenim vardı; Chris ve Ella ki bunlar oldukça iyi sebeplerdi.

Chris'le paylaştığım daireye on beş dakikadan daha az bir sürede varmama rağmen sanki yol sonsuza kadar sürecekmış gibi gelmişti. Arabamı gösterişli yüksek binanın önüne çektiğimde endişeliydim. Tanımadığım yeni görevliye anahtarlarımı verdim. "Arabamı burada tutun lütfen." İçimden bir ses havaalanına gitmemi söylüyordu.

Gitsem bile bu, uçağa bineceğim anlamına gelmiyordu. Henüz değil. Bu şekilde değil. Chris'i yolculuğu ertelemesi için ikna edecektim.

Güçlkle gördüğüm lobiyi hızla geçtim ve asansöre bindim. Kapılar kapandığında aniden mantıksız bir şekilde onu göreceğim için gerildim. Bu çok saçmaydı. O *Chris*'ti. Onunla ilgili gergin olmamı gerektirecek hiçbir sebep yoktu. Onu seviyordum. Onu hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyordum. Yine de yirminci kata çıkmak işkence gibiydi, keşke daha önceden görevliye Chris'in burada olup olmadığını sorsaydım diye düşündüm.

“Lütfen burada ol,” diye fısıldadım ineceğim kata yaklaşırken. “Lütfen burada ol.”

Asansörün kapıları açıldı. Bir an için dairemizin girişine bakakaldım. *Bizim* dairemiz. Eğer ben onunla Paris'e gitmezsem yine bizim evimiz olur muydu? Daha geçen hafta beni kendinden uzaklaştırmış, kanser hastası küçük Dylan'ı kaybedişimizle acının üstesinden gelmesine yardım etmeme izin vermek yerine kendini bana kapatmıştı. Onunla olduğum zamanlarda burayı evim gibi hissettiğim o duyguyu içimden söküp almıştı. Bunun bir daha yaşanmayacağına, asla o kaybolmuşluk hissini yaşamayacağıma dair bana söz vermişti. Ama şimdi o an gelmişti ve bu hissi tekrar yaşıyordum.

Onsuz kaybolmuştum.

“Chris,” diye seslendim girişe doğru, ancak cevap sessizlikti. İçeri iki adım atmamla hiç olmadığı kadar çok boş hissettim kendimi, içim boşalmıştı sanki. O burada değildi. Gitmişti.

Yavaşça gömme salona ve tavandan yere kadar uzanan pencerelere döndüm yüzümü. Şehrin üzerinde şafak söküyordu.

Hatıralar zihnimde canlanmaya başladı; Chris'le benim bu oda-da, bu dairede olan birçok hatıramız. Onun kokusunu alabili-yordum, neredeyse tadını da. Onu hissediyordum. Onu hisset-meye *ihtiyacım* vardı.

Loş ışıkta gözlerim cama tutturulmuş bir şeye takıldı. Yapış-kanlı bir kâğıttı. Camın tam olarak Chris'in beni becerdiği kıs-mında olduğunu fark ettiğimde göğsüm sıkıştı. Orada bana ate-şi, tutkuyu ve tabii ki düşme korkusunu hissettirmişti. Ve aşka düşmüş, ona âşık olmuştum.

Basamakları inip mobilyaları geçerek camdaki notu aldım.

Sara,

Uçuşumuz saat dokuzda. Güvenlikle bagaj kontrolün-den geçmek için bir saat önceden burada olmalısın. Uzun bir uçuş olacak, rahat kıyafetler giy. Jacob seni trafiğe ya-kalanmadan getirmek için saat yedide aşağıda bekleyecek. Tabii EĞER gelmeye karar verirsen.

Chris

"Seni seviyorum" yazmıyordu. "Lütfen gel" yazmıyordu.

Aslında yazmasına da gerek yoktu. Bu Chris'ti. Tüm sırlarını bilmesem de onu tanıyordum. Bunun onun denemelerinden biri olduğunu biliyordum. Onun sözcüklerinden etkilenmeden verdiğim bir karar olduğunu bilmeye ihtiyacı olduğunu biliyor-dum. Burada olmamasının nedeni buydu.

Bir anda kafama dank etti: Bunu *biliyordum*. Onun ne dü-şündüğünü biliyordum. Onu *tanıyordum*. Bu sözcükler rahatla-tıcıydı. Önemli olan buydu, *onu tanıyordum*.

Dönüp solumdaki mutfağın girişindeki saate baktım ve güçlükle yutkundum. Neredeyse altıya geliyordu. Chris'le ülkeyi terk etmeye karar vermek ve toplanmak için bir saatim vardı.

Yere çöküp beni buraya ilk getirdiği gece yaslandığım cama sırtımı dayadım. Tükenmişim. O zamanki kadar çıplak ve korunmasız hissediyordum.

Bir saat. Eğer gitmeye karar verirsem havaalanına varmak için bir saatim vardı. Delirmiş bir kadın beni öldürmeye çalışırken yerlerde sürüklediğinden kot pantolonum kir içindeydi ve uzun, koyu renk saçlarım düşüncelerim kadar ağırlaşmıştı. Duş almaya ihtiyacım vardı. Uykuya ihtiyacım vardı.

Ne yapacağıma dair hemen şimdi bir karar vermem gerekiyordu.

Siyah kadife bir eşofman takımının içinde, omzuma astığım çantamla üzerinde "DWF/Dallas" ve "Paris" yazan girişlere baktım. Heyecandan kalbim küt küt atıyordu.

Buradaydım. Çantam omzumdaydı. Uçağa binmek üzere kapıdan geçecektim. Güçlükle nefes aldım, hayatımda daha önce iki kez olduğu gibi normalden daha hızlı bir şekilde nefes almaya başlayınca yine bir krizin eşiğinde olabileceğimi düşündüm. O anlardan birini annemin kalp krizinden öldüğünü duyduğumda, diğeriniyse Rebecca'nın deposundayken elektrikler gittiğinde yaşamıştım. Şimdikinin nedenini bilmiyordum. Sadece kendimi kontrol edemiyormuş gibi hissediyordum.

İnterkomdan adımları duydum. Uçağa binmeliydim.

Nasıl olduysa ileri doğru adım atıp görevliye burada olduğumu göstermek için elimi kaldırdım. Ona bakmadan biletimi verdim ve iki dakika sonra hatırlamadığım sorularını yanıtlarken sesim çatallaştı. Tuhaf nefes alışımı ölmeden kontrol altına almam gerekiyordu, kriz geçirdiğim belliydi. Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum. Bu zayıflıktan ne zaman kurtulacaktım?

Louis Vuitton marka valizimi kaldırırken dizlerimin bağı çözüldü. Chris bu valizi bana, Napa'ya manevi ailesiyle tanışmaya giderken almıştı.

Valizi biniş rampasına koydum. Köşeyi dönünce kalp atışlarım hızlandı. Chris uçağın kapısında durmuş, beni bekliyordu ve kötü, koyu mavi tişörtü, motorcu botları içinde baştan çıkarıcı bir şekilde erkeksi ve tam tamına *kendisi* gibi görünüyordu. Bir günlük sakalı ve elle dağıtılmış gibi duran uzuna yakın sarı saçlarıyla haşin ve mükemmeldi. Sanki onun dışında her şey solmuştu ve dünyamdaki her şey olması gerektiği gibiydi.

Ona doğru koşmaya başladım. Yarı yolda bulduğumuzda beni sıcak, güçlü kollarına aldı. Bağımlılık yapan yoğun topraklı kokusu duyularımı istila etti. Hayattaydım, özgürce nefes alıyordum, ayaklarım yere basıyordu. İçimde hiçbir şüphe kalmamıştı. Ben Chris'e aittim.

Kollarımı ona dolayıp kendimi sert bedenine bastırdım. Eğilip dudaklarını benimkilerin üstüne getirdi. Beni esir alan tadı hoş ve erkeksiydi.

Evimdeydim. Evimdeydim, çünkü onunlaydım. Ve onu öptüm, bir daha asla öpemeyecekmişim gibi, sanki susuzluktan ölüyormuşum gibi öptüm. Susuzluğumu giderecek tek şey oydu

ki böyle olduğuna inanıyordum. Daha onunla tanışmadan önce bile, hayatta neler kaçırdığım sorusunun cevabı her daim oydu.

Dudaklarını benimkilerden ayırdığında onu geri çekip biraz daha tadına bakmak istedim. Yine güçlkle nefes alıyordum ama bu kez duygular, ihtiyaç ve tutkudandı.

Yeni yıkanmış, ipeksi saçlarımı yüzümden çekti ve bana içten yeşil gözleriyle baktı. “Bana istediğin için burada olduğunu söyle, seni zorladığım için değil.”

“Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun,” diye söz verdim ona ve bunun geldiği her türlü manayı anlamasını umdum. Ona gidemeyeceğini söylememiştim. Bunu bensiz yapamayacağını söylemiştim.

Aniden yüzünde kavradığını gösteren bir ifade belirdi, beni inceleyen bakışlarında da bu ifade vardı. “Seni zorlamak istemedim,” dedi, sesi çatallı ve işkence çekiyor gibiydi. Bu adam, yok etmek için yanıp tutuştuğum azabı çekiyordu. Tereddüt etti. “İhtiyacım olan sadece...”

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum,” diye fısıldadım parmaklarımla çenesini kavrarken. Daha önce anlamam gerekirdi. “Seni, senin için bunu yapacak kadar sevdiğimi bilmeye ihtiyacın vardı. Bunu, Paris’te neyi keşfedeceğimi düşünüyorsan, onu keşfetmeden önce bilmeye ihtiyacın vardı.”

“Bay Merit, uçağa binmemiz gerekiyor,” diye seslendi hostes kapıdan.

İkimiz de ona bakmadık. Birbirimize bakıyorduk. Chris’in yüzünden sadece benim görmeme izin verdiği duyguların geçtiğini görebiliyordum. Bu benim için çok şey ifade ediyordu. Başka hiç kimseye göstermediği şeyi *benim* görmemi istiyordu.

“Vazgeçmek için son şansın,” dedi usulca. Sesinde hassas, tereddüt eden bir yan, gözlerinde sanki korku vardı. Vazgeçmemden mi korkuyordu?

Öyle düşünsem de daha fazlası olduğuna emindim. Aynı zamanda *vazgeçmememden*, ortaya dökmediği o şeyden korkuyordu. Chris’in birçok karanlık yanını görmüşken onunla birlikteyken korkuya kapılmamak çok zordu. Bizi Paris’te ne bekliyordu? Öğrendiğimde beni sarsacağını düşündüğü şey neydi?

“Bay Merit...”

“Biliyorum,” diye cevapladı gözünü benden ayırmadan. “Vakit geldi. Sara...”

“Ne olursa olsun üstesinden gelebilirim. *Biz* bunu kaldırabiliriz.” Onurum için eski sevgilim ve babamla mücadele edişini düşündüm. Chris bana istediğim şeyi verirken hayatının, duygularının kapısını açıyordu. Ben de onu bunun için pişman etmeyecektim. Onun ve bizim için savaşıacaktım.

Parmaklarımı onunkilere doladım. “Haydi, Paris’e gidelim.”

Uçakta birazcık mahremiyetimiz olacağına dair umudum ilk sırada durduğumuzda, koridor tarafındaki koltuğa oturan parlak mor gömlekle yaşlı kadını görünce hızla yok oldu. Bana gülümsemi, gülümsemesi de en az tropik gömleği kadar cesur ve sıcak görünüyordu. Aslında kolay bir uçuş yolcusu değildim, hatta duygusal anlamda çok yorgun olmama rağmen ben de ona gülümsemeyi başardım.

Chris bana ileriye işaret edince cam kenarına oturdum, o da o esnada çantamı başımızın üstündeki bagaja koyuyordu. Tüm

dünyam haline gelen bu adam beni büyülüyordu. Gözlerimi yakışıklı yüzünde, geniş omuzlarında ve dar tişörtünün altındaki esnek kaslarında gezdirdim. Tişörtünün sağ kolunun altından görünen dövmesine baktım. Üzerinde hiçbir şey yokken kırmızı, sarı, mavi renkli, gösterişli ejderha dövmesiyle insanın ağzını sulandıracak kadar güçlü göründüğünü hayal ederken bile bednim alev alev yanmaya başladı. O dövmeyi, dövmenin geçmişiy-le olan bağı seviyordum ve yakında bu bağı da öğrenecektim. *Onu* seviyordum.

Chris başımızın üstündeki bölmeyi kapadıktan sonra yaşlı yol arkadaşımıza duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Kadın sıcak bir ifadeyle ona yanıt verdi. Onların konuşmasını izlerken gü-lümsedim, ta ki Chris'in gözlerinde bana bir anlığına seksi çeki-ciliğinin altında sakladığı acıları hatırlatan o soğukluğu görene kadar. Onunla Paris'e gitme kararım kesinlikle doğru bir karardı. Bir şekilde o acıyı yok edecektim.

Chris yaşlı kadınla benim aramdaki koltuğa otururken alnındaki yara bandına, ardından kolundaki bandaja baktım. Dün gece başından yaralandığını biliyordum, ama kolundan haberim yoktu.

Hayatımı kurtarmak için motosikletini çimenlik alana sür-düğünde, onun ne kadar kolay bir şekilde ölebileceğini düşün-düm ve midem altüst oldu. "Nasılsın?" diye sordum yara bandı-na nazikçe dokunarak.

"Başımdaki yara düşündüğümde daha hafif. Ancak kolum tam bir sürprizdi, birkaç dikiş atıldı ama iyi." Kocaman, sıcacık olan muhteşem eliyle benimkini kavradı. "Soruna cevap vermem gerekirse harikayım. Çünkü sen buradasın."

“Chris.” Adı dudaklarımdan bastırılmış duygularımı yansırtıcısına rahatsız edici bir ipeksilikle döküldü. Aramızda konuşulmamış çok şey vardı, Mark’ın evine gitmeden önce ettiğimiz kavga ve onun peşimden gelmesinin neden olduğu çok fazla gerilim. “Ben...” Arka sıramızdan gelen ve sözümün kesilmesine neden olan kahkaha bana mahremiyetimizin olmadığını hatırlattı. “İhtiyacımız olan...”

Uzanıp beni öptü, dudakları benimkileri yumuşakça okşadı. “Konuşmak. Biliyorum. Ve konuşacağız. Evimize gittiğimizde, bunu halledeceğiz.”

“Evimiz?”

“Bebeğim, sana söylemiştim.” Parmaklarımız birbirine dolandı. “Benim olan her şey senin. Paris’te bir evimiz var.”

Elbette, Paris’te bir evi vardı. Sadece şimdiye kadar bunu hiç aklıma getirmemişim. Bakışlarım kenetlenmiş ellerimize döndüğünde merak ettim. Oradaki evinde de aynı şekilde kendimi evimdeymiş gibi hissedebilecek miydim?

Chris çeneme dokunduğunda ona baktım. “Oraya gittiğimizde her şeyi çözeceğiz,” diye tekrarladı.

Yüzünü inceledim. Verdiği sözde, her zaman kontrollü olan bir adamın kendine duyduğu güveni aradıysam da bulamadım. Gözlerindeki gölgelerden şüphe okunuyordu. Chris her şeyi çözeceğimizden emin değildi çünkü kendinden emin değildi, tıpkı benim gibi.

Yine de ikimizin bir arada olmasını istiyordu, ben de öyle. Söyledikleri şimdilik yeterliydi, ancak ikimiz de bunun gelecek için yeterli olmadığını biliyorduk. Artık değildi.

13 Temmuz 2012

Cuma

Onu aradım. Aramamalıydim, fakat dayanamadım. Sadece onun o tok, kadifemsi sesiyle “Rebecca” deyişini duymak bile beni neredeyse mahvetti. Yarın Avustralya’dan ayrılmış olmam gerekiyor ama yapabileceğimden emin değildim. Yeni erkeğimin bunu hak ettiğini sanmıyordum, özellikle de Efendime hâlâ âşık olduğumdan emin değilken.

Ve bu gece farklıydı. Bir Efendi’den fazlasıydı. Bu gece beni sadece itaatkâr bir köle değil, bir kadın olarak da fark etmiş bir adam gibiydi. Sesindeki kırılmalığı duymuştum. Saf ihtiyacını duymuştum, neredeyse bir yakarış gibiydi. Onun aşkın varlığını keşfetmeye hazır olduğuna inanmaya cesaret edebilir miydim?

Şimdiyse eve dönersem her şeyin değişeceğine dair verdiği vaatlerle baş başaydım. San Francisco ve kendi evinden benim evim olarak bahsetmişti. Onunla aynı eve çıkmamı, dairemnden ayrılmamı istiyordu. Aramızda kontrat olmayacaktı. Sadece ikimiz olacaktık.

Biz olalım istiyordum. Biz olmaya ihtiyacım vardı. Peki, içimi tırmalayan bu kötü his neydi? Annemle ilgili kâbuslar gördüğüm

zamanki hisle aynıydı. İstiraptan başka ona dönme kararım ile ilgili korkulacak ne vardı? Ve gerçek bizi ortaya çıkarmak biraz ıstıraba değerd ki bunu yapabileceğimize her zaman inanmıştım...

İkinci Bölüm

Gözlerimi açtığımda hâlâ uyku sersemiydim. Önümde uzanmakta olan Chris'i gördüm; gözleri kapalı, uyuyordu. Tuhaf bir anons sesiyle üzerimdeki sersemliği atarken saatler önce Dallas'tan bindiğimiz ve uluslararası yolculuk yaptığımız uçağın özel bölümünde olduğumuzu hatırladım. Uçuş görevlilerinden biri dahili sistemden Fransızca bir şeyler söylüyordu, anladığım tek kelime 'Paris'ti.

Chris'in şehvetli dudaklarına, hoş bir şekilde dağılmış olan karışmış saçlarına odaklandım. Onun ne kadar tatlı olduğunu düşünmeme nasıl bir tepki vereceğini hayal ederken dudaklarım kıvrıldı, parmaklarımı yanağına uzatıp güçlü çenesine doğru yumuşakça kaydardım. Mark gibi klasik yakışıklı tiplerden değildi ama vahşi ve erkeksiydi, tamamıyla bir erkekti. Artık Mark'ın yakışıklı olduğunu düşünmüyordum. Artık Mark'la ilgili ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Chris gözlerini açınca o muhteşem yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Selam, bebeğim." Dudaklarına inmiş olan elimi tutup avuç içimi öptü. Dokunuşuyla kolumdan yukarı doğru bir ürperti

hissettim, sanki *ürperti* göğsümden geçip karnımın altına yerleşmişti. “Selam,” dedim. “Sanırım Paris’e inmek üzereyiz.” Uçuş görevlisi bu kez İngilizce konuşarak tahminimi doğruladı. “İlk anons Fransızcadı ve bildiğin gibi ben Fransızca konuşamıyorum.”

“Bunu halledeceğiz,” diye söz verdi bana, koltuklarımızı dik konuma getirirken.

Hafifçe homurdandım. “Fazla umutlanma. Beynimin yabancı dili öğrenmemi sağlayan kısmı çalışmıyor.” Saçımı düzelttim, eminim tamamen dağılmış durumdaydım. Chris beni midemin altüst olduğu hasta halimle bile sevmiştii, aksi olsaydı kendimi güvende hissetmezdim. Ve sanırım güvensizlik hissedemeyecek kadar yorgundum.

“İçindeyken ne kadar kolay kapıldığını görünce şaşıracaksın,” diyerek söz verdi. “Uçak alçalırken sana ufak bir ders vermeme ne dersin? Uçuşun bu kısmının en nefret ettiğin kısım olduğunu biliyorum. Bu, zihnini inişten uzak tutar.”

Başımı salladım. “İnişten korkamayacak kadar yorgunum, Fransızca dersini kaldıramayacak kadar da.”

“Je t’aime.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim, ne dediğini anlayacak kadar televizyon izlemişliğim vardı. Ancak Fransızcam bu kadardı.

Dudakları her zamanki gibi seksi bir şekilde kıvrıldı. “*Montrezmoi quand nous serons rentrés.*”

Kelimelerin dilinde yuvarlanması salt dişilere özgü bir duyguyla omurgamdan aşağı titreşimler gönderdi. Fransızcaı sevmek için resmen bir sebep bulmuştum. “Ne söylediğine dair hiçbir fikrim yok ama sözcükler dudaklarından dökülürken cehennem kadar ateşli.”

Chris bana doğru eğilip burnunu boynuma gömdü. “Söylediğim gibi,” diye mırıldandı. “*Montrez-moi quand nous serons rentrés*. Beni sevdiğini eve gittiğimizde bana göster.”

Böylece önceki yorgunluğum kalmamıştı, yeni evi görmek için sabırsızlanıyordum. Paris’te kötü ne olabilirdi ki? Burada sanat, kültür ve tarih vardı. Yeni maceralar vardı. Canlı bir hayat vardı. Ve Chris’le birlikteydim.

Uçaktan indiğimizde romantizm şehri Paris’te olduğum için heyecanlanacağımı düşünmüştüm, fakat hayal kırıklığına uğradım. Gözlerimden uyku akıyordu, Chris bile dinlenmeye ihtiyacı olduğunu kabul etmişti. Çok yakında Chris’le gerçek bir yatakta uyumak için sabırsızlandığımı *söyleyebilirdim*.

Rampadan inip diğerlerinden bir farkı olmayan havaalanına adım attık. İngilizce ve Fransızca işaretler bize doğru yönü gösteriyordu. Amerika’ya döndüğümüzde işaretler İngilizce ve İspanyolca olacaktı, çok benzer hissettirdiği için rahatlatıcıydı. Ayrıca bunun olmayan Fransızcam yüzünden tamamıyla devre dışı kalmayacağım anlamına gelmesini umuyordum.

Ardından yürüyen yoldan garip, dolambaçlı bir yeraltı geçidine ulaştık. Hemen yanında eğri bir hat üzerinde aşağı inip çıkan tuhaf, anlamsız bir merdiven vardı, birinin onu kullandığını hayal dahi edemiyordum. Neden aşağı yukarı hareket ediyordu ki? Mantıksız ve rahatsız edici bulduğum bu durum tüm sakinliğimi alıp götürdü.

Aniden bagaj bandındaki çantalarımız ayakucumuzda belirdi ve Chris beni sert bedenini hissedeceğim kadar kendine çekti.

Ona bakmadım. Ne kadar keyifsiz olduğumu görmesini istemiyordum. Ayrıca sıcak ve muhteşemdi, ona sarılıp bana neden burada olduğumu hatırlatan tanıdık kokusunu içime çektim. Önemli olan buydu.

“Hey,” dedi usulca. Geri çekilip parmağını çenemin altına koydu, inceleyen bakışlarından kaçmama izin vermiyordu.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, gözlerindeki endişeyi gördüm. Nazik ve hassas olduğunda beni her defasında büyülüyor, memnun ediyordu. Hem o zevki acıda bulan bir adamdı.

Ayak parmaklarım üzerinde yükselip dudaklarımı bir anlığına onunkilere dokundurdu. “Sadece yorgunum.” Ardından parmaklarımı koyup dudaklarının şehvetli kıvrımlarını takip ettim.

Elimi yakalayıp tuttu. “Bunu yemediğimi biliyorsun, değil mi?”

Yorgun bir şekilde gülümsemeyi başardım. “Sadece seninle yalnız kalmaya hazır olduğumu biliyorum.” Ah, nasıl da doğruyd.

Elini saçımın arkasına doğru kaydırđı; dokunuşu koruyucu ve sahipleniciydi. Sanki her an fikrimi değıştirip gidecekmişim gibi bana tutunma ihtiyacı içinde olduğunu hissediyordum. “Al benden de o kadar, bebeğim,” diye mırıldandı.

Ona hiçbir yere gitmeyeceğime dair söz vermek istedim ama şu durumda sözlerin bir anlamı olacağından emin değildim. Davranışlar önemliydi. Burada olmam... Gemiye terk etmeden onun geldiğine inandığı fırtınaya karşı durmam...

Geçidin karşısındaki ana kısma geldiğimizde, bizi solumuzda restoranlarla mağazalar ve sonsuza kadar sürüyormuş gibi görünen upuzun bir güvenlik hattı kuyruğu karşıladı. “Bizim için olmadığına inanılmaz memnunum.” Rahatlamıştım.

“Aslında bizim için,” diye cevapladı Chris acımasızca. “Pasa-port engelini aşır havaalanına girmemiz için.”

Olduğum yerde kalıp ona döndüm. “Hayır. Lütfen, bu kadar yorgunken bu sırada beklemek zorunda olmadığımızı söyle.”

Çantaları omzuna taktı. “Göründüğü kadar uzun sürmeyecek.”

“Dedi danışma görevlisi doktorun hıncahınç dolu muayenehanesindekilere,” diye yanıtlarken iç çektim. “Bu sıraya girmeden önce lavaboya gitmem gerek.”

Chris uzanıp alnımdan öptü. “İyi bir fikre benziyor. Ben de gideceğim.”

‘Tuvalet’lere giden kısımda yolumuz ayrıldı. Tuvalet kelimesi oldukça aptalca geliyordu. Kalabalık tesise girerken bizdeki *lavabo* kelimesinin de Fransızlara aynı şekilde aptalca gelip gelmediğini merak ettim. Önemde en az beş kadın varken sadece iki lavaboyla iki kabin bulunuyordu. Buradan hızlıca çıkma ihtimalim yoktu.

Yanımdan geçen bir kadın beni tepeden tırnağa süzdü, bakışları yüzümde oyalandı. Düşündüğümünden daha fazla Amerikalı görünüp görünmediğimi merak ettim. Bir Amerikalının nasıl göründüğünü bilmiyordum. Onlar gibi görünüyordum. Bence. Telefonum bipleyince çantamdan çıkardım, telefon operatöründen mesaj gelmişti. Kısaca telefonumu kullanmak istiyorsam küçük bir servet ödemem gerekiyordu. Bunun halletmem gereken bir sürü şeyden sadece biri olduğundan şüphelendim.

Sırada hareketlenme olunca başımı kaldırdım. Başka bir kadının daha bana baktığında, uçakta dişlerimi fırçalayıp ruj sürerken

* Yazar Fransızcadaki tuvalet için kullanılan “toilette” kelimesiyle İngilizcedeki “bathroom” kelimesini karşılaştırıyor. (Ed. N.)

yüzüme bir şeyler bulaştırıp bulaştırmadığımı merak ettim. Rujumu yüzüme mi bulaştırmıştım? Ayna aradım ama yoktu. Ne? Ayna yok muydu? Amerikalı hiçbir kadın böyle bir şeye dayanamazdı. Dünya üzerindeki diğer kadınlar da çok farklı olamazdı, değil mi?

“Buralarda ayna var mı?” diye sordum içerideki kalabalığa, karşılığında bana boş boş baktılar. “İngilizce?” Yanıt olarak daha fazla boş bakışla karşılık verdiler, iki kişi de başını salladı. Harika.

Darmadağın bir halde olduğumdan emin olarak iç çektim. Aynam ve kozmetik ürünlerimin Chris’in yanındaki çantada değil, bende olmasını diliyordum. Telefondaki saate bakıp beceriksizce dünya saatine çevirmeye çalıştım. Burada sabahın erken saatleriydi ve San Francisco’yla altı ile sekiz saat arasında fark olmalıydı. Yoksa dokuz muydu? Ne olursa olsun, yakında uyumazsam, zaman değişikliğine asla uyum sağlayamayacaktım.

Nihayet lavabodan dışarı çıktığımda aceleci adımlarla yürümeye başladım ve birden sert bir şekilde biriyle çarpıştım. Güçlülükle nefes alıp düşmeden önce beni tutan güçlü ellere baktım. “Özür dilerim,” dedim koyu renk dağınık saçları olan otuzlarındaki bu yakışıklı adama bakarak. “Demek istediğim...” Duraksadım. İngilizce biliyor muydu ki?

Fransızca bir şeyler söyleyip gitmeden önce, “*Pardon*,” dedi.

Omurgamdan aşağı inen rahatsız edici bir ürperti hissettim ve içimde açıklanamaz bir şekilde onu takip etme ihtiyacı oluştu. Karşıma Chris çıktı.

Kaşlarını çattı. “Bir şey mi oldu?”

Evet. Hayır. Evet. “Az önce bir adama çarptım ve...”

Chris küfrederek çantamı tutunca fermuarının açık olduğunu gördüm. Fermuarını kapattığıma emindim. “Ah, hayır,”

dedim ve karıştırdığımda cüzdanımın olmadığını gördüm. “Hayır, hayır, hayır. Olamaz. Cüzdanımı aldı, Chris!”

“Ya pasaportun?” diye sordu sakince çantalarımızı aramıza bırakırken.

Gözlerim iri iri açılırken hızlıca araştırdım. Midem bulanıyordu, başımı salladım. “Gitmiş. Bu ne anlama geliyor?”

“Sorun yok, bebeğim. Kartını sana vermeyi unutmuştum, o var. O kartla biraz fazladan çabayla Fransa’ya girebiliriz. Ve bunu konsoloslukta yenisini almak için kullanabilirsin.”

Derin bir nefes alıp verdim. ‘Biz’den bahsedışı rahatlatıcıydı. Yalnız değildim. Sadece şimdi, burada değil, her adımda yanımdaydı. Bunu biliyordum ve değişmeyeceğine inanmak istiyordum. Bu, beni bugün havaalanına getiren, o ve bizimle ilgili birçok şeyden sadece biriydi. “Tanrı’ya şükür kartım sendeymiş.”

Chris çantalara uzanırken yanağımlı okşadı. “Buradaki yankesicilerin ne kadar fena olduğu konusunda seni uyarmalıydım.”

“Yankesiciler,” diye tekrarlardım. “Burada havaalanında mı, yoksa her yerde mi?”

“Tüm turistik yerlerde.” *Çantaları tekrar omzuna astı.*

Romantizm şehrine hoş geldiniz diye düşündüm ama romantizm zaten benim için hiçbir zaman kolay olmamıştı. “Tüm kartlar için kredi kartı şirketlerini aramam gerekiyor, fakat telefon operatörü çok pahalı.”

“Güvenliğin diğer tarafına geçtiğimizde benimkini kullanabilirsin.”

Başımı sallayıp çantamın fermuarını kapattım. Çantayı aramıza alıp elimle tuttum. Dünyam kontrolden çıkıyordu ve sağlam durduğu için Chris’e minnettardım, yoksa paniğe

kapılırdım. Sınırı geçmek istemediğimden değildi, gerçi teknik olarak geçmiş de sayılmazdım. Şu an istesem de Amerika'ya geri dönemezdim, yabancı biri özgürlüğümü benden çalmıştı. Kişisel bilgilerimin bilmediğim birinin elinde olmasından endişe duyuyordum.

Kendimi, ellerinde Paris'teki adresimin olmadığı gerçeğiyle rahatlatıyordum, gerçi henüz bende de yoktu.

Ardından Chris'e baktığımda aramızdaki tanıdık yakınlığı hissettim ve önceki sözümü düzelttim. Evet, adresimi biliyordum. Adresim, Chris'in yanıydı.

Üçüncü Bölüm

Bir saat boyunca sınır polisi tarafından didiklendikten sonra Chris ve ben çantalarımızı bir bagaj arabasına yükledik, havaalanından ayrılmaya hazırдық. “Taksi” işaretinin altında olan, kayarak açılan bir kapıda durduk.

“Gidip bize özel araba ve şoför bulayım,” diye bilgilendirdi Chris beni. “Sen çantaların yanında kal.”

Dudaklarımı büktüm. “Peki efendim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Neden bunu sen söylerken bu kadar alaycı geliyor?”

“Çünkü sana göre,” diye hatırlattım ona, “sana Efendim dememi istemiyorsun.”

“Söylemeni istesem söyler miydin?”

“Kesinlikle hayır.”

Chris güldü, seksi kıkırtısı bir merhem gibi sinirlerimi yatıştırdı. “Konuyla alakası yok ama...” dedi beni kendine çekerek, gözlerinde çok nadir gördüğüm bir parıltı vardı, “...bu yol Paris’in Times Meydanı’na çıkıyor. Bayılacaksın.” Uzanıp beni öptü. “Hemen dönerim.”

Arkasından baktım, seksi yürüyüşünü izlerken burada olma fikriyle içim ısındı. Buraya gelişimin nihai sonucundan ne kadar korkarsa korksun, aynı zamanda bana Paris'i gezdireceği için heyecanlanıyordu da. Ben de onunla gezeceğim için heyecanlıydım.

Heyecanımı onunla paylaşmak için hevesle dönmesini bekledim ama dakikalar geçtikçe endişelenmeye başladım. İç çekerek uluslararası kullanıma açmak için telefonumu çıkardım. Chris şoför olduğunu tahmin ettiğim bir adamla döndüğünde işimi neredeyse bitirmek üzereydim. Sadece Chris'in hareketlerini izlemek bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Onu her gördüğümde böyle tepki vermeyi bırakabileceğimi sanmıyordum, gülümsedim.

"Hazır mısın?" diye sordu ben telefon operatörüyle konuşmamı sonlandırmaya çalışırken. Şoför çantalarımızı bagaj arasından aldı ve dışarı çıkarken onu takip ettik. Aramamı sonlandırıp şoförün çantaları bagaja yerleştirmesine yardım eden Chris'i bekledim.

Chris yanıma gelip kapıyı benim için açtığında, ona sarılıp gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. "Sadece bunu neden bu yolla yaptığını anladığımı bilmeni istiyorum, her durumda gelirdim. Burada seninle olmaktan mutluyum."

Onu öptüm, mahremiyetine ne kadar düşkün biri olduğunu bildiğim için niyetim sadece dudaklarımı onunkilere değdirmektir, ama beni şaşırtarak elini başımın arkasına, enseme kaydırды ve dudaklarını benimkilerin üzerine getirdi. Dili benimkinin üzerinde gezinirken inledim, ağzımın derinliklerini okşuyordu.

“Ben de burada olduğun için mutluyum,” diyerek bana güven verdi, ardından sanki bunu şimdi yapmasa bir daha yapamayacakmış gibi dudaklarını çekip uzaklaştı. Sanki bana burada sahip olacak gibiydi. Ve sadece o, bir zamanların tutucu öğretmeni için bunu *mümkün kılabilirdi*.

Dudaklarımı ıslattım. Ateşli bakışlarıyla beni izledi, bu bile kolayca tüm bedenimin karıncalanmasına neden oldu. Birileri Fransızca bir şeyler söyleyerek bağırdığında Chris konuşan kişiye döndü, ben de onu takip ettim.

Şoförün başını gördüm. Sanki içeride kalmış da dikkatimizi çekmeye çalışır gibiydi. Chris onu Fransızca cevapladı, ardından dikkatini tekrar bana verdi. Dudakları seğirdi ve gözlerinde eğlence pırıltıları dans etti. “Hazır olup olmadığımızı bilmek istiyor.”

İkimiz de gülmeye başladık. “Kesinlikle hazırız,” deyip arabaya bindim.

Kırk beş dakika sonra tüm kredi kartlarımı iptal etmiştim ve şoförümüz sabah trafiğinde bizi kafe ve mağazalarla dolu, etkileyici, eski, beyaz binaların olduğu ünlü Champs-Élysées Caddesi’ne yönlendirmişti. Zafer Takı’yı geçerken telefonumla fotoğraf çektim. Üzerindeki aydınlatılmış oymalarla benzersiz görünüyor, Paris’in kapalı, kısa kış günlerinde parlıyordu. Çelik kuleleri resimlere tercih eden türde bir insan olmasam da karanlık gri gökyüzünde ışıkları titreşen Eyfel Kulesi görüş alanıma girince şaşkın şaşkın baktım. Bazı şeyleri asla göremeyeceğimi düşündüğüm zamanlar vardı... yani bunların çoğunu.

Kahverengi taştan binaların olduğu daracık bir ara sokağa girdik ve kaldırım kenarlarına sıralanmış minik arabaları gördüğümde kaşlarımı çatıttım. O kadar emniyetsiz görünüyorlardı ki oturdüğüm yerde büzüldüm.

“Lütfen bana bunlardan birini kullanmayacağını söyle,” dedim.

Chris, “Hayır,” deyip bir kahkaha patlatarak bana güvence verdi, gülüşündeki tokluğa bayılıyordum. “Kullanabileceğim en küçük şey Harley’im.”

Aniden beni haftalarca hayatının dışında bıraktıktan sonra eteğimle Harley’inin arkasına bindirişini anımsadım, uzaklaştırmak istediğim tatsız bir anıydı. Bana tekrar bu şekilde davranmasıyla ilgili endişelerime engel olacaktım. Özellikle de bugün.

Hayattaydım ki bunun değerini her zamankinden daha fazla biliyordum.

Chris’leydim.

Çevremdeki herkes beni her daim kapalı bir kutuda tutarken Chris sayesinde Paris’teydim.

Uzanıp onu yanağından öptüm.

“Bu ne için?” diye sordu güçlü kolunu belime dolarken.

Verecek milyonlarca cevap düşünebilirdim ki ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı. Basitçe, “Sen olduğun için,” dedim.

Yüzündeki sevecen ifade zihnimdeki kötü anının son kalıntılarını da yok etti. “Eğer bu tepkiyi bu küçük gezintiyle aldıysam, sanat galerilerini gördüğünde nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Çıldıracaksın bebeğim.” Telefonu çaldı, hoşuma giden belirgin bir isteksizlikle beni bıraktı.

“Blake,” dedi arayanın ismine baktıktan sonra.

Bu isim, paylaştığımız sıcacık, muhteşem maceramız üzerinde soğuk duş etkisi yaptı. Blake hem Rebecca'nın hem de Ella'nın ortadan kayboluşunu araştırdığı için bunun iyi bir haber mi, yoksa kötü bir haber mi olduğundan emin değildim.

“Sakin ol, bebeğim,” diye mırıldandı Chris. Sanki aniden ürperdiğimi fark etmiş gibi eliyle kolumu sıvazlıyordu. “Her şey yolunda.”

İşte, bunu bilmiyordum. Kayıp olan Rebecca'nın öldüğünü, hepimizin tanıdığı biri tarafından öldürüldüğünü kim hayal edebilirdi? Bundan sonra her şeyin yolunda olduğunu nasıl varsayabilirdim?

Chris telefonu yanıtlarken eli bacağımdaydı ve koruyuculuğu boğazımda bir yumrunun oluşmasına neden oldu. Sözde ben onun için buradaydım, ama hâlâ Beyaz Atlı Prens gibi davranan oydu.

Benim karanlık, yaralı Beyaz Atlı Prens. Mükemmellik anlayışım. Sadece *onu* da buna inandırmam gerekiyordu.

“Bana Ella'yla ilgili iyi haberlerin olduğunu söyle,” dedi Chris. Biraz dinledikten sonra bana baktı, seksi dudakları incelmışti. “İyi ya da kötü bir haber yok,” dedi bana.

Başımı sallayıp camdan dışarı odaklandım, bakıyor ama hiçbir şey görmüyordum. Rebecca'dan da aylarca haber çıkmamış ve sonunda cinayete kurban gittiği anlaşılmıştı. Bu sebeple Ella'yı bekleyen tek son da kocasıyla birlikte “sonsuz kadar mutlu yaşadılar” olmalıydı.

Aniden aklıma bir fikir geldi ve kaçırdığım o belirgin gerçeğe dudaklarım aralandı: Düğün. Ella'nın düğünü olmuştu! Bunun bir kaydı olmalıydı. Blake bunu düşünmüş müydü?

Telefonu kapatmadan önce dikkatini çekmek için Chris'in koluna dokundum.

"Mesajlarını kontrol et," dedi ben sorumu soramadan. "Kırdığın bir şey var mı bak." Ses tonundan soğukkanlı olduğu anlaşılıyordu ama gözle görülmeyen endişesi beni de geriyordu.

Telefona uzanırken kaşlarımı çattım, karanlık arabada yüz ifadesini göremiyordum. Aramalarımı bakarken San Francisco'dan tanımadığım bir numara fark ettim. "Aslında evet. Tetikte değildim, bu yüzden görmemişim." Geri arama tuşuna basacaktım ama tereddüt ettim. Chris'in telefon konuşmasını dinleyip neler olduğunu anlamayı umdum.

"Hemen yapacak," diye Blake'e güvence verdi Chris. "Ve evet, seni bilgilendireceğim." Aramayı sonlandırdı. "Rebecca'nın davasını yürüten dedektif sana birkaç soru sormak istiyormuş."

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi. Başımı aniden reddettiğimi gösterircesine salladım ve telefonu kendimden uzaklaştırmaya başladım. "Şu an bunu düşünemem. Onu yarın dinlendikten sonra ararım."

"Belli ki durum acil. Dedektif evimize gelip Jacob'la konuşmuş. Jacob bizi aramaya çalışmış, fakat telefonlarımız meşgul sinyali veriyormuş. O ve Blake saatlerdir bize ulaşmaya çalışıyorlarmış."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Bu kadar acil ne olabilir? Daha benimle görüşeli bir gün bile olmadı."

"Pek şaşılacak bir şey değil, Ava meselesini mümkün olan en hızlı şekilde halletmek istiyorlar. Ona karşı olan suçlamaları da sadece Rebecca'yla ilgili olmayacak. Sana yaptığı saldırı için de suçlanacak."

Elbette, bunu biliyordum ama olayların geldiği noktayı düşünmemeye çalışıyordum. Her şey çok ama çok tazeydi şu an.

Neyse ki arabanın yüksek çelik kapıların önüne gelmesiyle ilgimiz Ava meselesini konuşmaktan başka yöne kaydı.

Chris camı açıp güvenlik kodunu girdi, ardından camı tekrar kapatıp konuşmaya devam etti. “Muhtemelen Ava’nın mahkemesinde şahitlik yapman istenecek. Polislerin hapis cezasını garantilemek için sağlam bir dava dosyası oluşturması gerekiyor.”

“Doğru,” diye yanıtladım. “Evet. Elbette. Ben de bunu isterim. Arayacağım.”

Dünya saatine bakarak bunu ertelemeyi umdum.

“Saat Amerika’da neredeyse gece on bir, değil mi?”

“Bizden sekiz saat gerideler, yani evet, geç olmuş ama görünen o ki dedektif gece mesaisine kalmış.”

Pes edercesine iç çektim. “İçeri girdiğimizde arayacağım, söz.” Arabanın ilerlemesiyle dikkatimi camdan dışarı verdim, yeni günün ışığı sıralanmış Haussman tarzı beyaz binaları görmeme izin veriyordu.

“Kendimize özel bir konutumuz var,” diye açıkladı Chris geniş taş kemerli kapı girişi görüldüğünde. “Bir binada birden çok ev var, ancak hiçbiri birbiriyle bağlantılı değil ve kapı görevlisi yok. On sekizle yirminci katlar arası bize ait, ayrıca özel bir garajımızla ona bağlı bir spor salonumuz da var.”

Biz. Beni dahil etmesine bayılıyordum. İkimizden ‘biz’ diye bahsetmesine...

“On İki-On İki Foche Caddesi.” Araba garaja girmeden önce kapımızın yanındaki beton duvarda, siyah bir çember içinde yazan yazıyı okumuştum.

“Adresimiz,” dedi usulca.

Garajın içindeki otomatik lambanın titreşerek açılmasıyla soluk ışık etrafımızı sardı. Chris’e baktım, yüzünü inceledim ve anlatmak istediği mesajı aldım. Evimdeymişim gibi huzurlu hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ayrılmamızın etkilerini hâlâ atlatamadığımı, çok da uzak olmayan bir geçmişte bir yuvam yokmuş gibi hissettiğimi biliyordu.

“Adresimiz,” diye tekrarladım. Benim de yeni bir başlangıç yapmaya en az onun kadar hevesli olduğumu anlamasını sağladım.

Dudakları yavaşça kıvrılırken yüzünden onayladığını gösteren bir ifade geçti. Ardından ileri uzanıp şoförle konuştu.

Bedeli ne olursa olsun, bu ilişkinin mümkün olan her şekilde sürmesi için kendini içtenlikle adanmasa beni buraya asla getirmeyeceğini anlatmaya çalışıyordu. *Ve her zaman ödenecek bir bedel vardır* diyen Rebecca’nın sesini neredeyse zihnimde duyabiliyordum. Bu bedel Chris için neydi?

“Hazır mısın, bebeğim?” diye sorduğunda sıçradım, derin düşüncelere daldığımı fark etmemiştim bile. Çoktan arabadan inmiş, bana elini uzatmıştı.

El çantamı alıp Chris’in arabadan inmememe yardım etmesine izin verdim. Ayağa kalktığımda beni kendine çekti. Parmaklarını sahiplenici bir şekilde sırtıma koydu. “Arası yok,” diye hatırlattı bana, ne yaptığımı bildiğini belli eden alçak, çatallı bir sesle. Bir daha kapatamayacağımız bir kapıyı açtığımızın farkındaydı.

Elimi duvar gibi sert olan göğsünün üstüne koydum. Bu andan onun da benim kadar etkilendiğini gösteren hızlı kalp atışlarını hissedebiliyordum. “Arası yok.” Gözlerimiz birbirine

kilitlendi ve elimi tuttuğunda hissettiğim sıcaklık artık ikimizi de beklentiyle saran bir ateşe dönüştü. Nihayet yalnız kalmak üzereydik.

“Pardon, monsieur, madam.”

Garajın kapısından çıkan şoför anın büyüsunü bozmuştu, sanırım çantalarımızı içeri taşıyordu.

“Oui monsieur,” dedi Chris, Fransızca sözcükler dudaklarından yuvarlanarak dökülüyordu. *“Je vous remercie de votre aide.”*

Yardımınız için teşekkür ederim diye tahminde bulundum bu seferkinde ve iki adam el sıkışınca bundan emin oldum. Belki Fransızca o kadar zor gelmezdi. Biraz uyuduktan sonra gerçekten bir şeyler öğrenebilirdim.

Bize veda eden şoför, arabasına bindi. Sedan marka araba geri geri giderken garajın diğer tarafını da görme imkânı buldum. Üç tane klasik Mustang, iki Harley ve bir tane gümüş rengi Porsche 911 park edilmişti.

Başımı Chris’e doğru salladım. “Farklı mekân, aynı takıntılar.”

“Benim takıntım sensin,” diye cevapladı Chris boğuk bir sesle, bir yandan burnuyla boynumu dürtüyordu. “Her şekilde sana bağımlıyım ve bunun da bir mükâfatı var. Harley’lerden birini alabilirsin.”

Güldüm. “Benim seçtiğim mükâfat değil ama sorun yok.” En pahalı görüneni işaret ettim. “Şunu alırım.”

Garaj kapıları kapandı ve Chris parmaklarını benimkilere geçirip geriye doğru yürüyerek beni binaya yönlendirdi. Gözlerinde yaramaz çocuklara özgü bir ifade vardı. “Benimle birlikte binebilirsin, bebeğim.”

Gözlerimi devirdim. “Kontrol her zaman sende olmalı.”

“Kontrolün bende olmasını seviyorsun.”

“Bunu inkâr etmem lazım,” diye cevapladım tereddüt etmeden. Chris’e karşı düşüncelerimi sansürlemenin ötesine geçmiştim. Beni garajın çıkışındaki ufak alana çekti ve asansörün düğmesine basıp kollarını bana doladı. “Kontrolün bende olmasını ne kadar çok sevdiğini sana kanıtlamalı mıyım?”

“Kanıtlayabileceğini düşünüyorsan,” dedim alaycı bir şekilde, haklı olduğunu kanıtlayabileceği tüm o yolları düşünürken bile eriyordum.

Asansörün kapısı açıldı. “Yukarı çıkıp bakalım kanıtlayabilecek miyim?”

Güldüm. “Ah, evet.”

Asansöre girip beni de yanına çektiği sırada birdenbire durdum. “Yukarı çıkmadan önce dedektifi aramam gerek,” dedim.

Chris kaşlarını çatı. “Burada mı?”

“Biz asansöre adım attıktan sonra ne olacaksa, arkamızda bıraktığımız şeylerle gölgelenmesini istemiyorum.”

Yüz ifadesinde anlayış ve şefkat vardı, asansörden indi. “O zaman burada ararız.”

Çantamdan telefonumu çıkardım. Chris duvara dayanmıştı ve ben de sırtımı ona yaslamıştım. Elini karnımın üzerine koyunca rahatladım, bu arama yüzünden daha kontrol edilebilir bir hale gelmiştim.

Tuşa bastıktan sonra Dedektif Grant’ten gelen basit ama acil mesajı dinledim, ardından tekrar arama tuşuna bastım.

“Bayan McMillan,” dedi, görünen o ki arayan kişinin adını görebiliyordu. Adımı söyleyiş şekli bana biraz da olsa Mark’ı hatırlattı, titrememi güçlükle bastırdım.

“Dedektif Grant,” diye yanıtladım kesin bir şekilde.

“Ülkeden ayrıldığınızı görüyorum.”

“Paris’teyim, evet,” dedim fark edilir bir sakinlikle, iç dün-yamsa darmadağınktı. Neden ayrılmayacaktım ki? Bana ülke dışına çıkmakla ilgili hiçbir şey söylememişlerdi.

“Neden bu kadar çabuk kaçtınız?”

İçimdeki savunmacı yan uyandı. “Kaçmak mı?” diye karşılık verdim, Chris’in karnımdaki parmaklarının tepkisel olarak kasıldığını hissettim. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama deli bir kadın tarafından neredeyse öldürülüyor olmak mekân değişikliğine ihtiyaç duymamı haklı çıkaracaktır.”

“Görünen o ki buna biraz çabuk ihtiyaç duymuşsunuz.”

İçimdeki savunmacı taraf iyice açığa çıkıp sınırsız bir öfkeye dönüşerek kendini kelimelerimde gösterdi. “Ne ima ediyorsunuz?”

“Rebecca’nın işini devralmışsınız.”

“Birinin devralması gerekiyordu.”

“Onun kişisel eşyalarına sahip olan ve en derin, samimi düşüncelerini bilen birinin değil.” Duraksadı, etki yaratmak için olduğu açıktı. “Sonunda kendinizi onun işi ve onun patronuyla buldunuz. Doğrusu *tüm hayatıyla...*”

Kalbimi delip geçti. Chris beni daha yakından tuttu, bana sessizce burada olduğunu, benimle olduğunu söylüyordu. Beni sinir krizine girmekten alıkoyan tek şey oydu.

“Ben dün gece neredeyse öldürülüyordum,” diye tekrarladım.

“Bu Rebecca’nın ölümünden ayrı bir olay.”

“Ava, Rebecca’yı öldürdüğünü itiraf etti. Beni öldürmeye çalıştı. Eğer bana sorarsanız bunlar basbayağı birbirine bağlı.”

“Şimdiyse Mark’ı korumak için itiraf ettiğini söylüyor.”

“Mark’ı korumak mı?” Nefes almak dışında her şeyi yapıyordum. Yüzümü Chris’e döndüm, parmaklarımı kollarına geçir-miştim. “Rebecca’yı öldürenin *Mark* olduğunu mu söylüyor?”

Chris’in yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu, ancak beni tutarken kaslarının kasıldığını hissedebiliyordum, elleriyle belimi sıkıca kavramıştı. Gözleri benimkileri buldu, orada kaldı, dokunmasından öte onu hissedebiliyordum. O benim yaslanacak kayamdı, gücümdü.

“Ava, sizin Rebecca’yı öldürdüğünüzü ve Mark’a sessiz kalması için şantaj yaptığınızı söylüyor,” diye bilgilendirdi dedektif beni.

Saatlerdir mücadele ettiğim karanlık bir kara deliğe dönüştü. Tüm dünya dönüyordu. Bir saniye sonra dizlerimin bağı çözül-dü. Görebildiğim tek şey zemindi.

Dördüncü Bölüm

Gözlerimi açtığımda ellerimin Chris'in duvar gibi sert olan göğsünün üzerinde olduğunu fark ettim. Kolunu belime dolamış, telefonda konuşurken beni tutuyordu. Benim dayanağımdı. Bayıldığımı ve şu an yeniden gerçek dünyaya döndüğümü fark ederken onun bundan çok daha fazlası olduğunu düşündüm. Daha önce hiç bayılmamıştım, zaman ve gerçeklik algısını yitirdiğimin farkına varmak düpedüz sinir bozucuydu.

“Ona ülkeden ayrılamayacağını söylediniz mi?” diye sordu Chris telefonda sakince. Kısa bir duraksama oldu. “O zaman yanlış bir şey yapmamış.” Tekrar dinliyordu. “Evet, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de onun masum olduğunu biliyorum ve sizin ‘sadece işinizi yapmanız’ Sara dün gecenin şokunu atlatana kadar bekleyebilir. Üstünü ne kadar kapatmak istediğinizin bir önemi yok. Şu andan itibaren kendisinin avukatı Stephen Newman’la konuşabilirsiniz. O sizi arayacak.” Telefonu kapattı.

Yutkundum, konuşmaya çalışırken endişe tekrar tüm göğsüme yayıldı. “Chris, o... Ben...”

“Endişeleneceğin bir şey yok,” diye güvence verdi bana yüzümü ellerinin arasına alarak. “Bunu halledeceğim çünkü sen benimsin.”

Gözlerindeki sıcak bir ifade vaatlerde bulunuyordu, sanırım Chris benim bilmediğim bir şey biliyordu. “Beni bir Rebecca’yı öldürmekle suçlamadığı kaldı.”

“Ava ve avukatının bir savunmada bulunması gerekiyordu ki o da sensin. Polisler ona inanmıyor olsalar da her türlü suçlama konusunda gerekli özeni göstermek zorundalar. Avukatımız bununla ilgilenecek. Ben de seninle ilgileneceğim.”

Chris’e güvenmenin düşüncesinin beni korkuttuğu zamanlar vardı. Dylan’ın ölümünden sonra kendini bana kapatması yüzünden hâlâ biraz korkuyordum. Ama diğer taraftan bu adamın kollarında olmak hiçbir zaman şimdiki kadar iyi hissettirmemişti.

Göğsünün üzerindeki ellerime baktım, titriyorlardı ama titrediklerini hissetmiyordum. Sanki bedenimle zihnim arasında iletişim yoktu. “Sanırım... sanırım şu an pek iyi hissetmiyorum.”

“Dediğim gibi. Benimsin bebeğim.” Asansörün düşmesine bastı ve beni kollarında doğrulttuğunda tekrar onun bedenine gömülüp rahatladım. Bana sahipti. Ben de *ona* sahiptim. O an tümüyle buna inanmayı seçtim. Buna inanmaya ihtiyacım vardı.

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Ne kadar aptalca görünürse görünsün, bu ruh halindeyken içeride bizi neyin beklediğini görmek istemiyordum. Bekleyip sonra keşfetmek istiyordum, kötü şeyler iyi şeyleri bozmuyorken.

Kısa bir süre sonra zorlayarak gözlerimi açtım, Chris beni banyo tezgâhının önüne oturtup dudaklarını hızlıca benimkile re sürterek öptü. “İyi misin?”

Yanaklarımı saran ellerini kavradım. “Yalnızca senin yanındayken.”

“Bunu tanıştığımız günden beri senin için söylüyorum, Sara. Bunu biliyorsun, değil mi? Dylan’ın cenazesine gittiğimde, bunu atlatmamı sağlayan sendin. Senin hayatımda olduğunu bilmek... Karanlığı delip geçen şey buydu.”

Adını söylerken nefesimi verdim. “Chris,” diye fısıldadım kollarımı boynuna dolayıp yüzümü omzuna gömererek. Chris’i Mark’ın kulübünde bulduğumu hatırlayınca içim acımaya başladı, Dylan’ı kaybetmiş olmanın acısını defedebilmek için çığlık çığlığa kırbaçlanmak istiyordu. “Seni seviyorum.” Sesimin titremesine engel olamamıştım, gerçi denememiştim de. Başımı geriye atıp gözlerimi gözlerine kilitledim, kendimi ona açıp o gece kendini yargıladığı gibi benim sözcüklerimi yargılamasına da izin verdim. “Seni çok seviyorum, Chris.”

“Ben de seni seviyorum, Sara. Görmene izin verdiğimden daha çok ve bu durumu düzelterceğim.” Gözümün önüne düşen saçlarımı çekti. “Ben birkaç telefon görüşmesi yapana kadar sen sıcak bir duş al. Sonra da birlikte dinleniriz.”

“Evet, tamam,” dedim. Bir süre daha orada bekledi, yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum ama bir şey söylemek istiyor gibiydi, belki de benim bir şey söylememi bekliyordu. Aramızda söylenmemiş pek çok şey vardı. Öte yandan nereden başlayacağımdan, hatta şu anın doğru zaman olup olmadığından bile emin değildim. Arkasını döndüğünde anın yoğunluğu kayboldu. Küvete doğru yürüdü, zarafet ve seksiliğin simgesi gibiydi, eğilip musluğu açtı. Bir şeyler yaptığı zamanki hassasiyeti ve düşünceli hali onu gerçekten sevdiğim adam yapan şeydi.

Bağlanmış bir halde daha sert bir vuruş için bağırان adam da, şu anki koruyucu, nazik adam da oydu. İkisi arasındaki zıtlık beni bir yandan heyecanlandırırken diğer yandan içimi ısıtıyordu.

Parmaklarımı banyo tezgâhının köşesinde gezdirerek küçük bir yatak odası boyutundaki banyoyu inceledim. Gri ara rengi ve gümüşü armatürleri hariç San Francisco'daki dairemizin banyosundaki beyaz fayanslarla aynıydı. Lükstü. Burnuma misk gibi kokan erkeksi bir koku geldi.

Chris bir şişeyi tutup kaldırdı. “Şampuanım. Şu an için sana sevdiğin tarzda bir köpük banyosu sunmamın tek yolu bu, sonra hangisini istersen ondan bolca stoklayabiliriz.”

“Senin gibi kokmak hoşuma gidiyor,” dedim onun parfümünü kullanıp aynı şeyleri söylediğim anı hatırlayarak.

İçinde seksi görüldüğü soluk, bol pantolonu ve mavi AC/DC tişörtüyle etrafımda dolanıp ellerini dizlerime koydu. *Sen benimsin* dokunuşu, hoş geldin demekti bu. Evet. Evet, ben onundum. “Benim gibi kokman hoşuma gidiyor,” diye cevap verdi, sesi kadife gibi pürüzsüzdü.

Bu daha önce verdiği cevabın aynısydı ve ilk seferinde verdiğim tepkiyi verdim. Aklım başımdan gitmiş, onunla olduğum o ana odaklanmıştım. Tüm bedenim baştan aşağı ürperiyordu, canlıydı. Kötü şeyleri uzaklaştırarak beni kendine çekiyor, tamamen çekiminin etkisinde bırakıyordu. Bunlar bizi bir araya getiriyordu.

Yanağımı okşadığında ruh halindeki değişimi hissettim. Chris'in oyuna katılmaya hazır karanlık, tehlikeli, günahkâr yanını hissedebiliyordum. Bunu kavramamla karnımda bir hareketlenme oldu ve içimde tatmin olmak için yanıp tutuşan vahşi,

kadınısı bir şeyler uyanmaya başladı. Önceden Chris'in bu yanını ne kadar iyi anladığımı, aslında ne kadar çok ona benzediğim düşüncesini reddetmiştim ama o zamanlar geride kalmıştı. Her ne kadar çözemesem de, bu kişi de bendim. Neysem oydum. Ama çözeceğim ve Chris'in bana dair daha azına razı olamayacağı fikri baştan çıkarıcıydı.

Chris geri adım atıp uzaklaştı. Daha önce sıcakken artık üşüyordum. Ellerini yumruk haline getirince kollarındaki kaslar çelikten sert şeritler gibi görünüyordu. Başımı kaldırıp ona baktım; görüntüsü sertti, çenesi kasılmıştı. Yüreğinde kopan fırtınalar bakışlarına yansıyordu.

Ben de dahil olmak üzere tüm dünyayı omuzlarında taşıyordu. Onu kurtarmak için gösterdiği tüm çabaya rağmen Dylan'ı kanserden kaybetmişti. Neredeyse birbirimizi de kaybediyorduk. Şimdi Rebecca da yoktu, onu kulüpten uzak durması için uyarmaya çalışmasından hemen sonra gitmişti.

Daha fazlasını yapamadığı için onun ölümünden kendisini sorumlu tutuyor olması ihtimalini düşününce midem düğümledi. Babasının ölümü yüzünden kendisini suçladığını biliyordum, belki annesininkinden de...

Bana ihtiyacı vardı. Polislerin, Ava'nın ve bizi sarsmaya çalışan her şeyin canı cehennemeydi. Ben lavabodan uzaklaşmaya başlayınca bir adım daha geriledi.

"Ben evi dolaşıp her şey yolunda mı bakayım," dedi ve dönüp kapıyı açık bırakarak banyodan çıktı.

Arkasından bakakaldım, kahretsin, neredeyse onu takip edecektim ama bu dürtüyle savaştım. Neden savaşıyordum ki? Önceden olsa savaşırdım.

Alt dudağımı ısırđım. Neden olduğunu biliyordum. Yolculuk boyunca savaşıp durduğum karanlığın bir parçası olan, aramızda konuşulup yapılmamış şeylerdendi. Kanseri hastası olan genç ve tatlı Dylan'ı kaybettiğimizde birbirimizi daha yeni yeni tanımaya başlıyorduk ki onun ölümlüyle uyanan Chris'in geçmişindeki iblisler neredeyse bizi mahvedecekti. Ama buraya Chris için, bizim için savaşımaya gelmişti.

Kararımı verdim. Tezgâhtan uzaklaşarak küvetin yanına gidip musluğu kapattım. Aceleyle devasa yatak odasından geçerken bir anlığına gözümde kahverengi derilerle balkon çarptı. Çok sayıda girişe açılan parlak siyah ahşap döşemelerin olduğu uzun bir koridora çıktım ama Chris'ten iz yoktu.

Gözlerim metal ve ahşaptan merdivenlere kilitlendi, biri alt kata inmek için kullanılırken diğeri de üst kata çıkmak içindi. Aşağı kata inen merdiven mutfak ve oturma odasına gidiyor gibi görünüyordu, merdivenlerden inmeye başladım.

Kıvrılıp dönen basamaklar yeni bir merdiven dizisine varıyordu. Aşağı inmeye devam ettim. Chris'in kaba bir şekilde memnuniyetsiz olduğunu gösteren kısık bir ses tonuyla biriyle konuştuğunu duyduğumda son basamaklardaydım. Gergin bir şekilde ilerlemeye devam ettim. Son basamakları tümüyle atlayıp nefes kesen oturma odasına geldim. Daire şeklindeki oturma odası merdiven ve yerlerle uyumlu deri mobilyalar ve gösterişli parlak masalarla döşenmişti.

Chris'i göremiyor, artık sesini de duyamıyordum. Bakışlarım, mutfaka çıktığını düşündüğüm merdivenlere kaydı. Tam o tarafa yönelmiştim ki yüzümde serin bir hava vurdu. O esnada dikkatimi gözümünden kaçan kapısı aralık balkon çekti. Ben merdivenlerden inerken muhtemelen o da balkona çıkmış olmalıydı.

Birkaç saniye sonra kapıya gelmiştim, Chris'in sırtı bana dönüktü. "Söyleyebileceğim kahrolası tek şey Sara'yı bundan uzak tut. O böylesi bir saçmalığı hak etmiyor. Eğer Rebecca'yı bulmak ve ona uygun bir cenaze töreni yapmak için para veya kaynağa ihtiyaçları varsa bunu sağla."

Nefes alırken boğazımda bir yumru oluştu. Şimdiden onun iblisleriyle yüzleşerek tam kapasite çalıştığımı biliyordum. Onların kazanmasına izin vermeye niyetim yoktu. Son birkaç saattir beni kontrol etmesine izin verdiğim zayıflık ve korku buharlaşıp uçtu.

Chris havalara giriyor, iyiymiş gibi davranıyordu ama değildi. Bana ihtiyacı vardı. Dylan öldüğünde de bana ihtiyacı vardı ve kendini bana bir kez daha kapatamazdı.

Telefon konuşmasını böyleceğimi düşünmeden kapıyı açtım. Yeni gün serindi ama benim göğsüm yanıyordu. Chris ayak sesi duyunca döndü. Başının üzerindeki loş ışık şaşkın yüzünü aydınlatıyordu, arkasında Eyfel Kulesi vardı. Hayır, bu doğru değildi. Arkasında daima acısı vardı.

"Kapatmam gerek, Stephen," dedi Chris. "Yeni haberlerin olduğunda beni ara." Telefonu kapatıp kot pantolonunun cebine koydu. "Duş aldığını sanıyordum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı ona sıkıca doladım. O da kollarıyla beni sardı ve eli saçıma gitti. "Ne oldu, Sara? Sorun ne bebeğim? Avukat dedi ki..."

"Şu an umurumda değil," dedim. Başımı yukarı kaldırıp ona baktım. "Ne dedektif ne de Ava, senin dışında hiçbir şey umurumda değil. Lütfen bana Rebecca'nın ölümü yüzünden kendini suçlamadığını söyle. Bunu *Ava* yaptı. Sen değil. Mark değil."

Kendini bana kapatmadan önce yüzünde bir an için şaşırđını gösteren bir ifade belirip kayboldu. Artık yüz ifadesinden ne hissettiğini anlayamıyordum ama ellerimin altında kasılan kasları hassas bir noktaya dokunduğumu söylüyordu. “Ava’nın yaptığını biliyorum.”

Her ne kadar kabul etmese de duyduğu suçluluğu hissedererek başımı salladım. “Bilmiyorsun... Rebecca’yı kulüpten uzak tutmak için daha fazlasını yapman gerektiğini düşünüyorsun. Fakat sen yapabileceğin her şeyi yaptın, Chris. Çoğu kişinin yapacağından fazlasını yaptın.”

Bana baktı, bakışlarında saklı anlamlar vardı. Bir süre sessizlik denizinde akıntıya kapıldık. Tepkisini anlamak imkânsızdı. O yüzden ne yapmam gerektiği konusunda emin olamadım. Chris karanlık ve aydınlıktan, acı ve zevkten bir ışığın düğmesi kadar uzaklıktaydı. Bense onun karanlık tarafının akıntılı sularını ne yana yönlendireceğimi bilmekten o kadar uzaktım ki!

Ama yönlendirmek istiyordum. İhtiyaç duyduğu her şeyin *ben* olmasını istiyordum, bizi ayıran o kahrolası kırbaç değıl. Öte yandan ihtiyacını duyduğu şey ben değıldim, en azından şimdilik. Hisleriyle yüzleşmesi için onu zorlayıp sonradan patlayacak bu şeyi içine atmasına engel olmalı mıydım? Yoksa şimdilik boş mu vermeliydim?

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine baktı. Sormadığı bir sorunun cevabını arar gibiydi. Hayatım boyunca bir sorunun cevabı olmayı hiç bu kadar istememiştim. “Bilmediğim şey,” diye sonunda itiraf etti, “dün gece neredeyse senin öldürölüyor oluşunu izledikten sonra bir daha nasıl uyuyacağım.”

Annem dışında hiç kimse beni bu kadar endişelenecek kadar sevmemişti. Ama Chris’leyken bu endişe karmaşıktı. Tehlike

işaretini fark edecek kadar zeki idim ve ortaya çıkan şeyden hoşlanmamıştım. Ben uçuşumuz sırasında Paris'te bizi neyin beklediğini düşünürken Chris, Rebecca'nın trajedisini örnek alarak bunu yeniden düşünüyordu.

“Biz onlar gibi değiliz,” dedim ona. “Biz Rebecca ve Mark değiliz. Ve ben hiçbir yere gitmiyorum, bu yüzden beni içeri alsan iyi olur.” Evimizden bahsetmediğimi ikimiz de biliyorduk.

Dudakları benimkilerin üzerine kapanmadan önce sözcüklerimi güçlükle tamamladım. Dili benimkini okşuyor, duygularımı uyandırıyor, tadını bana doğru akıtıyordu. Ona açtım; tutkusunu, acısını istiyordum. Hepsini istiyordum.

Ellerimi çekiştirdiğim tişörtünün altına kaydırdım. Avucumun altındaki çıplaklığının, sert bedeninin hissettirdiklerini her zerremle duyumsadım. Nihayet! Ona bu kadar yakın hissetmek için bir ömür gibi gelen saatler boyunca beklemiştim. Kısmen gevşemekten kısmen de zevkten inledim.

Chris dudaklarını benimkilerden çekti, parmaklarını saçlarımdan geçirip beni kendinden uzaklaştırdı. Yakışıklı yüzünde mücadeleci bir ifade belirdi. “Bayıldın Sara. Seni incitmek istemiyorum.”

“Paris’e Bay Nazik’le gelmedim, Chris, bu yüzden onu şimdi oyuna sokma. Biz bunu yapana kadar rahatlayamayacağım.” Onu tekrar öpmek için uzanmaya çalıştım.

Saçlarımdaki arasındaki parmaklarını sıkılaştırdığında tüm bedenimi saran bir ürperti hissettim. Ah, evet. Hoşça kal Bay Nazik. Merhaba Chris.

“Nezaket kafamdaki bu tarz şeylerle baş etme tarzım değil şu an,” diye uyardı beni. “Neden banyodan dışarı çıktım sanıyorsun?”

“Nezaket istemiyorum.” Yüzünde gördüğüm şeyden hoşlanmadım. Bana yapmak için yanıp tutuştuğu şeylerle bunları kaldırıp kaldıramayacağım düşüncesi arasında savaşıyordu ve benim yerime karar vermesine izin vermeyecektim. “Bundan daha fazlasına ihtiyaç duymanın ne demek olduğunu anlıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, Chris.”

Göz açıp kapayana kadar beni döndürüp demir kapıları ayıran devasa sütuna yasladi, elleri belimdeydi. “Eskiden anlamadığını düşünürdüm. Ama anlıyorsun. Hem de çok iyi. Ve bunun için kendimi suçluyorum, Sara. Senin için böyle olmasını istememiştim.”

Rebecca konusundaki suçluluk duygusu kolayca ilişkimizin sınırlarına sızabilirdi, tıpkı kendisiyle beni dönüştüreceği kişiye dair olan korkuları gibi. “Sana söylemiştim. Ben Rebecca değilim, o yüzden konuyu oralara çekmeyi bırak, Chris. Günlükleri okudum. Rebecca, Mark’la olabilmek için kendini değiştirmiş.”

“Şu anda olduğum kişiye beni sen dönüştürmedin. Yaptığın tek şey kendimden saklanmayı kesmem konusunda bana yardımcı olmaktı ki buna memnunum. Bana yeni baştan başlamak zorundaymışım gibi hissettirme.”

O beni incelerken saniyeler geçiyordu. “Sen kimsin, Sara?” diye sordu.

Başımı kaldırdım. “Şimdiye kadar öğrenemediysen, çok geç olmadan önce öğrenmeni öneririm.”

Göz açıp kapayınca kadar, Chris yüzüm korkuluklara gelecek şekilde döndürdü beni. Dengede durabilmek için ağırlığımı ellerime verdim. Elini kürek kemiklerimin arasına koyarak yakınlıktı, beni resmen arkamdan çevreledi. Sertleşen penisini hissedebiliyordum.

“Los Angeles’ta otele döndüğümüzde sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?”

“Evet, beni kendinden korumaya son vereceğini söylemiştin. Ama yapmadın,” diye suçladım onu. Bunun onu zorlamak için doğru zaman ve uygun ruh hali olduğundan emindim.

“Bebğim, bugün yaşadığın şeylerden sonra senden uzak durdum. Bunun seni yanlış yönlendirmesine izin verme. Eğer seni kendimden korumayı planlıyor olsaydım, burada olmazdın.” Elini sahiplenici bir şekilde karnıma koydu. “Sana başka ne söylemiştim?”

Los Angeles’taki otelde yatakta uzanışımızı, kollarıyla sıkıca bana sarılışını hatırlayınca içimi bir sıcaklık kapladı, gözlerim kapandı. “Eğer seninle kalırsam bana hükmedeceğim.”

“Her parçanla,” diyerek onayladı beni boğuk bir sesle. “Bu da seni tamamıyla tanıdığım anlamına geliyor. Her şeyinle. Şu an da bunu anlayan gereken zaman.”

“Göster bana,” diye meydan okudum. Başka hiçbir adam bana bu kadar yakınlaşamazken onun bana hükmetmesini istiyordum. Bunu bir adamdan böylesine isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama bu Chris’ti ve ihtiyacım olan tek cevap oydu.

“Neyi göstereyim?” diye sordu.

“Senin tarafından hükmedilmenin nasıl bir şey olacağını,” diye cevap vermeye cesaret ettim. Ardından bunun birçok erotik şeyi davet edebileceğini düşününce karnımda tatlı bir sıcaklık duydum. “Çünkü henüz bunu hissetmedim. Ve istiyorum.”

Dişleri kulak mememde gezinirken nefesiyle de adeta uyarıyordu. “Hissedeceksin Sara. Hissedeceksin.” Bir adım uzaklaşarak beni arzu içinde kıvrandır halde bıraktı. “Arkanı dön.”

Güçlükle yutkundum, verdiği s z n uyandırdığı ihtimallerle tahrik olup Rebecca'nın kaybıyla önümüze çıkan duvarı açarak birlikte bu yolculuğa çıkacağımız için rahatladım.  ekinerek döndüm ve göz göze geldik. Orada sıcak k z, yanan kor yerine hassasiyet gördüm.

Ba ıyla girişi işaret etti. "  eri gir, bebeğim."

Sürekli kullandığı yumuşak sevgi sözcüğüyle kalbim sıkı tı ve altındaki mesajı anladım. Beni dahil ettiği bu maceraya rağmen bittiğinde hâlâ biz olacaktık.

Kontrolden  ıkmamı tı. Hiçbir şeyin sınırında da değildi. O *beni* sınıra getirmek üzereydi ve ben de onunla gitmek istiyordum.

Beşinci Bölüm

Evin içi dışından daha sıcaktı, yine de oturma odasına doğru yürürken içimde yanan ateşi düşününce serin bir tezatlık oluşturuyordu. Sinir uçlarım beklentiyle karıncalanırken adımlarım yavaş ve kararsızdı. Chris'in benden nereye gitmemi istediğini ya da ne yapmamı beklediğini bilmiyordum, fakat her şeye hazırdım.

Koltuğun arkasına geldiğimde, “Dur,” diye emretti Chris. Durdum, “Bana dön,” diye ekledi.

Döndüğümde onun bir buçuk metre uzunluğundaki krem rengi uzun tüylü halının diğer köşesinde olduğunu gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve canlı renkleri olan ejderha dövmesi de kaslarıyla birlikte geriliyordu. “Sağlığı ve gücü temsil ediyor, çok gençken istediğim iki şeydi,” diye cevaplamıştı beni ona dövmesini sorduğumda. Bu tarz şeylere ihtiyaç duymasına neyin neden olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

“Soyun.”

Gözlerim Chris'in kollarından ne düşündüğünün anlaşılmadığı yakışıklı yüzüne kaydı. Ne düşündüğünü anlamak için

yüzünü incelediysem de günahkâr talepler dışında bir şey bulamadım. Emretmesine şaşırmadım, Chris'in kendisi tamamen giyinikken benim soyunmamı isteyen bir yanı vardı. Bu güç ve itaatle ilgili bir şeydi. Onun gücü. Benim itaatim. Bunu ona her zaman gönüllü bir şekilde sunmuyordum. Belki de sunuyordum, sadece ona karşı bunu kabul etmiyordum.

Sanki strip poker* oynuyormuşuz gibi önce ayakkabılarımı çıkardım. İlk önce en az mahrem olan parçadan kurtuldum. İtaatkâr olmaya gönüllü olabilirdim ama Chris'in hâkim olması bunun bir parça göz korkutucu olmadığı anlamına da gelmiyordu. Seksiydi. Çok seksiydi.

Hemen sonra ceketime geçtim. Bunu ne kadar istesem de, ona ne kadar güvensen de kendimi kırılğan ve savunmasız hissediyordum. Çıkardığım ceketimi bir kenara attım. Neden olduğunu anlamak istiyordum. Öte yandan onun için soyunmak beni tahrik ediyordu. Anlaşılan Chris'leyken kırılğan ve savunmasız hissetmek beni cinsel olarak uyarıyordu. Başka bir neden de onun için soyunmak baştan çıkarıcı bir oyun gibiydi, ancak bu kez değildi. Bunu atlatmaya ve sonrasında ne geleceğini öğrenmeye hazırdım.

Tişörtümü hızlıca çıkarırken Chris'e bakmadım, ardından kadife eşofmanı da sıyırıp çıkardım. Kırmızı sutyen ve külotumla kaldım. Onları da çıkarmadan önce yalnızca bir anlığına duraksadım. Sutyenimi çıkarıp bir kenara attım. İç çamaşırım da çıplak bacaklarımdan kayarak ona katıldı. Olaylar tam da Chris'in planladığı gibi oldu. Ben çıplaktım, o değildi.

Ateşli bakışlarını yukarıdan aşağı doğru yavaşça bedenimde gezdirdi. Bu adamın tutkulu bakışları karşısında sarsılmamak

* Fişler yerine kaybeden kişinin bir parça kıyafetini çıkardığı poker türü. (Çev. N.)

elde değildi. Bunu daha önce de yaşamıştım, yine de şiddeti asla azalmıyordu. İnanılmaz derecede tahrik olmuşum. Ben çıplakken o değildi, eskiden olsa bu beni rahatsız ederdi, şimdiyse etmiyordu. Bu onun kontrolünü sağlamasının bir parçasıydı ve daha önce söylediğinde haklıydı. Yalnızca beni kontrol etmesinden hoşlanmıyordum, aynı zamanda onun emrinde olmanın neredeyse fiziksel bir ihtiyaç olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Halının ortasına gel ve diz çök,” diye emretti.

Uyarılmış ve kendinden emin halim kaybolurken gerilmeye başladım. Kalbim hızla atıyordu. Diz mi çökecektim? Bu, şu ana kadar istediği ya da emrettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Tamamen onun insafına kalmıştım. Yumuşak yün halının üzerinde çırılçıplak bir halde diz çökmüştüm. İçinde bulunduğum bu anın Rebecca’nın günlüğündeki yazıyla benzerliği çarpıcıydı ama beni kördüğüm eden şey ikisi arasındaki farktı. Rebecca, Mark’ın onu kulüpte sergilediğini ve bunun onu ne kadar üzdüğünü yazmıştı. Bense burada Chris’le yalnızdım, onun asla böyle bir şey yapmayacağından emindim. Rebecca benim sahip olduğum şeyi istemişti.

“Sara,” diye kendime getirdi beni yumuşak bir şekilde. Sesindeki hassasiyet geri dönmüştü.

Gözlerimi dikiğim halıdan kafamı kaldırıp Chris’e baktım, yüzündeki endişeli ifadeden az önce benim düşündüğüm şeyleri düşündüğü belli oluyordu. Chris beni asla incitmezdi.

“Ben iyiyim,” dedim sessizce sorduğu soruyu cevaplayarak. “Biz iyiyiz.” İleri doğru adım atarak halının yumuşak liflerini ayaklarımın altında hissettim ve beni ortaya doğru yönlendirmesine izin verdim.

Chris'in yüzüne tekrar ateşli ve dominant ruh hali yansdı. Yakıp kavuran bakışları karşısında göğüs uçlarım sertleşti. Yavaşça eğilerek önünde diz çöktüm, daha önce hiç olmadığım kadar itaatkârdım.

Bir sonraki hamlenin Rebecca'nın günlüğündeki gibi bir *Efendi* davranışı olacağından emindim.

Ama Chris ileri doğru bir adım atıp önümde diz çöktü. Elini yanağıma koydu, parmaklarıyla yüzümü okşuyordu. Bakışlarındaki alakayı görünce gözlerimi kırptırdım.

Ellerimle ellerini kavradım. "Bugün nazik olmayacağını sanıyordum."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sanırım beni yoldan çıkarıyorsun."

Daha önce ona söylediğim şeyi tekrarlaması üzerine gülümsedim. "Seni yoldan çıkarmak hoşuma gidiyor."

"Benim de seni." Elini yavaşça yüzümden çekti, avuç içiyle çıplak omzumu okşadı. "Kıpırdama."

Ayağa kalkıp yanına gittiği perdenin saten kuşağını çıkardı. Beni odanın ortasında çırılçıplak ve bağlı bir şekilde çizdiği resim aklıma gelince nabzım hızlandı. Ağzım kurudu. O kuşakla ne yapacağını biliyordum. Bana döndüğü anda gözlerindeki açlığı gördüm. Nazik Chris gitmişti. Karanlık, yırtıcı Chris gelmişti ve görüş alanındaki kadını izliyordu. O kadın olduğumu düşünmek bile nefesimi kesti.

Önümde eğildi, bakışları göğüslerimde geziniyordu. Hayali dokunuşu tenimde bir kadife geziniyormuşçasına etki yapıyordu. Göğüs uçlarım görünmez sürtünmeyle sertleşirken şiddetli dokunuşu için yanıp tutuşuyordum.

“Ellerini önünde birleştir.”

Tereddüt etmemi bekliyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum. Beklediğini vermedim, emrettiği şeyi yaptım. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Uzun kuşağı birçok kez bilekle-rimle ellerime doladı. Ardından düğüm attı, uzun bir parça yere doğru sarkıyordu. Sarkan parçayı eline doladı. “Benim insafıma kalmış bir haldesin, biliyor musun?”

“Bunun beni korkutması mı gerekiyor?”

“Hayır. Gerekmiyor. Eğer öyle olsaydı, seni hemen çözerdim.”

“Bu, benim bu şekilde bağlı resmimi yaptığı zaman bunun esaretle alakası olmadığını söyleyen adam mı? Bu, güvenle ilgili.”

Gözleri hafifçe açıldıktan sonra kısıldı. “Ayrıca senden bu tarz bir güven istemeye hakkım olmadığını da söylemiştim.”

“İstemene gerek yok,” diye fısıldadım. “Ona zaten sahipsin.”

“Biliyorum Sara. Şimdiki soru bununla ne yapacağım ve işim bittiğinde benden nefret edip etmeyeceğin.”

“Hayır.” Ellerim bağlı olmasına rağmen parmaklarım onun ellerini buldu. “Nefret etmeyeceğim. Senden nefret edemem.”

“İkimizin de bunun doğru olup olmadığını bilmeye ihtiyacı var.”

“Doğru,” diye ısrar ettim.

Onun bu açıklamanın lehinde veya aleyhinde olarak benimle tartışmasını istedim, ama ikisini de yapmadı. Sadece uzanıp alnımdan öptü, bu hassas hareketi bağlı oluşumla ve aramızda birazdan gerçekleşecek şeylerle çelişiyordu. Ardından yanıma doğru hareket ederek elini sırtıma koydu. “Öne doğru uzan ve ellerin önünde, halının üzerinde olsun.”

Gözleri meydan okurcasına parlıyordu ve görmemi istediği dile getirilmeyen mesajı anladım. Eğer bunu kaldıramazsam, zihnindekilerle bana açmak istediği geçmişindeki karanlık sırları asla kaldıramayacaktım. Chris'e içten içe bu iş bittiğinde ondan nefret edeceğime inanıyordu, 'bu' her ne ise.

Ve sonunda başladı. Bir numaralı test ki daha birçok test olacağından emindim. Benim başarısız olmamı ummasına itiraz edecek şekilde çenemi kaldırdım. Ardından ellerimi halının üzerine koyup uzanabildiğim kadar uzandım. Chris'in eli de benimle birlikte geldi, baskı yapmadan, hafifçe vermişti ağırlığını. Sadece oradaydı ve zevk vaat ediyordu. Uzun bir süre ikimiz de hareket etmedik, etrafımızda oluşan cinsel gerilimi hissedebiliyordum.

Halı göğüs uçlarımı gıdıklarken serin hava çıplak sırtımı okşadı. Korunmasızdım. Güçlkle yutkunarak Rebecca'nın böyle bir şeyi seyircilerin önünde nasıl yaptığını merak ettim. O da Mark'a benim Chris'e güvendiğim gibi güvenmiş miydi? Yoksa onu benim Chris'i sevdiğim gibi sevmiş miydi?

Chris sırtımı okşadığında hissettiğim zevk beni düşüncelerimin sürüklendiği sıkıntı verici o yerden çıkardı. Tatlı dokunuşu tüm bedenimde gezinmeye başladı. Sonra nereye gideceğinin beklentisiyle nefesim yüzeysel bir hal aldı, neredeyse nefes nefese kalmıştım. Chris'in eli popomun arasındaki mahrem yarığa yavaşça süzülürken cinsel organım neredeyse acıyarak kasıldı.

"Sana şaplak attığımda hoşuna gitmiş miydi, Sara?" diye sordu, bana şaplak attığı gün yaptığı gibi avuç içiyle popomu okşarken.

Tenim dokunuşunun altında karıncalandı, nefes alıp verişlerimi duyabiliyordum; kontrol edemediğim kısa, küçük soluklardı. “Ben... bilmiyorum.”

Eli durdu, parmakları açılıp gerildi. “Sana şaplak attığımda hoşuna gitmiş miydi?” Sesi kısık, gergin ve emrediciydi.

Gözlerimi sıkarak kapattım, Chris’e bedenimden fazlasını gösterdiğimin farkındaydım. Anlamak için yanıp tutuştuğum yanıma göstermişim, ama görünen o ki o yanıma kendim de tamamiyle kucaklayamıyordum. Yine de istiyordum. Hayır, buna *ihtiyacım* vardı. Bunu yapmaya ihtiyacım vardı.

“Evet,” diye fısıldadım sonunda. “Evet. Hoşuma gitmişti.” Nefesimi tutup cevap vermesini beklediysem de beklediğim cevap gelmedi. Bir saniye. İki. Hiçbir şey söylemedi. Doğrulamaya başladım.

Chris eliyle kürek kemiklerimin ortasına bastırıp beni olduğum yerde tuttu, nefesinin sıcaklığı boynumla enseme gıdıkladı. “Olduğun yerde kal.”

Gitmişti, içimi mantıksız ve beklenmedik bir panik dalgası sardı. Yapabildiğim tek şey ayağa kalkmamak ve derin bir nefes alıp hislerimi analiz etmeye çalışmaktı. Benim için sesli olarak söylemesi kolay olmayan bir itirafta bulunmuştum ve beklediğim ya da ihtiyacım olan son şey sonrasında çırılçıplak ve bağlı bir halde uzanırken bırakılmaktı.

Bu Chris’ten beklediğim şey değildi. Bu Rebecca’nın günlüğündeki efendinin yapacağı bir davranıştı. Mark’ın yapacağı. Güvensiz ve kararsız hissettim. Ve kahretsin, bana musallat olmaktan asla vazgeçmeyen derin güvensizliğimden nefret ediyordum. Güvensizliğim sevdiğim ve Mark gibi olmayan Chris’le

ilgili sorular sormama neden oluyordu. Öyle biri değildi. Bunu biliyordum.

Güçlkle derin bir nefes daha alıp zihnimdeki rahatlatıcı düşünceleri tekrar tekrar aklımdan geçirdim. Sonra Chris aniden yanı başımdaydı, bana dokunuyordu. Çıplak bedeninin benimkiyle birleştiğini hissettim. Hissettiğim gerilim azalmış, üşüyen yerlerime sıcaklık yayılmıştı.

Beni yüz yüze geleceğimiz şekilde yan çevirdi. Bacaklarımın arasındaki ereksiyonu kalındı, elleriyle göğüs kafesimi dağlıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarında günahkâr hâkimiyetle hatırladığım tüm güvensizliği silip yok eden, tatlı bir hassasiyetin imkânsız karışımı vardı.

Saçlarımı yüzümden çekti. “Sana şaplak attığımda bundan hoşlanmanın yanlış bir yanı yok, biliyorsun değil mi?”

Kan yanaklarıma hücum etti. Aşağıya baktım, önceki erotik konuşmamıza geri dönmek beni hazırlıksız yakaladı. Parmaklarını çenemin altına koyup beni ona bakmaya zorladı. “Sadece sen ve ben varız bebeğim. Ben daha önce hayatına girenler gibi değilim. Benimleyken utanıp sıkılacağın bir şey yok, asla. Gerçekte kim olduğunu kabullenebilirsin ve birlikteyken nasıl olmayı istersek öyle olabiliriz.”

Babamla Michael’ın beni baştan yaratmaya ve kontrol etmeye çalışmasından söz ettiğinde midem sıkıştı. Chris hassas noktamdan vurmuştu. Bu, şimdiye kadar kendime bile görme izni vermemişken onun bunu içimde görecektik kadar benden bir parça haline geldiğinin göstergesiydi.

Ellerimi çözüp ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum, aynı zamanda bağlı kalmak da istiyordum. Sırada ne olduğunu

görmek istiyordum. “Biliyorum,” diye fısıldadım. “Biliyorum Chris ve tam olarak bunu söylememiş olsan da bu benim için tahmin ettiğinden daha önemli. Bunu söylerken samimiydin. Sadece bunları kafamdan tamamen atmak biraz zaman alacak.”

“Onların kafana yerleştirdiği tüm güvensizlikleri söküp atacağız, bebeğim,” diye söz verdi. Penisini arkamdan bacaklarımın arasına doğru itti. Kalçamdan yukarı ve aşağı zevk dalgaları gönderiyordu. “Sen, ben ve daha fazla zevk.”

Kendini içime bastırduğunda nefesim kesildi. Beni esnetiyordu. Ona uzandım ama ellerim bağlı olduğu için başaramadım.

Geçmişimin peşimi bırakmadığını, bu yüzden basit vanilya seksten fazlasını kaldıramayacağımı düşünüyordu. Utangaçlığını zayıflık olarak algılıyordu ve ona yanıldığını söylemek istiyordum.

Ama onu içimde hissettiğimde ateş tüm vücudumu sardı, sadece, “Ne yapıyorsun?” demeyi başardım.

“Ne yapıyormuşum gibi hissediyorsun?” diye sordu boynuma burnuyla sürterken. “Seninle sevişiyorum.”

Popomu sıktı, beni sertçe kendine çekip penisini tamamıyla içime gömdüğünde dokunuşundaki seksi hoyratlıkla inledim. Beni tamamen dolduruyordu. Bu adam beni her şekilde dolduruyordu. Ben de aynısını onun için yapmak istedim. “Ama şey yaptığımızı düşünüyordum...”

“Seviştığımızı,” diye tamamladı benim yerime. Penisini okşayarak içeri dışarı hareket ediyor, beni çıldırtıyordu. “Evet, bebeğim, öyle yapıyoruz.”

“Demek istediğim bu değildi,” diye itiraz ettim cılızca, neredeyse zevk tarafından ele geçirilmiştim. Gözlerimi açık tutmak

için mücadele etmem gerekiyordu. Daha fazlasını istediğim konusundaki davamı savunmam için direten ezici hisle savaştım. Kendini sertçe içime itti, kontrolden çıkmak üzereydim. Bir anda kendimi savunmasız ve çaresiz hissettim. “Chris, kahretsin. Dur. Beni dinle.”

Bakışları benimkilerle buluştu, bu kez içlerinde sıcak korlar ve yanan kehribarlar vardı. Kendini tekrar ileri itti, dudaklarında günahkâr bir gülüş vardı. “Dinliyorum. Anlatamaz mısın?”

Aldığım zevkle kesik kesik soludum, ikimizin de arzuladığı ‘daha fazlası’ için onu ikna etmeye kararlıyım. “Bana şaplak attığında bunun hoşuma gittiğini kabul etmekte yavaş davranmış olmam bunu yaptığında kaldıramayacağım anlamına gelmez. Lütfen. Şimdi yap. Hoşuma gidiyor.”

Parmaklarını boynumun etrafına doladı, dudaklarımı onun kilerden bir nefes uzaklıkta tutuyordu. “Yapacağım, hatta daha da fazlasını, Sara. Sadece şimdi değil. Bu gece değil.” Dudakları benimkilerin üzerine kapandı; yumuşaktı, şehvetliydi ama günahkâr otoritesinden eser yoktu.

Direnmek, meselemi tartışmak niyetindeydim ama bu öpücükte derin bir özlem ve tutku vardı. Bu öpücük saatler önce uçağa adım attığımdan beri paylaştığımız hiçbir şeye benzemiyordu. Bana onun bağımlılığı olduğumu söylemişti. O da benim bağımlılığımı, tutkumdu. O benim nefes alma sebebimdi. İçimde tekrar hareket etmeye başlayınca bedenlerimizin sarsılışında, penisinin darbelerinde kayboldum. Bu adamın beni tamamlayışında kayboldum.

Beni yan çevirip bileklerimin etrafındaki bağa uzandı. Gerçeği anladığımda gözlerim iri iri açıldı.

“Hayır,” dedim kollarımı göğsüme doğru kıvrarak. “Beni çözmeni istemiyorum. Yapmadın... Yapmadık... Ağırdan aldık. Ağırdan aldım.”

Ellerimin çevresindeki kuşağı sert bir şekilde tuttu. Bir anlığına onun bu yanını gördüğüm için içten içe sevindim. “Bu yaptığımıza sakınmak diyoruz,” dedi ve başını eğip dudaklarını benimkilerin yanına getirdi. Dudaklarımdaki nefesi sıcak ve ıslak bir vaatti. “Ve şu anda benim yaptığımı da seninle sevişmenin her saniyesinin zevkine varmak deniyor. Dahası bunun ne anlama geldiğini biliyor olmamın tek sebebi sensin.”

Nefes alamadım, boğazım düğümlendi, bu kadar kısa sürede geldiğimiz noktanın imkânsızlığı beni sardı. “Öyle miyim?”

“Bunu biliyor olman gerekirdi.”

Bir anda duyguların içinde yüzmeye başladım ve evet, hâlâ yoğun ve mükemmel bir şekilde bu adamla dolup taşıyordum. “Biliyorum,” diye fısıldadım. “Biliyorum, çünkü ben de seninle aynı şeyleri hissediyorum.” Ona uzanmaya çalıştıysam da başaramadım. “Sana dokunmam gerek.”

Ellerimi çözmek için uzandı ve kuşağı çözüp bir kenara atarken titrediğine yemin edebilirdim. Arzuyla? Aşkla? O da benim ondan etkilendiğim kadar benden etkileniyordu ve bu sahip olmayı hiç beklemediğim ama asla kaybetmek istemediğim bir bağıdı. Gözlerimiz birbirlerine kilitlendi. Öylece kaldık, etrafımızdaki gerilim artarken kelimelere ihtiyacımız yoktu. Birbirimizi anlıyorduk. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Chris içimdeydi, sert ve kalındı ama bu seksten daha fazlasıydı. Haklıydı. Bu sevişmekti.

Dudakları benimkilere yöneldi ve dilini dişlerimin arkasına bastırdı. Aynı zamanda kalçamı kaldırıp elini altına doğru kıvrıdı. Bir dalın uzaması gibi olan bu hareketiyle kontrol edilemeyen alev alev bir tutkunun içine yuvarlandık. Benim bildiğim Chris kontrolünü kaybetmezdi, fakat kaybetmişti, kaybetmiştik ve tenimden sıyrılıp onun teninin altına sızmaya çalışıyordum. Dudakları dudaklarımda, boynumda, göğüslerimdeydi; emiyor, yalıyordu. Penisi içimde hareket ediyordu; yavaş, ardından hızlı, yavaş, sonra hızlı.

Zaman geçtikçe Chris acımasızlaştı, penisinin sert girişleriyle ve dilinin tatlı, günahkâr yalayışıyla beni cezalandırıyordu. Kendimi kaybetmiş ve tek bir yerde, bu adamda bulmuştum. Çaresizce geri çekilmeye, bunu sonlandırmaya çalıştıysam da başaramamıştım. Parmaklarımı poposuna gömüp aletini içimde sıkıştırdım, onu daha derine çektim ama yeterince derin değildi.

Rahatlama ihtiyacı tatlı bir şekilde çiçek açarken kalçam titredi, nefesim kesildi. Bedenimdeki her bir sinir ucu canlanmış, zevkle titreşiyordu. Chris yüzünü boynuma gömerken bedeni sarsılıyordu. İçimi dolduran rahatlama sıcak ve ıslak hissettiriyordu. Yeni bir zevk dalgası beni sardı ve bu fizikselliğin ötesindeydi. Bu adamla ne kadar doğru hissettiğim düşüncesiyle dolup taşım.

“Seninle sevişmeyi gerçekten seviyorum,” diye mırıldandı başını kaldırıp bana bakarken. Saçındaki vahşi dağınıklığı ve derin yeşil gözlerindeki tatmin olmuş ağırlığı sevmiştim.

Dudaklarım kıvrıldı. “Öyle mi?”

“Evet,” diye onayladı ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Bir yere kaybolma.” İçimden çıkıp ayağa kalktı. Geride

bıraktığı ani boşluğun sızısıyla iç çektim. Kendinden memnun bir şekilde ahlaksızca güldü.

Onu izlemek için dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ah, bacaklarımın arasındaki yapışkanlık olduğum yerde kalmamı söyler gibiydi, yoksa ortalığı mahvedecektim. Bakışlarım solumdaki kapıya doğru yürüyen çıplak ve seksi Chris'e kilitlendi. Tamam, bazen gerçek oldukça iyi olabiliyordu. Yapışkanlık kimin umurundaydı? Chris odalardan birinde kayboldu ve elinde bir havluyla geri döndü. Önden gördüğüm manzara karşısında ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

Koltuktan bir yastık alıp halının üzerine koydu. Havluyu bana uzattı. Sırtım ona dönük bir şekilde beni kendine çekene kadar temizlenecek vakti zar zor bulabilmişim. Yastığı paylaşıyorduk. Birlikte yere uzanmış, çıplak ve bacaklarımız birbirine değer bir haldeydik. Bu durumdan oldukça hoşnuttum. Chris karanlık ve yaralıydı, ben de kabullendiğimden çok daha fazla yaralıydım. Ama birlikteyken... Birlikteyken aydınlığa çıkan yolumuzu bulabilirdik bence.

"Bu haliya bir daha asla eskisi gibi bakamayacağım," dedi Chris burnunu saçlarıma gömerken.

"Al benden de o kadar," diye onayladım gülerek, ama bakışlarım Chris'in beni bağladığı kuşağa takılınca gülüşüm kayboldu. Birbirimizde gerçek huzuru yakalamaya o kadar yakındık ki bunu mahvedecek hiçbir şeyi istemiyordum, özellikle sessiz endişelerimi.

"Lütfen, şaplak meselesindeki duraksamamın seni benimle paylaşmak istediğin şeyleri kaldırabileceğim konusunda tereddüde düşürmediğini söyle." Kendimi daha derine inmeye ve beni gerçekten rahatsız eden şeyle yüzleşmeye zorladım.

“Ve bunun Michael yüzünden olmadığını. Ben kırılgan değilim Chris. Derin, duygusal yaralarım yüzünden kırılmayacağım, eğer endişelendiğin şey buysa.”

Beni döndürdü ve elini sahiplenici bir şekilde karnıma koydu. “Bebeğim, ben de arkama yaslanıp o adamın zihnini işgal etmesine izin vermeyeceğim. Orayı doldurabilmen için sana başka şeyler sunacağım. Güzel şeyler. Zevkli şeyler.

“Ama diğer yanda Michael varken, geçirdiğin son birkaç günün ardından sana şaplak atmamın hiçbir yolu yoktu. Hele de bu deneyimin hassas bir noktana dokunma ihtimali varken. Bazen BDSM tarzı deneyimler insanın kaçmasına yardımcı olur. Bazen de acıya daha fazla gömülmene, onunla yüzleşip üstesinden gelmene neden olur. Bu senin için durumu öngöremeyeceğimiz kadar yeni bir şey. Neden hoşlanacağını ya da nasıl tepki vereceğini bilmiyorsun, ben de bilmiyorum.”

Aniden gözümün önüne Chris’in kulüpteki bağlı hali geldi, arkasındaki kadına kendine daha hızlı vurması için bağıırıyordu. Diğer insanların kaçışına yardımcı olmak konusunda nasıl usta olduğunu biliyordum. Yarasını açıp duygusal olarak kanatılma riskine girmeden kontrolü başka insanlara veremiyordu. Tabii, acı konusunda aşırıya gitmediğinde. *Dövülmediğinde.*

“Bu gece tam olarak yapmaya niyetlendiğim şeyi yaptık,” diye devam etti Chris. “Güven üzerine çalıştık. Bana halının üzerinde çırlıçılak uzanacak kadar güvendin ve bana tamamen boyun eğdin. Güven her şeydir, Sara.”

Etrafımda kıvrıldığında gözlerimi kapattım ve kendimi onun güçlü kollarına bıraktım. Benim ona güvendiğim kadar onun da aynı güveni bende, bizde bulmasını umuyordum.

Balkondan gelen güneş ışığıyla gözlerimi kırıştırdım ve kolları hâlâ bana sarılı olan Chris'in sıcak, misk kokusunu içime çektim. Ancak muhteşem hissetmeme rağmen içimde beni rahatsız eden bazı duygular vardı. İçime kötü bir his doğuyordu. Belki yeni bir yerde olduğum içindi, belki de zaman dilimi değişikliğindendi. Ne kadar süre uyuduğumu merak ettim.

“Chris! Ah Chris, bebeğim, neredesin?”

Merdiven boşluğundan yankılanan bir kadın sesi hızla bana ulaştı. Bu ses bende soğuk duş etkisi yarattı. Tüylerim ürperirken rahatsızlığımın kaynağının ve beni uyandıran şeyin bu olduğunu fark ettim.

“Ah, kahretsin,” dedi kadın. Artık merdivenlerin başına gelip halının üzerinde uzanan bize baktığına şüphe yoktu. “Vay canına, Chris. Yolculuktan hemen sonra bayan arkadaşlar edinmek için biraz erken, öyle değil mi?”

Sözcüklerin geldiği açık anlamla irkilerek kalkmaya çalıştım ama Chris bacağı ve koluyla beni engelledi. “Ne düşünüyorsan, yanlış düşünüyorsun. Lütfen, bebeğim. Herhangi bir çıkarımda bulunma.”

Bir çıkarımda bulunmama *gerek* yoktu, hele de birkaç adım öte-mizde evine rahatça giren ve onu yakından tanıyan biri varken...

Altıncı Bölüm

Yerde böyle çıplak bir şekilde bir saniye daha yatamazdım. “Bırak kalkayım, Chris,” diye tısladım.

“Bana kendine göre sonuçlara varmayacağına söz verene kadar olmaz.” Yavaşça yer değiştirdi. Ona karşı koymaya çalışmama rağmen beni tuttu. Sessizce homurdandım. “Onun önünde çıplağız, Chris. *Sen* onun önünde çıplaksın.”

Bir an tereddüt etse de beni bıraktı. Ellerimin üzerinde dönüp kalkmak için dizlerimin üstünde doğrulunca donakaldım. Merdivenlerin başında Barbie bebek gibi sarışın ve çarpıcı, daracık bir kot pantolonla kolsuz bluz giymiş bir kadın duruyordu. Uzun, ipeksi saçları, uğruna adam öldürülecek bir vücudu ve iki kolunda da dövmeleri vardı. Kırmızı renkli, “beni becer” diye bağırان ayakkabılarının topukları saldırgan bir seviyede yüksekti. Ben giyseydim tökezlemem işten bile değildi. Midem bulanıyordu. Ben neden buradaydım? Bu kadın benim olmadığım ve asla olamayacağım her şeydi.

“Burada ne işin var, Amber?” diye sordu Chris. Tişörtünü bana uzattı. “Al, bebeğim.”

Hareket edemiyordum. *Amber*. Bir Amerikan ismiydi ve güzeldi. Ve Chris onun önünde çıplak bir şekilde dolaşıyordu. Doğrulup aldığım tişörtü üzerime geçirdim. Ayağa kalkmaya çalıştığımda sendeledim. Chris beni tuttu, eliyle kolumu kavramıştı. Görebildiğim tek şey çıplak ayaklarıyla bacaklarıydı.

“Bırak beni,” diye tısladım tekrar ve doğrudan *Amber*’a bakmayı başardım. Bakışları Chris’in üzerinden bana yönelirken gözlerinin içinde kötü niyetli, alaycı pırıltılar vardı. İncinmiştim. Utanmıştım. Alay edilmiş ve ihanete uğramış gibi hissediyordum. Bu kadında Chris’in bana anlattığından daha fazlası vardı.

“Sara.” Chris bana doğru adım atıp kalçama bastırdı. O kahrolası çıplak bedenini...

“Bırak beni.” Sesimdeki derin tınıyı güçlkle fark etmiştim. “Hemen.”

Beni bıraktığında kendimi ileri attım. İleri demek, direkt *Amber*’a doğru demekti. İlerlediğim yönden pişman oldum ama geri dönemezdim. Çenemi kaldırıp dümdüz ona doğru yürümeye başladım. Şirin, pembe dudaklarıyla yapmacık bir şekilde gülümseyip kenara çekildi. Elbette çekilecekti. Onu Chris’le yalnız bırakıyordum. Çıplak Chris’le. Zihnimde dönüp duran bu gerçek takılmış bir plak gibiydi. *Anahtarı var. Chris çıplak bir haldeyken onun içeriye girmesini umursamıyor. Chris’i zaten çok önceden çıplak görmüş.*

Bu kendim ve Chris’le ilgili bildiklerime uymuyordu, ama yalnız kalana kadar doğru düzgün düşünemeyecektim. Ben sürekli çelişkiler yaşayan bir insan değildim. Ben “ayrıl ve asla arkana bakma” türünden bir insandım, öte yandan ondan sonsuza kadar ayrılma ihtimali karşısında midem altüst oluyordu.

Merdivenleri neredeyse koşarak çıkıp fırtına gibi Chris'in yatak odasına daldım. Şu andan sonra benim yatak odam diyemezdim. Chris gibi bunun da benden sökülüp alınmasından korkuyordum. Daha önce orada olmayan, içimi kemiren bir endişe hissetmeye başladım. Hareket edemiyordum.

Kapı girişinde durup duvara karşı oturdum ve orada kaldım. Güçlkle nefes alıyordum, kalbim sanki kulaklarımda atıyordu. Öfke patlaması tarzı bir şeyler bekliyordum, ağlamayı bekliyordum ama olmadı. Sabahki bayılmam düşünülürse duygusal yüklenmeye maruz kalan tek kişinin ben olmadığımından emindim, ama zihnimle bedenim beni tamamıyla çökmekten koruyordu. Sanki kendime dışarıdan bakıyordum ve kocaman bir boşluktan başka bir şey görmüyordum. Hissettiğim tek şey neler olacağına dair içimdeki korkuydu.

“Sara.”

Dönüp Chris'le yüzleştim. Onu tepeden tırnağa inceledim, Amber'ın bunu defalarca yaptığından emindim. Üzerinde düğmelenmemiş bir kot pantolon vardı. Ayakları ve üstü çıplaktı. Bu yarı giyinik hali beni delirtmeye yetmişti. “Buraya sen ve dövme sanatçınla oynamaya gelmedim, Chris.”

“O bir arkadaştan fazlası değil, Sara. Sadece çok kötü zamanlaması olan bir arkadaş.”

Elimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içime batıyordu. “İmtiyazları ve anahtarı olan bir arkadaş mı? Konuştuğumuz güvenden anladığın bu mu? Olmadığını söylerken yanında bir kadın olması mı? Belki sana menfaatleri olan arkadaşların olup olmadığını sormamış olabilirim, ama sen de bana ondan bahsetmedin.”

Güçlkle nefes alıp acı bir şekilde geri verdim. “Lanet olsun sana, Chris. Sana kendimi açtım. Bunu hiç kimseyle yapmamaya yemin etmişken sana her şeyimi verdim. Bana vurmana izin verdim.” Acıdan neredeyse iki büklüm olmak üzereydim ama bir şekilde ayakta durabildim. “Ben eve gidiyorum.” Döndüm, çıkış yolunu aradım.

Chris kolumdan tuttu. Dönüp ondan kurtulmaya çalıştım. Ona beni kendine çekip yargılarımı gölgeleme fırsatı tanımayacaktım. Görünen oydu ki Chris benimle ilgilendiğinde bozulan yargılarım vardı, yoksa bunun geldiğini görürdüm. “Eve gitmek istiyorum, Chris.”

“Evin benim yanımda, Sara.”

“Amber da öyle düşünüyor olmalı.”

Başıyla yatağı işaret etti. “Otur ve anlatmama izin ver.”

Keskin bir şekilde reddetmeyişi kalbimi yerinden söken bir başka nedendi. Başımı sallayıp hararetli bir şekilde bu fikre karşı çıktım. “Hayır. Çünkü bana ne anlattıysan anlat inanmak isteyeceğim ve belli ki bu çok kötü bir fikir.”

Omzuyla o kadının yaptığı parlak renkli dövmei inceledim, içimdeki öfke alevlendi. “Aşağıda çıplak bir halde onunla duruyor olmandan ne kadar nefret ettiğime dair bir fikrin var mı? Ki bu delice, çünkü onunla muhtemelen benle olduğundan daha fazla çıplak kaldın.”

Gözlerinde bir şimşek çaktı, uyarıyı almıştım. “Yeter,” diye patladı. “Söyleyeceklerimi dinleyeceksin.” Bir saniye sonra bana sarılmıştı, onun kucagındaydım. Uzun, kaslı kolları benimkilere karışıyor, korktuğum şeyi yapıyordu. Dikkatimi dağıtıyordu. İlgiyi kendi üzerine çekiyordu. Unutmamı sağlıyordu.

İri ve güçlüydü. Beni kolayca yatağa yönlendirip oturmaya zorladı. Önümde eğilirken elleri iki yanımdaydı. Beni etkili de-
nebilecek bir kapanın içine almıştı. Gözleri benimkilerle bulu-
tu, ne kadar incindiğimin, ne kadar ihanete uğramış hissettiği-
min farkında değil gibiydi. Bunun içimde yarattığı farkındalığın
tanıdık kıskacından kaçamazdım.

“Hayatımdaki tek kadın *sensin*,” dedi, çatallaşan sesindeki
duygular içime umut düşürdü. “Bunu biliyorsun, Sara. Bunu bil-
diğini biliyorum. Son yirmi dört saattir yaptığımız şeylere, hatta
son birkaç haftadır yaşadığımız şeylere tepki veriyorsun.”

Belki.

Muhtemelen.

Kısmen, ama onun bana verdiği umudu, ben ona vermedim.
Belki bencilceydi ama buna ihtiyacım vardı.

“Ve evet,” diye kabullendi, “eskiden Amber’ı becerdim, ama
ona dokunmamın üzerinden bile yıllar geçti. Ve ondan çok daha
uzun bir süre önce de önemini yitirdi.”

“Yani bir noktada senin için önemliydi.”

“Konudan sapıyorsun. Biz üniversitede tanıştık ve beni
BDSM’nin içine o soktu.” Bu soğukkanlı açıklamasıyla sarsıl-
dım. Amber, otuz dört yaşındaki Chris’tense yirmi sekiz yaşın-
daki bana daha yakın bir yaşta görünüyordu. Chris’in BDSM’yi
ne zaman keşfetmiş olduğu bir yana, üniversiteye gitmiş olduğu-
nu bile düşünmemiştim. Bundan çok önce resim yapmaya başla-
mıştı ve ben de liseden sonra direkt resimle devam ettiğini var-
saymışım. Aslı olmayan başka neleri varsaydığımı merak ettim.

“Bebeğim.” Chris yanağımı okşadı, sanki her yerimi ok-
şuyordu. Belli ki bedenim zihnimdeki engellere sahip değildi.

“Amber’la aramda çok uzun zamandır arkadaşlıktan başka bir şey yok.”

“Ama şu an olduğun kişi olmanda onun da payı var ve hâlâ hayatının bir parçası.”

“Evet. Ama bunun şu an bizi getirdiği yer *sen* ve ben.”

Haklıydı. Çok haklıydı. Öyleyse bu neden benim için hâlâ bir sorundu? Yüzümü ellerimin arasına aldım. “Kafam karışık.”

Chris ellerimi yüzümden çekti. “Sen benim bugünümsün ve umuyorum ki geleceğimsin de.”

“O zaman neden bir anahtarı var ve rahatça içeriye dalabiliyor?”

“Ben gittiğimde buraya göz kulak oluyor,” diye açıkladı. “Güvenlik şirketi ona geldiğimi söylemiş. Hiç haber vermeden geldiğim için kötü bir şeyler olduğunu düşünüp korkmuş. O sadece bir arkadaş, Sara.” Elleri bacaklarıma doğru hareket etti. “Daha fazlası değil.”

Bana bakıyordu, gözlerindeki gerçeği görmemi istiyordu, gördüm de. Chris’e güveniyordum. Cehennemin ortasında, daha da diplere gömülüyorken bile ona güvenmiştim. Duruma tepki vermiştim ve Amber’a tepki vermiştim. “Seni hâlâ istiyor, Chris. Bunu hissettim.”

“Biliyorum.”

Dürüstlüğü beni şaşkına çevirdi ki şaşırmamalıyım. Bu bana, ona neden güvendiğimi hatırlattı ama cevabını sindirmek zordu. “Ve bunu problem olarak görmüyor musun?”

Güldü. “Ama ben ona göre sadece arkadaş olan potansiyel bir penisten ibaretim. Ve onun ailesi yok. Ailesi benim. Onun için daha çok ağabey gibiyim.”

Bu tuhaf tanımı karşısında kaşlarımı çattım. “Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver. Sen onun için bir ağabey ve potansiyel bir penissin?”

“Evet, her şeyi berbat etti, fakat onun zihnindeki karmaşanın üstesinden nasıl gelineceğini biliyorum.” Beni ayağa kaldırdı. “Hadi, gidip onun bu evin kadınının sen olduğunu anlamasını sağlayalım.” Beni kapıya yönlendirdi.

Gözlerim iri iri açılırken elini tuttum. “Bekle. Hayır Chris. Buna gerek yok ve üzerimizde kıyafet de yok.”

Dönüp bana baktı, sarı saçları çekici bir şekilde darmadağınktı. “Bu sadece gerekli değil, aynı zamanda zorunlu. İkkinizin de buranın *senin* evin olduğunu ve hayatımdaki tek kadının *sen* olduğunu anlamasını istiyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Öyle olduğumu biliyorum,” diye cevapladım yumuşakça. “Ve sen de öyle olduğumu biliyorsun. Önemli olan tek şey bu.”

Beni kollarıyla sardı. “Aşağı inip seni Amber’a tanıttığımda çok daha iyi bileceksin.”

Amber’la daha sonra ayaklarım yere sağlam basarken tanışmayı tercih ederdim. “Ama üzerimde *senin* tişörtün var, sense sadece pantolon giyiyorsun.”

Dudakları kıvrıldı. “Eğer bu açıklamadan sayılmıyorsa, ne sayılır, bilmiyorum.” Kapıyı işaret etti. “Hadi, ondan kurtulalım, sonra duş alıp yatağa gireriz.”

Bakışlarındaki kararlılık her şeyi anlatıyordu. Bunu yapacaktık. “Bundan hoşlanmayacağım,” diye uyardım onu.

Gülümseyip burnumdan öptü. “Halının ortasında çırlıçırplakken ona baktığın seferden daha az acılı olacak.”

Geri çekilip başımı göğsüne gömmeden önce utangaç bir ifadeyle ona baktım. “Bunu gerçekten yaptım, değil mi?”

“Evet bebeğim.” Sırıttı. “Ve bunu yaparken oldukça iyi görünüyordun.”

Normalde bu yorumla kızarırdım, ama neden o pozisyonda donakaldığımın anısı beni çarptı. Benim koyu renk saçlarıma karşın Amber’ın açık sarı saçları ve benim dokunulmamış tenime karşın onun dövmeleleri karşısında şaşkına dönmüştüm. “Biz çok farklıyız.”

Ellerini saçımdan geçirip bakışlarımı yakaladı. “Bu güzel bir şey, Sara,” dedi kendi anlaşılabilir tarzında, başka bir şey söylemedi. Parmaklarımızı birbirine geçirerek elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti.

Beni oturma odasına giden merdivenlerden aşağı sürüklerken gerginlik içimi sardı. Basamakların sonunda durup birlikte halıya baktık. Aklım o halının ortasında dizlerimin üzerinde çıplak ve korunmasız bir şekilde çöktüğüm ana gitti, tamamen istekliydim çünkü Chris’leydim. Sıcaklık boynumdan yukarı tırmandı, yanaklarım kızardı.

Chris bana yandan bir bakış attı, gözlerinde ondan beklemediği üzere yaramaz çocuklara özgü pırıltılar vardı. “Dediğim gibi. Bu halıya bir daha asla aynı gözle bakamayacağım.”

Ruh hali bulaşıcıydı, ben de ona gülümsedim. “Bu çok konforlu bir halı.”

Dudakları şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Üzerinde seninleyken öyle.”

Kızardım ve gözlerindeki parıltı onun da bunu fark ettiğini söylüyordu. Uzanıp dudaklarını benimkilere sürttü, sesi kısık ve

kalındı. “Birlikte keşfedeceğimiz bir sürü odamız var,” diye vaat-te bulundu. Ardından beni sağ tarafa yönlendirdi.

Havadaki neşe kaybolurken midem düğümlendi, ama makul bir şekilde başımı sallamayı başardım.

Ağırdan alıyordum ve sadece o bu kadar kararlı olduğu için Chris’in beni mutfığa giden merdivenlere götürmesine izin verdim. Uykusuz ve duygu yüklü halimi hatırlamaya, muhtemel Amber felaketi dışındaki herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım. Örneğin mutfağın oturma alanının üzerinde sanki bir güvercinlik gibi duruşunu ne kadar sevdiğime. Tüm evi keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Chris’in favorisi olan Fransız kahvesinin tanıdık kokusu burnuma geldiğinde sadece bir basamak çıkmıştık. Gerginlik karnıma bir taş gibi oturdu. Belli ki Amber burada evindeymiş gibi hissediyordu. Olumsuz hislerimin güçlkle üstesinden gelmeye çalıştım, kendime bugünün çıkarım yapmak için uygun bir gün olmadığını hatırlattım. Bugün yatağa girip dinlenecek bir gündü.

Chris’le en üst basamağa ulaştığımızda bakışlarım Amber’ın üzerine kilitlenmişti. Devasa taştan ada tezgâhın önündeki sandalyede oturuyor, ipeksi sarı saçları ince omuzlarından aşağı dökülüyordu. Gri-siyah renklerdeki modern mutfağın en önemli parçası gibiydi. Mutfakta metal gereçler, gri renkte mutfak dolapları ve onların üzerinde boya sıçramış gibi duran benekli uzun tezgâh vardı. Amber muhteşem görünüyordu, soluk cildi kusursuzdu ve ben bir günlük her yana dağılmış makyajımla düş almam gerektiğini haber veren koyu kahverengi saçlarımın ağırlığının acı verici bir şekilde farkındaydım.

“Taze öğütölmüş Malongo aldım,” dedi Chris’in yanında Amerika’ya getirecek kadar sevdiği kahve markasından bahse-derek. Üzerinden duman yükselen beyaz kupayı kaldırdı. “Sana da bir bardak koyayım.”

Chris’e bakıyordu, Chris’le konuşuyordu. Bu iyi başlamamıştı.

“Biz kendimize alırız,” dedi Chris, beni ada tezgâhın etra-fından dolaştırıp kahve makinesine doğru yürüttü, tezgâhın önünde durduk. “Sara’ya kendisinin yeni mutfagını göstermek istiyorum.”

“Kendisinin mi?” diye sordu Amber sorgulayıcı bir şekilde.

Chris ona dönüp beni kolunun altına, yanına çekti. Amber bir bacağına diğerinin önüne koydu, ayak tırnakları ayakkabıla-rıyla uyumlu parlak kırmızı renge boyanmıştı. “Evet, öyle,” dedi. “Sara artık benimle yaşıyor. Benim olan her şey onun da.”

Amber’ın gözleri hızlıca parmaklarıma gitti, yüzük olup olmadığına bakıyordu. Keskin bir rahatsızlık sancısı göğsümü sıkıştırdı. Elimi arkama, gözlerden ırak bir yere saklamak için kıpırdandım ama evlilik fikriyle darbe yemiş gibi hissetmişim. Bunu konuşmamıştık bile, bu yüzüme çarpan sert bir tokat gi-biydi.

Chris elimi tutup aramıza aldı. “Çok şanslı biri olmalıyım,” diye cevapladı Amber’in sessiz sorusunu yanıtlar gibi. Sesi kısık ve duygusal bir tondaydı.

Az önce Chris benimle *evlenmek* istediğini mi söylemişti? Hem de Amber’in önünde?

Yedinci Bölüm

Sersemlemiş bir şekilde Chris'e döndüm. Elim sıcak bir duvar gibi yükselen çıplak göğsündeydi. "Ne?" diye sordum, yanlış anladığımdan emindim. Evlilik konusunu hiç konuşmamıştık, ama cevabını beklerken güçlükle nefes aldığımı fark ettim. Kocam olarak Chris mi? Bunun gerçekten olacağını düşünmeye hiç cesaret edememiştim.

Bana attığı hem hassas hem de ateşli bakış ikimizin de sonuza kadar istediği bir sonraki cinsel maceramızdan daha fazlasının vaadiyle doluydu. "Bu kadar şaşırmış görünme, bebeğim."

"Sadece biz... Sen hiç..."

"Konuşacağız. Uygun vakit geldiğinde konuşacağız."

Kısacık bir an, gözlerindeki kaygıyı gördüm ve anladım. Hem Amber'ın hem de benim benimle ilgili ne kadar ciddi olduğunu anlamamızı istiyordu. Ama onunla evleneceğime gerçekten inanmıyordu.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, ellerim onun omuzlarındaydı. Kulağına fısıldadım. "Hiçbir şey seni bu kadar çok sevmemi değiştiremez." Geri çekilip gözlerimdeki gerçeği

görmesine izin verdim, onunkilerdeyse saf ıstırap vardı. Söylediğim şeyden etkilenmişti ama doğru olabileceğine inanmıyordu. Ne kadar yol katettiğimizi her şeyin nasıl bu kadar değiştiğini görmek harikaydı. Çok uzun olmayan bir süre önce, ona bana gerçekten ihtiyacı olup olmadığını sormuştum, şimdiyse bana aynı soruyu soran oydu.

Adını fısıldamaya başlamıştım, parmaklarını saçlarımın altına kaydırıp dudaklarımı kendininkilere doğru çekti. Diliyle ağzımın içini şehvetli bir şekilde yaladı. Amber'ın etrafta bir şeyleri sesli bir şekilde tıngırdatması aramızdaki tutkulu çekime engel oldu. Chris geri çekildi, parmaklarıyla saçlarımı takip etti, aramızdaki konuşulmamış şeyler yüzünden etrafımızdaki hava ağırlaşmıştı. "Sonra konuşacağız," diye söz verdi. "Kahveye hazır mısın?"

"Evet," dedim boğulurcasına, Amber'ın varlığından rahatsızdım. "Kahve iyidir."

Kolunu omzumun üzerinden sarkıttı. "O zaman sana etkile-yici, sade beyaz kupa koleksiyonumuzu göstererek başlamama izin ver."

Mutfak dolaplarına döndük, dönerken bir saniyeliğine Amber'ın bize baktığını gördüm. Hayır... *Bana bakışını*. Ve bakışlarında saf nefret vardı, birkaç hafta önce Ava'nın beni Mark'la birlikte meze dükkânında gördüğündeki bakışlarla aynıydı. Daha önceden bana hep dostça davrandığı için yüzündeki düşmanca ifadeden dolayı donakalmıştım. O anla şimdiki anı karşılaştırmak beni derinden sarstı. Chris'in sırtına tırnaklarımı batırdım.

Bana baktı, o çok seksi olan ağzı seğirdi, karanlık yanına dair tüm işaretler yok oldu. "Yalnız kaldığımız ana sakla, bebeğim."

Yalnız kaldığımız ana saklamamız gereken çok fazla şey biriktiğini düşünerek ona ters ters baktım. Amber şu an benden nefret ediyordu ve Chris'in söylediklerine rağmen yine de ona âşık olduğundan emindim. "Bana beyaz kupa koleksiyonunu göstermeyecek miydin?" diye teşvik ettim onu, parmaklarım az önce tırnaklarımı batırdığım yerdeydi.

"Gösterecektim," diye katıldı. "Kim bunu kaçırmak ister ki?"

Amber Fransızca bir şeyler söylediğinde Chris ona döndü. "İngilizce Amber. Sara Fransızca bilmiyor."

"Ah," diye yorumda bulundu. "Bu onun için çok eğlenceli olacak."

Onun. Sanki orada değilmişim gibi. Derin bir iç çektim, buna bir son vermem gerektiğini biliyordum. Gerçi sürekli çelişen biri değildim, ezik halimi de babamın evinde bırakmıştım.

Chris'in benim için koyduğu kahveyi alıp bardağımı onun karşısındaki tezgâha koydum, böylece onu benimle yüzleşmeye zorladım. "Öğreneceğim." Ve bu sefer bunu gerçekten kastetmiştim. Bu kez dil engeline takılmayacaktım. "Sen Amerikalı-sın, değil mi? Eminim bir noktada sen de öğrenmek zorunda kaldın."

Chris onun karşısındaki tezgâhta yanıma geldi ve kremayı tezgâhın üzerine koydu. "Evet, bir zamanlar tam bir Amerikalıydı."

Amber kaşlarını çatı. "Ben hâlâ Amerikalıyım, ama senin aksine ben Fransız kültürünü benimsedim."

Chris, Paris'i seviyordu, ama Fransız kültürünü benimse-memiş miydi? Bunu öğrenmek istediysem de Amber hâlâ ko-nuşmaya devam ediyordu. "Fransızca öğrenmek berbattı. Her

saniyesinden nefret ettim, fakat burada vakit geçirebilmek için gerçekten öğrenmen gerekiyor. İnan bana ben bunu kısa sürede anlamıştım.”

Chris bana döndü. “Buraya çok gençken geldi, aynı benim gibi ve Amerikalı öğrenciler burada pek hoş karşılanmıyor.”

“Çocuklar çok acımasız oluyor,” diye katıldı Amber, hassas noktasını göstererek beni şaşırtmıştı.

Onun insani yanını görmek istediğimden emin değildim ki bu da hoş değildi. Bu kıskançlığı hissetmek için sağlıklı hiçbir sebep yoktu. Kadının göz kamaştırıcı olması ve âşık olduğum adamla uzun bir geçmişi olması dışında... Ah, bu güvensiz yanımdan o kadar nefret ediyordum ki!

“...ama bu yıllar önceydi,” diye bitirdi Amber başını duymadığım cümlesini. Kahve makinesinin önünde o uzun, ince ve güzel haliyle bardağını dolduruyordu. “Hızlıca öğrenmek istiyorsan özel öğretmene ihtiyacın olacak.”

“O haklı,” diye onayladı Chris. “Eğer istersen sana birini ayarlayabiliriz?”

“Hoşuma gider,” dedim. Daha kısa bir süre önce halının üzerinde o efendi, ben itaatkârken şimdi bana emretmeyip teklifte bulunması gözümünden kaçmamıştı. Chris’i hayatım boyunca tanıdığım diğer baskın erkeklerden farklı kılan bu saygılı ve efendi halleri arasındaki dengesiydi. “Dil öğrenme konusunda pek iyi olmayan birine nasıl dil öğreteceğini bilen, gerçekten sabırlı birine ihtiyacımız var.”

“Tristan olabilir,” diye önerdi Amber. “İngilizce öğretiyor. Eminim Fransızca da öğretebilir.”

“Hayır,” dedi Chris bakışları Amber’inkilerle buluşurken. “Tristan, Sara’ya özel ders vermeyecek.”

“Konuları zorla dayatacak, ağır kuralları olan fazla resmi bir öğretmenden çok daha iyidir. Ona bir haftada sokak argosunu öğretebilir.”

“Hayır,” diye tekrar etti Chris. Kısık sesinde tehlikeli bir tını vardı. Ah. Tristan kimdi ve Chris neden ondan uzak durmamı istiyordu?

Amber sandalyesine döndü. “Sophie’yle bile konuşamaz, Chris.”

“Sophie kim?” diye sordum.

“Temizlikçi kadın,” diye cevapladı Amber. Koyu mavi gözleri benim açık yeşil gözlerimle buluştuğunda şaşırdım. “İngilizce bilmiyor.”

“Amber,” diye uyardı onu Chris ve bana döndü. “Dil işini halledeceğiz, bebeğim. Ve Sophie sadece haftada bir kez geliyor.”

Kapı zili çaldığında Chris saatine baktı. “Sanırım saate göre gecenin bu vaktinde burada kimin olduğunu merak edemem, özellikle burada öğleden sonra üçken.” Bardağını bırakıp Amber’a baktı. “Başka bir soru da burada olduğumu kimin bildiği.”

Amber ellerini kaldırdı. “Bana bakma. Kimseye söyleyecek vaktim olmadı.”

Chris merdivenlere yöneldiğinde ayağa kalktım. “Tişörtlü ihtiyacın yok mu?”

Dönüp omzunun üzerinden bana baktı. “Üzerindekini mi vermek istiyorsun?”

“Kendine başka al,” diye cevap verdim ona gülümseyerek, o köşeden dönüp kaybolurken. Ama tezgâha dönüp de kendimi Amber’la yalnız bulduğumda gülümsemem hızla kayboldu. Uzun bir süre sadece birbirimize baktık. Sessizlik sinirlerimi yavaş yavaş zayıflatıyordu. Sessizliğe tahammülüm olmadığı için konuşmaya başladım. “Tristan kim?”

Amber’in dudakları bir kanaryayı yakalamak üzere olan bir kedininki gibi kıvrıldı, birazdan o dudaklarında tüyler çıkacak gibiydi. “Birlikte çalıştığım bir dövme sanatçısı,” diye açıkladı. “Günahkârlık derecesinde seksi ve yetenekli biri. Müşterileri ona dövme yaptırmak için en az iki ay bekliyor.”

Bu bana Chris’in neden Tristan’ın etrafında olmamı istemediğine dair hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama bunun Amber’la bağlantısı olduğunu varsayıyordum, belki de onun BDSM dünyasıyla alakalıydı. Amber’la bu konudan olabildiğince uzak kalmalıydım. “Chris’in ejderhasını sen yaptın. Muhteşem. Gerçekten çok yeteneklisin.”

Gözlerinde önce şaşkınlık, ardından gurur belirdi. “Evet. Onu çok, çok uzun zaman önce yaptım ve hâlâ en iyi işlerimden biri. Bana... ilham gelmişti. İkimizin de olgunlaştığının kanıtı gibiydi.”

“Kesinlikle çalışmanın kendisinden belli oluyor,” demeyi başardım. Seks, arkadaşlıklarının geçmişi ve evet, tutkudan kaynaklanan sesindeki duygusal ton yüzünden boğazımda oluşan düğüm çözülmüştü.

Başını yan yatırıp yüzümü inceledi, gözlerinde anlamadığım bir şeyler alevlendi. Bakışlarını indirip bedenimde görebildiği kadarıyla dolaştırdı. Ateşli ve şehvetli bir biçimde beni

incelerken önceki nefretinden çok uzaktı. “Bilirsin,” diye mırıldandı Amber, koyu renk kaşları kalkarken. “Bu güzel, soluk tenine Chris’inkiyle uyumlu bir ejderha dövmesi yapabilirim. Bu... nefes kesici olur.”

Göğsümden boynuma doğru çıkan ateşi hissedebiliyordum. Bana mı asılıyordu? Hayır, bu tamamen delilikti. Kafam karışmış, rahatsız olmuştum. Bir dakika önce bana beni öldürmek ister gibi bakıyordu, şimdiyse beni yeniden soymak ister gibiydi.

İlk dürtüm Chris’i aramaktı ama muhtemelen Amber da bunu umuyordu. Gözümü korkutamayacağını ona göstermeliydim ve bunu hemen yapmalıydım. Olduğum yerde oturup hiçbir şey söylemedim. Ben. Gerilim yumağı.

“Benim üç aylık bekleme sürem vardır, fakat seni bekletmeden alabilirim,” diye ekledi Amber, tezgâhın üzerinden uzanarak aramızdaki mesafeyi kısalttı. “Chris’i şaşırtacağız.”

Chris’i şaşırtacağız mı? O... kesinlikle değildi. Yoksa öyle miydi? Üçlü olmamızı mı istiyordu? Bu olmayacaktı. Ben paylaşmazdım ve bir anlığına bile olsa Chris’in yapacağını düşünseydim Amerika’ya dönen uçakta olurum. Ancak o Chris’i tanıyordu. Onunla seks yapmıştı. Sapkın fanteziler de buna dahil di.

Güçlkle yutkundum. *Geçmiş. Günümüz. Geçmiş. Günümüz.* Bu kelimeleri kafamda tekrarlardım, bunları yakın gelecekte de sık sık kullanacakmışım gibi hissediyordum. “Dövme istemiyorum,” dedim, sesim hissettiğim rahatsızlıktan dolayı gergin bir tonda çıkmıştı. “Yine de teşekkürler.”

Amber fark etmişti, zeki gözlerindeki parlamayı görmüştüm. Zekiydi ve bu onu tehlikeli yapıyordu. Sandalyesini itip ayağa

kalktı, yüz altmış iki santimetrelilik benden beş ile sekiz santim daha uzundu. “Çok yazık,” dedi. “Senin üzerinde çalışırken sana onun tüm sırlarını anlatırdım.”

‘Üzerinde çalışırken’ kısmını yumuşak, hafif çatallaşan bir sesle vurgulayışını görmezden geldim. Benimle bir tür akıl oyunu oynadığı belliydi ve bunun birazcık da olsa işe yarıyor olmasından nefret etmiştim. Benimle sırlarını paylaşacak olan Chris’ti. Yine de ona dair benim bilmediğim her şeyi biliyor muydu? Belki. Muhtemelen. Bazı şeyler bildiği kesindi. Chris’i BDSM dünyasına çeken oydu. Tam olarak çekmek kelimesini kullanmamıştı, zaten bir şeyin içine çekilecek türden biri değildi. *Geçmiş. Günümüz.* Belki eskiden öyle biriydi? Öte yandan Amber, insanları baştan çıkaran bir tipti. Neredeyse sesli bir şekilde gülecektim. Bu, gençken kendisiyle uğraşan çocuklara onları ölümüne dövüp başını belaya sokarak cevap veren adamdı.

Amber ada tezgâhın etrafından dolaşıp bana doğru yürüdü. Tam gidecek diye seviniyordum ki yanıma geldiğini fark ettim. Chris’in üzerimdeki tişörtünü sıyrıp elini çıplak omzumdan yukarı kaydırarak beni şaşırttı.

Bakışlarım onunkilerle buluştu ve yapabildiğim tek şey geri çekilmemektir. Bu yıldırma oyunlarını tepki vermeyecek kadar çok oynamıştım.

“Tam burası,” dedi omzumdaki parmaklarını bükerek. “Chris’in ejderhasının mükemmel bir kopyasını yapacağım. Bunu yeniden yapmak eğlenceli olacak.” Elini kaydırarak çekirken dudakları kıvrıldı. “Chris dövmeli tenleri sever.” Var olmasını istemediğim hassas bir noktama dokunmuştu. Ben onun gibi cüretkâr ve güzel bir yaratık değildim. Kısa bir süre önce tam

bir güvensizlik hissetmişken şimdi Chris için eninde sonunda yeterli olmayacağımdan korkuyordum.

Gözleri tatmin olduğunu gösterircesine parıldadı. Beni gafil avladığını biliyordu ve ben de bunu bilmesinden nefret ediyordum. “İçimde Chris’in sevdiği çoğu şeyi öğrendiğinde şaşıracağına dair bir his var,” diye yorumda bulundu Amber. Uzun sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Biliyorsun, sanat dünyasındaki herkes tarafından arka arkaya görüşmek için aranacak. Şehre girdiği an böyle olur. Sıkılacaksın. Eğer hoşuna gittiyse dükkâna uğra. Champs-Élysées Caddesi’nin dışında, Script’teyim. Kısa bir yürüyüş mesafesinde.”

Kendinden memnun bir şekilde sıırıttı. Bu haliyle bile güzeldi. İçimden bir ses ben uykumu alamadığımda zombilerin şafağından kaçmış gibi görünürken onun gripken bile güzel olabileceğini söylüyordu. Şimdiki gibi.

“Chris’le yolumuz düşerse uğrayacağımıza eminim.”

“Yalnız gel, böylece dövme hakkında konuşabiliriz,” dedi. “Tristan da orada olur. Sana ders verebilir.” O ‘kanaryayı mideye indirmiş kedi’ bakışları geri dönmüştü. Fransızca derslerini kas-tetmediğine emindim.

İki parmağını bana doğru salladı. “Görüşürüz, *ma belle*.” O merdivenlerden aşağı inerken dönüp bakmadım.

Az önce ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece Amber’in vazgeçmeyeceğini anlamıştım. Ben de vazgeçmeyecektim o zaman, onunla başa çıkmanın bir yolunu bulacaktım.

Mutfaktaki ada tezgâhta bir süre daha otururken Amber’ı çözmeye çalışıyordum. O kadınla yeniden yüz yüze gelecek olma fikri hiç de hoşuma gitmiyordu. Chris’le ilgileniyor olmasının

düşüncesi bile beni yerimden kaldırmamıştı. Sonunda kapıdaki kişiye ve neden bu kadar uzun sürdüğüne olan merakım duş ihtiyacıma galip geldi.

Oturma odasına doğru yürüdüm. Chris beyaz bir tişört giymiş, telefonda Fransızca konuşur bir halde odanın karşısındaki koridorda göründü. Bu adamı giyinik gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Chris görüşmesini sonlandırdı. “Hadi, gidip duş alıp yemek sipariş edelim, yiyip sonra da uyuyalım.”

“Tüm bunlara ve bu sıralamaya varım,” diye katıldım onunla merdivenleri çıkarken.

“Gelen buradaki birkaç evle birlikte bizim evimize de bakan güvenlik görevlisiydi. İsmi Rey. Bana bir yığın mesaj ulaştırmak için uğramış.” Elini çenesinde gezdirdi. “Mesajlardan biri Katie ile John’dandı, olanları haberlerden duymuşlar ve arayıp bana ulaşamamışlar.”

Manevi anne babasından bahsettiğinde durdum. “Ah, hayır. Bugün şatoda olmamız gerekiyordu.”

“Evet,” dedi. Tekrar yürümeye başladık. “Onları aramadığım için kendimi berbat hissediyorum.”

“Burayı arayacağını nereden biliyormuş?”

“Jacob ona burada olduğumuzu söylemiş.” Telefonu çaldı. Ekranı bakıp geri adım attı. “Katie’den bahsetmişken.” Aramayı yanıtladı. “Selam Katie. Evet, iyiyim. İkimiz de iyiyiz. Haklısın. Aramalıyım. Sadece Sara’yı oradan götürmek istedim.” Yatak odasına girdiğimizde Chris bana gözlerinde soru soran bir ifadeyle baktı. “Sara’yla konuşmak istiyorsun?”

Başımı sallayarak telefonu elinden aldım. “Selam Katie.”

“Sara, tatlım, iyi misin?”

Yatağa gömüldüm, kalbim düğümleniyordu. Onu çok az tanıyordum, ama bu anaç ses tonu kaybettiğim anneme dair derinlere gömmeye çalıştığım duyguları karmakarışık hale getiriyordu. Annemi ve peşini bırakmayan yalnızlığını gerçekten anladığımdan da emin değildim.

“Sara, tatlım, iyi misin?” diye tekrarladı Katie.

Boğazımı temizleyip Chris’in beyaz duvarlarla uyumlu giyinme odasının kapısını kaydırarak açışını izledim. “Ben iyiyim,” diye güvence verdim ona. “Seni endişelendirdiğimiz için üzgünüm.”

“Chris’in seni Paris’e götürmek yerine buraya getirmiş olmasının dilerdim. Sudan çıkmış balığa dönmüş olmalısın. Ne kadar kalacaksınız orada?”

“Belirsiz,” dedim ona ve orada değil de burada olduğum için memnun olmama şaşırdım. Katie ve John, Chris’in geçmişiyse şu anki hayatının bir parçasıydı, ama Paris, Chris’in bana tamamen açılabilmek için ihtiyacı olan yerdi.

“Ah canım,” dedi Katie üzgün bir şekilde. “Ben de bundan korkuyordum. Bunu planladınız mı, yoksa buradaki problemler yüzünden aniden mi yola çıktınız?”

“Bu konuyu konuşuyorduk, fakat zamanını planlamamıştık.”

“Bunun neden önemli olduğunu anlayabiliyorum. Büyük ihtimalle kültür şokuna girmişsinizdir. Bazı insanlar kolayca baş edebiliyorken bazıları gerçekten savaş veriyor. Sen Fransızca biliyor musun?”

“Hayır, ben...”

“Ben de bundan korkuyordum. Pekâlâ. Bu, orada iyi vakit geçirebilmen için önemli. Üzülme, bunu halledeceğiz.

Arkadaşımanın kuzeni oradaki bir okulda dil öğretmeni. Bana birkaç dakika ver, sana ders verip veremeyeceğini öğrenip seni tekrar arayacağım. Telefon numaran nedir?” Numaramı ona verdiğimde konuşmasına devam etti. “Her şey muhteşem olacak. Biz seninle ilgileneceğiz.” Telefonu kapattı ve orada öylece oturdum. Bu kadın beni çok az tanıyordu ve şimdiden ailesinin içine almıştı. Annem öldüğünden beri böyle bir şey olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, hiç olmamıştı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Chris, giyinme odasındaki valizinden aldığı tişörtü asarken.

“Evet, yolunda. Açıkçası iyi de. Katie harika biri. Bana bir öğretmen bulmaya çalışıyor, beni arayacak.”

Çenesini sıvazlarken yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. “Ve sen bir de benim kontrol manyağı olduğumu mu düşünüyorsun?” Bana doğru yürüdü. “Başka bir ülkede olmasına rağmen senin Fransızca derslerini ayarlamaya çalışıyor.”

Önümde durduğunda sııttım. “Sen bir kontrol manyağsın.”

“Sen de,” dedi bana elini uzatarak. Ardından beni ayağa kaldırıp kollarıyla sardı. “Bu da kontrolü bana vermeni daha anlamlı kılıyor.”

Chris şefkatli bir şekilde bana bakarken ellerim göğsündeydi. “Sadece şunu hatırla, kontrol bir şans kurabiyesinin dediği gibidir.”

“Bir şans kurabiyesinin dediği gibi,” diye tekrarladı yeniden eğleniyormuş gibi görünerek. “Haklısın. Sadece sonuna ‘yatakta’ kelimesini eklediğinde anlamlı oluyor.”

Güldü. Evet, derin, erkeksi, sıcak ve harikaydı ama her şeyden öte rahatlatıcıydı. Konforluydu. Bir arada olmamızda bu gülüşün payı vardı.

“Hadi, gidip duş alalım,” dedi. “Sana giyinme odanı göstereceğim. Banyonun arkasında, çaresizce dolmayı beklemesine rağmen getirdiğin küçük valizin bunu başaramayacak gibi görünüyor.”

Haklıydı. Çok hızlı ve korkunç bir şekilde toplanmıştım. “Giyinme odasını görme fikrini candan destekliyorum ama Katie geri arayacak. O arayana kadar duşa giremem.”

Telefonu çalan Chris ekrana bakıp iç çekti. “Şehre döndüğüm haberini yayan meraklı komşuma teşekkürler. Arayan hayır etkinliklerimin baş bağışçısı. Yerel müzelerden birinin yönetim kurulunda.”

“Cevapla,” diye cesaretlendirdim onu. “Benim de zaten Katie tekrar arayacağı için telefonumu bulmam gerekiyor.” Onu öpüp banyoya girdim, bu anın normalliğini seviyordum. Sadece aynı yatak odasını ve aynı banyoyu paylaşan bir çifttik, birlikte duşa hazırlanan, birlikte yiyen, birlikte uyuyan. Şey... ayrıca ikimiz de beni cinayetle suçlayan aynı deli kadın tarafından neredeyse öldürülüyorduk. Onun akıl oyunları oynayan, mükemmel, eski sevgilisi Amber’dan bahsetmiyordum bile. Ama tüm bunları kafamdan atıp şimdiye odaklanacaktım. Hayatımda normal olan çok az şey vardı, bence Chris’in de öyleydi. Buna ihtiyacımız vardı.

Çantamı bulup telefonu çıkardım. Yeterince şarjı olması beni rahatlattı. Küvetteki soğumuş suyu boşaltıp kontrol etmek için giyinme odasına yöneldim. Chris Fransızca konuşurken sesi evde yankılanıyordu, kelimeler dilinden seksi bir şekilde dökülüyordu. İç çektim. Yalnızca o, bu yeni dili sevmemi sağlayabilirdi.

Işığ ı açtığımda karşımda küçük bir yatak odası büyüklüğünde olan tamamen boş giyinme odasını buldum. Gömme rafları ve ayakkabı tutucu yerleriyle benim küçük valizimin içindekiler şaka gibi kalıyordu. Telefonum çaldı, arayan Katie'ydi. Üstünde yastıklar olan banka oturdum.

"Tamamdır, hazırsın," dedi. "Chantal yarın sabah onda orada olacak, ona bayılacaksın. Üniversiteden yeni mezun oldu ve taptiden sonra yeni işe başlayacak, bu harika."

"Yarın saat onda," diye tekrarladım. "Bu çok hızlı oldu."

"Burada olanlardan uzaklaşmak için bir şeylere ihtiyacın olduğunu düşündüm. İnsanlarla iletişim kuramayacağın bir şehirde olmaktan hoşlanmayacaktın. Eminim oralarda İngilizce konuşan birileri vardır, ama çok az. Ayrıca göz açıp kapayıncaya kadar, sanat topluluğuna ve Chris'in dahil olduğu çeşitli hayır etkinliklerine de katılmak isteyeceğinden hiç şüphem yok."

"Ah, evet. Sanat topluluklarıyla hayır etkinliklerinin bir parçası olacağım için çok heyecanlıyım."

"Elbette istersin. Orada çalışamayacağın için hayır etkinlikleri enerjini verebileceğın harika bir yol olacak."

Kalbim tekledi. "Çalışamayacaksın derken ne demek istedin?"

"Ayrılmadan önce çalışma vizesi alman gerekiyordu, ama buna zamanın olmamış gibi görünüyor ve Fransa'da onaylı bir iş bulmak neredeyse imkânsızdır. İş imkânı oldukça azdır ve sanat dünyasında rekabet çok fazladır. Hepsi sınırları korumaya çalışır. Tabii içeriden bir adam olarak Chris var, yine de formaliteler vakit alır."

Bunu nasıl düşünememiştim? Elbette, çalışma iznine ihtiyacım vardı ve şu an onu almanın neredeyse imkânsız olduğunu

biliyordum. Katie konuşmasına devam etti. “Doksan gün sonra buraya gelmek, sonra Chris’in her zamanki Louvre Yeni Yıl Hayır Etkinliği için geri dönmek çok zahmetli olsa da bundan bencilce mutluluk duyuyorum. Siz buradayken ikinizi görmek isteriz.” Sesi yumuşadı. “Chris için endişeleniyorum Sara ve ikinizi bir arada görmek beni mutlu ediyor. Tekrardan bir insanla tamamen bağ kurabileceğinden emin değildim.”

“Tekrardan?” diye sordum.

“Hayatı boyunca çok kayıp verdi, Sara. Bu onu etkiledi.”

Acı çektiğimi gösteren bir nefes aldım. “Evet, biliyorum.”

“Ona iyi bak tatlım. Seni sert biri olduğuna, buna ihtiyacı olmadığına ikna etmesine izin verme.”

“Böyle bir niyetim yok. Size söz veriyorum.”

Konuşmamızın geri kalanı çok net değildi. Katie’yle konuşmamı sonlandırdığımda ne hissettiğimden emin değildim. Burada olduğum için şükrediyordum, ama Chris’in iş durumu için beni hazırlamasını dilerdim.

“Hey bebeğim,” diye seslendi Chris banyodan içeri girerken. “Korkarım az önce yarın sabah için bir görüşme ayarlanacak şekilde köşeye sıkıştırıldım. Görüşme Paris Modern Sanat Müzesi’nin karşısında bir kafede. Sen gidip orayı keşfedebilirsin, ben de sonradan sana katılabilirim.” Giyinme odasının kapısında durup beni tepeden tırnağa süzdü. “Sorun ne?”

“Bana burada bir iş bulup geçinebileceğimi söylemiştin, Chris.”

Yüzünü farkındalık kapladı. “Yapabilirsin bebeğim. Sadece çalışma iznini onaylayacak bir işverene ihtiyacın var.”

“Katie iş bulmanın zor olduğunu söyledi.”

“İki seçeneğin var. Seni önerebilirim ve...”

“Hayır.” Başımı salladım. “Bunu kendim yapmam gerekiyor.”

“Ya da,” diye devam etti. “Nerede çalışmak istiyorsan gönüllü olabilir ve kendini kanıtlayabilirsin.”

“Ve kendimi kanıtlayabilmek için de Fransızca konuşmam gerekiyor.”

“Yardımcı olur.”

“Kendi hayatımı nasıl kazanacağım?”

“Sara. Bebeğim. Bir sürü paramız olduğunun farkındasın, değil mi?”

“*Bizim* hiçbir şeyimiz yok, Chris. O senin paran. Galerideki satışlardan biraz param oldu, ama sonsuza kadar olmayacak. Buradaki gardırobumu yenilemem lazım ve ben...”

“Sara.” Ellerini bacaklarıma koydu. “Benim paramı senin paran olarak görmenin çok zor olduğunu biliyorum ve sana göre bu bana yaslanman demek. Hayatın boyunca dayandığın insanların seni yüzüstü bırakması bir yana, ben de Dylan öldüğünde kendimi sana kapattım, bunu da çok iyi biliyorum. Bu da sana benim de seni yüzüstü bırakacağıma inanman için sebep veriyor, ama bana *yaslanabilirsin* ki kesinlikle bunu sana kanıtlamaya niyetliyim.”

Bir kez daha benim göremediğim bir şeyi görmüştü. Eski iblislerim geri dönmüş, ateş püskürüyordu. Bana bugüne kadar güvendiğim herkesin bir yerde çekip gittiğini söylüyorlardı. Onları eskiden olduğum ama artık olmadığım kişinin derinliklerine doğru ittim. Neyin önemli olduğuna odaklandım. Günümüz. Geçmiş değil.

“Sana güveniyorum Chris, yoksa burada olmazdım. Hayatımdaki kimse gibi değilsin ama bu bana eşit hissettirecek şekilde kendi hayatımı kazanmayı istediğim gerçeğini değiştirmiyor.”

“Biz eşitiz. Para değer belirlemiyor.”

“Bu güçle alakalı. Sen demiştin.”

Yüzünü buruşturdu. “Baban ve o Michael piçinin sana paralarının ilişkilerde bir araçmış gibi hissettirmiş olmasından nefret ediyorum. Şimdi bunu istemesen de para hayatının bir parçası olacak, çünkü her zaman çok paramın olması konusunda niyetliyim.” İç çekip başını salladı. “Bak. İkimizin geçmişinde de birçok şey var. Paraya sahip olmak eşitlik göstergesi değil ve iş bulman da bir gösterge olmayacak. İş durumunu konuşmamıştım, çünkü fırsatlar yakalayacağını biliyordum.

Paramız olduğu için, eğer ne istediğine karar verirsen o zamana kadar sana tam zamanlı bir iş yolunu açacak, müzelerde gönüllülük işi yapma lüksüne sahipsin. Ya da ofisten eve yüksek rağbet gören sanat eserleri alıp satabilirsin. Kısaca galeride Mark için yaptıklarını yapıyor olacaksın, sadece danışman olarak... Kahretsin, Mark’a bile satış yapabilirsin. Sonra seyahate çıkabiliriz ve sen de bu seyahatleri almak istediğin parçaları bulmak için kullanabilirsin.”

Endişelerimin yerini hızla heyecan aldı. “Bunun için bir çeşit uluslararası lisansa ihtiyacım olmayacak mı?”

“Bunu yarın avukatla konuşabiliriz.”

“Evet. Lütfen. Bu fikri çok sevdim!”

“Sevmen hoşuma gitti, fakat bunun sadece bir fikir olduğunu unutma. Kendi fikirlerini keşfedebilirsin, ama bunu para için endişelenirken yapamazsın. Ben sevdiğim şeyi yapıyorum

ve senin de *sevdiğin* şeyi yapmanı istiyorum. İnan bana benim için geride durup onları senin için ben açmak isterken kendi açık kapılarını bulmana izin vermek çok zor olacak. Yine de yapacağım.”

Her seferinde Chris’e daha fazla âşık olamayacağımı düşünsem de oluyordum. “Teşekkür ederim. Başarılı olduğumu bilmeye gerçekten çok ihtiyacım var.”

“Biliyorum,” dedi Chris usulca. “Sara, para meselesini bu gece burada bıraksak iyi olur. Benim dolabımda yüzleşmemiz gereken bir sürü başka canavar varken ve daha bunu atlatamamışken onları serbest bırakamam.”

Uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım. “Bana her şeyi anlatıp her şeyi gösterebilirsin.”

Yüzündeki ifade ciddileşti. “Biliyorum ve yapacağım da. Ama bu beni her şeyden daha çok endişelendiriyor.” Banyoya doğru yürüdü, bense orada arkasından bakar bir halde kalakaldım.

Sekizinci Bölüm

Chantal'ın yirmi üç yaşında, sevimli ve sabırlı Parisli bir genç kız olduğu ortaya çıkmıştı. Neredeyse öğle olduğu, yeni öğretmenimle iki saattir oturuyor olmama rağmen pek fazla bir şey öğrenmediğim düşünülürse ona dair bu düşüncelerimi hak ediyordu.

Yatak odamızla aynı katta bulunan muhteşem kütüphanedeki kırmızı deri koltuğa yaslanırken Chantal'ın bana ders verirken kullandığı 'kelime çizelgesi'ni sehpadan aşağı düşürdüm. Duvarda asılı duran Chris'in ünlü sanat eserleri Fransızca öğrenmekten daha ilginçti. "Bunun benim için sabahın üçü ya da dördü olduğunu biliyor muydun? Zaman değişikliği öğrenme kabiliyetimi de etkilemiş olmalı. Bahanem bu ve en az bir haftalığına vazgeçiyorum. Sonra başka bir şeyle geleceğim."

Chantal o tatlı gülümsemesiyle bana baktı. Gülüşü hayat tarafından canı yakılmamış birinin sahip olacağı şekildeydi. Ella'nın sahip olduğu türden bir masumiyetti bu. Ya da bir zamanlar sahip olduğu... Bu birkaç ayın onu değiştirip değiştirmediğini merak ettim. Merak ettiğim... Hayır, aklıma kötü

şeyler getirmeyecektim. O iyiydi. Mutluydu. Evlenmişti ve balayındaydı.

“Senden daha kötü bahaneler öne süren bir sürü insan oldu,” diye bana güvence verdi. Siyah eteği ve onunla uyumlu ipek bluzuyla yanımda resmi bir şekilde oturuyordu. Uzun, açık kahverengi saçları, yeşil gözleri ve yanık teniyle kusursuz görünüyordu.

Diplomatik cevabına ve beni rahatlatmaya çalışmasına güldüm. “Diğer bir deyişle kötüyüm, ama kendi dillerini bile konuşmayan insanlar kadar kötü değilim.”

“Kesinlikle,” diye yanıt verdi Chantal sırtarak. Yüzünde bana gerçekten de Ella’yı hatırlatacak şekilde bir muziplik belirdi. O bana Ella’yı hatırlatıyordu. Şey, aslında kişiliği. Ella’nın çarpıcı koyu kırmızı saçları ve solgun, beyaz teni hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Karnımda bir ağrı hissettim. Ah, Ella’yı nasıl da özlemiştim!

Telefonum çalınca uzanıp sehpanın üzerinden aldım. Chris’in görüşmesinin bittiğini haber vermek için aradığını tahmin ettim. “Selam,” diye cevapladım hevesle, ismini ekranımda görünce.

“Selam bebeğim.”

“Görüşmen iyi gitmemiş.” Sesi fazlasıyla yorgun geliyordu.

“Müzenin bazı finansal problemleri var.”

“Senden para istiyorlar.”

“Para bunu çözmez. Ellerindeki nasıl yöneteceğini bilen biri olmadıkça olmaz. Sorunları çözmeye çalışırken geçici olarak yönetim kurulunda bulunmamı teklif ettiler.”

“Kabul ettin mi?”

“Düşüneceğimi söyledim.”

Birden endişelendim. “Lütfen ben buradayım diye çekimser davranma. Öğrenecek çok şeyim var, beni meşgul edecek bir sürü şey.”

“Bunları benimle yapmanı tercih ederim. Seni bu yüzden buraya getirdim. Paris’i birlikte yaşayabilmek için.”

Sadece bir anlığına tereddüt ettim, incinmekten korktuğum için geri çekilmeyi deneyebilirdim ama Chris’leyken her şeye vardım. Geri çekilmek sadece bizi ileri gitmekten alıkoyardı. “Hayatının bir parçası olmak için buradayım, Chris. Bu bir tatil değil. Bir sürü vaktimiz var.”

“Yine de içimde sürekli bunun asla yeterli olmayacağına dair bir his var.” Sesine, kelimelerini gölgeleyen tekinsiz bir ton hâkimdi. Ne demek istediğini sormak istiyordum, ama o devam etti. “Ne olursa olsun, yönetim kurulunda bulunmayı kabul etmek konusunda şüphelerim var. Finans ekibimle ben seneler önce de sorunlarını çözmüştük ve şimdi yeniden aynı durumdalar. Daha önce Chris’in işadamı kişiliğine hiç dikkat etmemiştim, ama sanırım etmeliydim. Ailesinin kozmetik şirketindeki payını tasfiye ettiğine dair iddiasına rağmen geçimini sağlamak için yönetim kurulunda bulunmakla ilgilenmiyordu. Bu kadar zengin olmasının bir nedeni vardı. Kendi parasını kazanıyordu. Sadece harcamakla kalmıyordu.

“Bu öğleden sonraki toplantı için kalmamı istiyorlar,” diye ekledi Chris bıkkınlıkla. Saat farkından o da en az benim kadar etkilenmiş olmalıydı, belki de durum buydu. “Bebeğim, seni Paris’teki ilk gününde yalnız bırakmak istemezdim.”

Sesimde en ufak bir hayal kırıklığı olmaması için uğraştım. “Kalman gerekiyor. Orada hayır etkinliklerine bağışta bulunabilecek kişilerin olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Evet, ama onlarla bu büyük sorumluluğu almadan da görü-
şebilirim.”

“Harika bir müzenin yok olup gitmesini istemezsin Chris, ben de istemem. Ben çok iyiyim. Henüz evi bile keşfedemedim ve yürüme mesafesinde mağazalar var. Chantal ihtiyacım olanla-
rı nereden alabileceğim konusunda beni yönlendirebilir.”

“Seni götürebilirim,” diye hevesle teklif etti Chantal.

“Harika,” dedi Chris, belli ki Chantal’ı duymuştu. “Şehirde yal-
nız dolaşmanı istemiyorum. Büyük bir şehir ve dil sorunun var.”

Chantal’a baktım. “Emin misin?”

“Bir planım yok ve alışveriş yapmak çok hoşuma gider.” Se-
sinden gerçekten istekli olduğu anlaşılıyordu.

“İşte, bu kadar,” dedim Chris’e. “Yanımda Paris konusunda deneyimli biri olacak.”

Hatta derin bir sessizlik oldu, Chris’in içinde verdiği müca-
deleyi neredeyse duyabiliyordum. “Ben gerçekten iyiyim,” diye
mırıldandım sakın bir şekilde. “Bu yüzden kendini hırpalama.”

“Mesele şu,” diye sonunda cevap verdi. “Sahip olduğum her
bir kuruşu kanserli çocuklara ayırabilirim, yine de galip gele-
mem. İlerleme kaydedebilmek için dünya çapında bir farkın-
dalık ve ilgi gerekiyor. Müze bunu destekliyor ve bağışçının da
uluslararası şirketlerle iyi bağlantıları var.”

“Yani bunu yapman gerekiyor. Eğer yardım edebileceğim bir
şey varsa ederim. O yüzden gidip sorunu düzelt, Chantal bana
eşlik edecek.”

“Ona ödeme yapacağımı söyle.”

“Bunu duydum,” dedi Chantal. “Ve hayır. Alışverişe gitmek
için para almayacağım.”

Güldüm. “Fransızca’yı anlamam için bir yol bulursan o zaman büyük bir ödülü hak ettin demektir.”

“O kadar mı kötü?” diye sordu Chris.

“Berbat,” dedim. “Belki gerçek hayattaki durumlar yardımcı olur.”

Chris sesini alçalttı. “Sanırım öğrendiğin her yeni kelime için bir ödül sistemi geliştirmeliyim.”

Dudağımı ısırdım. “Dikkatli ol. Yönetim kurulunun seni almasına izin vermeyebilirim.”

“Lütfen,” diye inledi. “Onlara izin verme.”

“Sadece ödünç olarak veriyorum,” diye güvence verdim ona.

“Giyinme odanı doldur,” diye emretti Chris. “Bana beni param için istiyormuşsun gibi hissettir.”

Güldüm. “Paran için istiyorum zaten. Bunu bilmiyor muydun?”

“Beni vücudum için istediğini sanıyordum.”

“Açıkçası Harley için.”

“Şimdi de sadece diğer takıntılarımı besliyorsun.” Arka plandan birinin konuştuğunu duydum. “Hâlâ onlara ‘hayır’ deyip evimize gelebilirim.”

Evimiz. *Bizim* evimiz. Bunu sevmiştim. “Gelme. İşin bittiğinde evde olacağım.”

“Dikkatli ol ve eve döndüğünde bana mesaj at ki güvende olduğunu bileyim.”

Tam ağzımı açıp, “Evet, efendim,” diyerek çoğu zaman yaptığım şakayı yapacaktım ki ağzımı kapattım. Rebecca’nın Mark’ı öyle çağırıyor olmasının hatırası çok tazeydi. Onun yerine basitçe onayladım.

“Harley tarzı bir adam mı?” Chantal’ın sesi heyecanlı olduğunu gösterir bir şekilde yükselmişti. Ben telefonla konuşurken o da içlerinde sanat ve seyahatle ilgili ilginç basımların bulunduğu dizilerce kitabı incelemişti.

“Chris, Harley’lerini sever,” diye onayladım. ‘Kanaryayı mideye indirmiş kedi’ gülümsemesini yapma sırası bendeydi. “Ve onların üzerindeyken ona bayılıyorum.”

Chantal iç çekip koltuğun arkasından yürüdü ve yanımdaki yastığın köşesine ilişti. “Harley üzerindeki adamlarla ilgili bir şey var. Sanırım hep şu ‘kötü çocuklar çok iyidir ama eninde sonunda kalbinizi kırarlar’ fantezisi yüzünden. Gerçi işin içine kırılmış kalp girince kulağa pek de fantezi gibi gelmiyor ama öyle. Hem de nasıl.”

Biz ayrıldıktan sonra Chris’in Harley’inin üzerinde çıkagelmesinin lanet olası hatırasıyla midem sıkıştı. “Bazen en az tehlikeli görünen asıl tehlikeli olandır,” diye uyardım onu Mark’ın üzerine tam oturan takım elbiselerini ve yontulmuş gibi duran vücudunu düşünerek. “Hoş, nazik ama aldatıcı olanlar.”

Gözleri özlemle doldu. “Kalbimin ikisi tarafından da en az bir kere kırılması hoşuma gider. Ama hayatımda hiç erkek olmadığından sanırım gidip öğle yemeği yemeli ve bu yemeği makaronla sonlandırmalıyız. Sonra da alışverişe gideriz.”

Gönül yarasını bu kadar naifçe karşılaması da Ella’ya çok benziyordu, bir anlığına ona bakakaldım. Kendime geldiğimde öğle yemeği ve alışveriş zihnimdeki son şeydi. “Burada nereden evlenme izni alındığını biliyor musun?”

“Elbette. Belediye binasından. Evleniyor musun?”

Ben Chris’le *evlenecek* miydim? “Ben... hayır. Şey, şimdi değil.”

“Ama olabilir?”

Bu soruyu bir anlığına hazmetmeliydim. Chris ve ben ileriye dönük bir şeyler konuşmamıştık ama kendimi bu fikre gülümserken bulmuştum. “Neredeyse evet anlamına gelen çok güçlü bir belki diyorum.” Sonsuza kadar Chris’le sarmalansam da onun bana yine kendini kapatmasının ne kadar acı verici olduğu fikrini kendimden uzaklaştırdım.

Chantal sırtıttı. “Yani ateşli Harley tarzı erkekler her zaman kalp kırmıyor, ha?”

“Hayır, kırmıyorlar.” En azından isteyerek değil. “Ama bu gidip onlarla uğraşacağın anlamına gelmiyor. Hepsi Chris gibi değil.”

“Biliyorum. Onunla hiç tanışmadım, fakat annem onun özel biri olduğunu söyler. Onunla Katie, John ve bir dizi hayır etkinliği sayesinde tanışmış.” Dizüstü bilgisayarını çantasından aldı. “Chris’ten bahsetmişken, eğer evlilik başvurusunda bulunacaksan sanırım onun da senin yanında olması gerekiyor.”

“Şu anda ilgilendiğim kendi evliliğim değil. Bağlantımın koptuğu bir arkadaşımı arıyorum, buraya evlenmeye gelmişti. Başvuru yaptığı yerin onu aramaya başlamak için iyi bir yer olduğunu düşünmüştüm. Sen ne dersin?”

“Dini tören gerçekleşmeden önce belediye binasında yasal bir tören yapılmak zorunda. Eğer burada evlendiyse kayıtları oradadır.”

İçim umutla doldu. Ella’yı bulmaya bir adım daha yaklaşmış olabiliyordum.

Kalabalığı sevmezdim. Sanırım bu, çocukluğumu evde babamın esaretinde geçirmiş olmamdan kaynaklanıyordu. Chantal'la belediye binasının karşısındaki küçük kafede oturuyorken çevremdeki diğer müşterilerle birlikte kendimi konservedeki sardalyalardan biri gibi hissediyordum. Rahatsızlığım belediye binasına gelmek üzere taksiye bindiğimizde başlamıştı. Belki de sadece Paris'te Chris olmadan ilk kez dışarıda yemek yediğim içindi.

Menüye baktım, tamamen Fransızcadı; etrafımdaki konuşmaları anlamadığım gibi menüyü de anlamadım. "Sanırım bu mekânı bana Fransızca nasıl sipariş veriliri öğretmek için seçtin?"

"Açıkkçası seni buraya makaronları için getirdim. Buranın makaronu meşhurdur." Tereddüt ederek gönülsüzce ekledi. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama restoranların çoğunda yalnızca Fransızca menü var."

Ah. Hayır. Ama eminim ki öyleydi.

"Bu kadar sıkıntılı görünme," dedi Chantal hızlıca. "Evinin birkaç sokak ilerisi Champs-Élysées. Orası turistik bir mekân olduğu için restoranların çoğunda İngilizce menü de vardır. Ayrıca orada bir McDonald's ile birkaç Starbucks bulabilirsin."

Sadece ünlü iki Amerikan mekânının yeni evime yakın olduğunu duymakla bile içimi bir rahatlık kaplasa da o sıkıntı verici his oradaydı. Ensem karıncalandı, etrafıma baktım, şüpheli birilerini arıyordum. Bakışlarım çiğ kıymayı çeşnilerle karıştırıp direkt olarak solumdaki masaya götüren garsona takıldı.

Aniden refleks olarak öğürdüm, dönüp dikkatimi Chantal'a verdim. "Eğer çiğ et sipariş edersen giderim."

Güldü. “Tartare’nin’ burada çok yaygın olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Hayır, ben çok seyahat eden biri değilim. Genelde de kırmızı eti pek sevmem, yersem de neredeyse yanık yiyorum.”

“Hımm, peki,” derken menüyü eline aldı, “Escargot’a ne dersin?”

“Salyangoz yemem.”

Tek kaşını kaldırdı. “Çok yazık. Parislilerin bir diğer favorisidir. Ördek hakkında ne düşünüyorsun?”

“Yemek için fazla şirinler.”

Bana gözlerini kırptırdı, hak ettiğim tahammülsüzlüğü göstermiyordu.

“Balık?”

“Alerjim var. Burada makarna yiyor musunuz?”

“Fransız yemeği değildir ama var. Fransız menülerinde birçok Amerikan yemeği vardır. Ama seni uyarmam gerek, çoğu Amerikalı yemeklerine kattığımız şeylerden hoşlanmaz. Buradaki karşılıklarının alışık olduğunla aynı olmasını bekleme.” Menüyü bırakıp parmaklarını birbirine geçirerek birleştirdi. “Klasik bir Fransız menüsünde senin seveceğin, bizim de iyi yaptığımız bir şeyler bulmalıyız. Pastane ürünlerimiz ve tatlılarımız olağanüstüdür.”

“Bir kızın kalçası sadece bir yere kadar pastane ürünlerine ve tatlılara dayanabilir.”

“Doğru,” diye kabullendi ve bir anlığına düşündü. “Pekâlâ, kişilerimiz de harikadır. Dışındaki ktır hamur çok güzel ama o da kalori dostu değil.”

* Kıyma haline getirilmiş etin çeşitli baharat ve soslarla karıştırılmasıyla yapılan, pişirilmeden üzerine konan çiğ yumurtayla servis edilen ünlü Fransız yemeği. (Çev. N.)

“Kiş bir seçenek olabilir. Ondan yiyebilirim.”

“Ayrıca ızgara jambonlu peynirli tostumuz harikadır. Tabii oldukça yağlıdır da, çünkü tereyağına batırılır.”

Izgara jambonlu peynirli tost mu? Ciddi miydi? Bana surat asıp azarladı. “Bu kadar dehşete kapılmış bir şekilde bakma. Hamburgerin Fransız versiyonu ve gerçekten leziz. Ekmegimiz el yapımıdır ve peynirimiz muhteşemdir. Siz Amerikalıların dediği gibi bir şeyi denemeden eleştirme.”

“Üzgünüm.” Öyleydim. Bu onun sevdiği bir yiyecekti. Beğenmiyorsam onun bana gösterdiği diplomatik tavrıla saklamalıydım. “Peynir severim, ızgara jambonlu peynirli tostı deneyebilirim. Bunu seçiyorum, eğer buradaki menüde varsa.”

“Var. Kiş de, ızgara jambonlu peynirli tost da restoranlarımızda çok yaygındır, senin kurtarıcı siparişlerinden olabilir. Sana onları menüde nasıl bulacağını öğretirim.”

“Sanırım bu zekice.” Yiyeceğim şeylerin ürkütücü olduğunu düşünürsek sesimin olumlu çıkmasını başarmıştım.

“Tamam, ızgara jambonlu peynirli tost ‘*croque monsieur*.’ Bana yemeği menüde gösterince cep telefonumla fotoğrafını çektim. “Eğer ‘madame’ kelimesini eklersen tostunu üzerinde yumurta sarısıyla getirirler.”

Gözlerim iri iri açıldı. “Izgara peyniri üzerinde yumurta mı?”

“Evet,” dedi gülerek. “Fransız mutfağı konusunda keşfettiklerini hiç eğlenceli bulmadın, değil mi?”

“O kadar belli oluyor mu?” diye sordum terbiyesizliğim yüzünden sessizce kendime kızarak.

“Çok.” Garson görüldüğünde Chantal, “Siparişi ben veririm,” dedi.

Eğer ensemde tekrar o karıncalanmayı hissetmeseydim konuşmalarından birkaç kelime kapmaya çalışırdım. Havaalanında Fransız yankesiciyle karşılaşmadan önce hissettiğimle aynı tarzda bir duyguydu. İçgüdüsel olarak çantamı alıp kucağıma koydum ve sıkıca tuttum. Arkama bakma dürtüsüyle savaştım. Kabalık etmekten ya da arkamdaki çiğ et yiyen adamı görmekten korkuyordum. Koltuğumda kıpırdandım. Son kâbuslarımdan sadece bazılarını isimlendirmem gerekirse Ava beni öldürmeye çalıştıktan yalnızca birkaç gün sonra yeni bir ülkedeydim ve bu beni paranoyak yapıyordu. Hepsi buydu. Daha fazlası değil.

Arkama dönme dürtüm yoğun değil, neredeyse eziciydi.

Garson gittiğinde neredeyse kendimi sürükledim. “Lavaboya gidiyorum,” deyip ayağa kalktım. Döndüğümde arkamdaki koltukları kontrol edebilirdim.

“Tuvalet,” diye düzeltti beni Chantal arkamdan seslenerek.

Dönmeden elimi anladım anlamında salladım. Neyse ki ‘tuvalet’i kolayca bulmuştum. İki kabinde de kimse yoktu. Ellerimi lavabonun kenarlarına koyup kendime baktım ve dünyanın en kültürsüz insanıyla karşılaştım, aşırı solgun yüzlü bir esmerdi. Paris’te bir yemeğin bile tadını çıkaramıyordum.

İçimdeki endişe gittikçe büyüyerek tüm zihnimi esir aldı. Ya Chris burayı sevip burada yaşamak isterken ben Paris’ten nefret edersem? Onu Amerika’ya dönmeye ikna etsem bile, orada benim burada hissettiğim gibi hisseder miydi? Hayır. Hayır. O Amerika’yı seviyordu. Yine de burada olmak istiyordu.

Başımı salladım. Bu saçmaydı. Aşırı tepki veriyordum. Sadece Paris’e bir anda vurulmadım diye bu, buraya uyum sağlamaya-çağım ya da sevmeyeceğim anlamına gelmezdi. Chris’le olursam severdim. Bundan emindim. Çok emindim.

Onun sesini duymaya ihtiyacım vardı, ama şu anda mümkün olmadığını biliyordum, mesaj göndermek için telefonumu çıkardım. Böylece toplantıya ara verdiğinde cevaplayabilirdi.

Sen çiğ et, yani tartare yiyor musun?

Nefret ederim. Cevabı anında gelmişti.

Omuzlarım gevşerken hızlı cevap vermesine ve verdiği cevaba gülümsedim.

Salyangoz?

Bayılmam.

Balık?

Değişir.

Benim alerjim var yazdım, bunu daha önce ona söylediğimden emin değildim.

Telefonum çaldı. Ekranda Chris'in numarasını görünce suçlu hissettim.

"Üzgünüm. Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Beni rahatsız etmiyorsun. Toplantı odasının kapılarından taşacak kadar çok ego yüzünden biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Neredesin?"

"Adını bile söyleyemediğim bir restorandayım. Ayrıca menüyü de okuyamıyorum. Okuyabilsem de hoşuma gideceğinden emin değilim."

"Endişelenme bebeğim. Biz Paris'te yaşayan Amerikalılar sevdiğimiz yiyecekleri bulabileceğimiz tüm mekânları biliriz. Benimleyken daha iyi olacaksın."

Haklıydı. Öyle olacaktım. Onunlayken bulunduğum yerler harika oluyordu. Geri kalanıysa... "Biliyorum. Haklısın."

Kısa bir an durakladıktan sonra konuştu. “Bilmiyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.”

“Beni ikna edemedin.”

“Sadece yemekleri sevmedim. Daha fazlası yok.”

“Yemekleri ben de sevmiyorum.”

Aynada çatılan kaşlarımı izledim. “Bazen çok kafa karıştırıcı oluyorsun.” Aslında çoğu zaman böyle oluyordu, ama bunu kendime sakladım. “Eğer yemeklerini sevmiyorsan neden burada yaşamak istiyorsun? Yemek yaşamın büyük bir parçası.”

Ağır bir sessizlik oldu. “Sara...”

Arkadan hızlıca Fransızca konuşan bir erkek sesi geldiğinde duraksadı. Chris’in ziyaretçisini hiç de memnun olmadığını gösteren bir tonla cevapladığını duydum ve tekrar içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Onu önemsiz şeylerle meşgul ettiğim için kendimi sığ ve bencil biri gibi hissettim.

“Sara...” diye başladı tekrar, ama bitirmesine izin vermedim.

“Üzgünüm. Senin işlerle ilgilenmen gerekiyor ve ben bunu bölüyorum.”

“Beni rahatsız etmiyorsun.”

“Ediyorum. Seni seviyorum Chris ve çiğ kıymalar umurumda değil. Önemsediğim sensin. Senin dahil olman müze ve hayır etkinliklerin için harika şeyler anlamına geliyor. Yaptığın şeylere ve sana inancım tam. Git. Çalış.”

Tereddüt etti. “Emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Akşam seni seveceğin bir yere yemeğe götüreceğim. Sonra da evimize götürüp sana bugün seninle olmayı ne kadar özlediğimi göstereceğim.”

Beni evimize götürmek mi?! Ah, bu kelimeleri nasıl da sevmiştim! Evimize. Evimize. Evimize. Bir tek evim vardı, o da Chris'leydi. Telefona doğru gülümsedim. "Kulağa harika geliyor." Ardından sesimi sertleştirdim. "Şimdi git ve şişkin egolarla mücadele ederek onların mantıklı olanı dinlemesini sağla."

"Yapacağım." Sesinde hissettiğim rahatlama Paris'le ilgili tepkinin onu fark ettiğimden daha fazla endişelendirdiğini gösteriyordu. "Buradan ne zaman çıkacağımı bilmiyorum. Öğrendiğimde seni ararım. Seni seviyorum, bebeğim."

Hızlıca vedalaştık. Telefonumu yerine koyup lavabonun üzerinden eğilerek tekrar aynada kendime baktım. Bu kez hayatındaki adamla daha önce görmediği dünyayı keşfetmeye hevesli âşık bir kadın görüyordum.

Izgara jambonlu peynirli tostumu yemek için oturduğum masaya yöneldim, neyse ki üstünde yumurta yoktu.

Sandalyemin arkasındaki iki masaya baktığımda boş olup servis takımlarının yerleştirildiğini gördüm. Orada hiç kimse oturmuyordu. Gergin halim yüzünden kendime sessizce güldüm. Beni izleyen hiç kimse yoktu.

Dokuzuncu Bölüm

Chantal’la Hôtel de Ville’in diğer adıyla içerdiği birçok birbirine bağlı binayla bir kaleyi andıran ve benzersiz bir mimarisi olan belediye binasının ana girişine doğru yürürken Chris’in neden Paris’in çekimine kapıldığını anlamıştım. Bu binalar ve şehrin kendisi Chris’le benim sevdiğimiz sanatın bir şöleni gibiydi.

Hayranlıkla kapıdan içeri adım attım ve beni sarmalayan şeyi sindirebilmek için durdum. Antika mobilyalardan duvardaki şaheserlere, oradan mermer zemine kadar her şey çok güzeldi. Asıl nefesimi kesense sanatla dokunmuş benzersiz mimarisiydi. Beyaz sütun, kemer ve duvarlarla tavanlara yapılmış resimleri çevreleyen el yapımı ince süslemeler.

“Dışından bile daha büyüleyici,” diye mırıldandım. Kamu işlerinin yürütüldüğü siyasi bir makamdan beklediğimden çok çok farklıydı.

“Burada bir müze de var ama turlara katılmalısın.”

“Gerçekten mi?” diye sordum heyecanla. Gözlerimi bir duvar resminden çekip dikkatimi Chantal’a verdim. “Bu konuda ne biliyorsun?”

“Picasso olduğunu duydum, ama sanattan pek anlamam, bu yüzden hiç ziyaret etmedim.”

Picasso. Picasso’yla aynı binadaydım. Şehrin karşı tarafındaki Louvre’da *Mona Lisa* vardı. Ah, evet. Paris’e zamanla ısınabilirdim.

“Evlilik başvurusu yapılan ofis için bu yoldan,” dedi Chantal asansörü işaret ederek.

Birçok ofise gönderilmemizle geçen on beş dakikanın ardından Chantal ve ben Amerika’daki motorlu taşıtlar evrak daire-sine benzeyen bir bekleme odasındaki geniş bir gişenin önünde durduk. “Arkadaşının ismi nedir?” diye sordu Chantal gişenin arkasında bulunan ve fazla resmi davranan ellilerindeki kadınla Fransızca konuştuktan sonra.

“Ella Johnson,” dedim hızlıca, hevesle yanıt bekliyordum.

Chantal bilgileri bilgisayara girip başını sallayan kadınla konuştu. Midem altüst oldu. “Peki, ya müstakbel kocasının adı?” diye sordu Chantal bana.

Ona söyleyip bir sonraki korkunç baş sallamasını beklerken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Birkaç klavye hareketi sonrasında beklediğim oldu ve kadın Chantal’a bir şeyler açıklamaya başladı.

“Diyor ki,” diye aktardı Chantal, “Fransa’da kırk günlüğüne ikamet edecek yer belirlemek ve düğünden önce resmi tebliğ göndermek gerekiyormuş. Çoğu yabancı kişi bunu otuz günlüğüne yaparmış, ama arkadaşına dair hiçbir duyuru ya da başvuru yokmuş. En azından otuz gün oldu mu?”

Midem kasıldı. “Evet. Sadece iki haftalığına gitmeyi planlı-yordu. Şimdiye işine dönmeliydi ama gelmedi.”

“Ah, hayır,” diye cevapladı Chantal, dehşete kapılmış görünüyordu. “Bunu söylememiştin. Hiçbir fikrim yoktu.” Kadına döndü ve ikisi aralarında hızlıca bir bilgi alışverişi yaptıktan sonra Chantal bana ümitsiz bir bakış attı. “Evlenmiş olmasının hiçbir ihtimali yok. Olsa bilirlerdi. Belki o ve nişanlısı fazla aceleci davranmış ve araştırma yapmamışlardır. Burada iki hafta yeterli bir zaman olmadığı için evlenmek için ülkeden ayrılmış olabilirler.”

Ayrıldıklarına dair bir kayıt yoktu ama bunu ona söylemedim. “Teşekkürler Chantal. Ben diğer seçeneklere bakacağım.” Chris’i aramak ve ona öğrendiklerimi anlatmak için duyduğum dürtüyle savaştım. “Sabah konsolosluğa gitmem gerekiyor. Pasaportumu kaybettim ve arkadaşım ile ilgili sorular sormak istiyorum. Dersimin bir parçası olarak benimle gelebilir misin?”

“Elbette.” Uzanıp elimi sıktı. “Üzülme. Eminim arkadaşın iyidir. Doğrusu yemekleri çok sevip buraya taşınmaya karar verdiğine iddiaya varım ve daha önce yaptıkları gibi benzersiz bir düğün planlamışlardır.”

Yaptığı şaka beni aniden güldürdü ve öne sürdüğü şeyi hevesle benimsedim, Ella’nın güvende ve mutlu olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

“Belki *tartare*’yi bile beğenmiştir,” diye şaka yaptım.

Onaylayarak sırtıttı. “Senin neyi beğeneceğini biliyorum.” Koluma girdi. “Gel, sana ‘çikolata’nın Fransız versiyonunu göstereyim ve biraz alışveriş yapalım. Bu seni daha iyi hissettirir.”

‘Çikolata’ içecek olan sıcak çikolataya dönüşüp üzerine sıkılmış kremşantiyle Champs-Élysées’de ufak bir kafede servis edilmişti. İnanılmaz yoğun bir tadı vardı, benim gibi bir

çikolatasever bile küçük bir fincandan fazlasını içmeyi başaramazdı. Kafeye uğradıktan sonra Chantal'la meşhur mağazalarda bir saat boyunca alışveriş yaptık ve tekrar izlendiğimi hissedip bu duyguyla mücadele ettim. Bu tuhaf hissin hiç aşına olmadığım yerlerde bulunmam yüzünden olduğunu düşünmeye başlıyordum artık.

Chantal cumartesi geceki randevusu için seksi, kırmızı bir elbise denerken ben de deneme odasının dışında oturuyordum, telefonum çaldı. Kısa toplantı aralarında Chris arıyordu.

"Alışveriş nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Şimdilik pek bir şey yok."

"Sara." Sesinde hem azarladığını hem de hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir ton vardı. Neden beni bu kadar zorluyordu? "Bakacağım, söz veriyorum."

Saniyeler geçti. "Ben baban değilim."

Gözlerimi kapattım ve beni parasıyla esir etmeye çalışan babamın hatırasıyla irkildim. Onun eşinden çok deneği gibi olan anneme benzemekten korkuyordum.

"Biliyorum Chris." Sesim güçlkle çıkıyordu.

"Emin misin, bebeğim? Çünkü beni ikna etmiyorsun."

"Evet." Emindim. Chris, Chantal'ın dediği gibi biriydi, özeldi. "Mukayese edilemezsiniz."

"Yeniden parasız kalmayacaksın ve ben de ortadan kaybolmayacağım. Hiçbir yere gitmiyorum. Bu hatayı bir kez yaptım. Bir daha yapmayacağım."

"Para umurumda değil. Umurumda olan sensin."

"O zaman ihtiyacın olan ve istediğin her şeyi al. Bu ikimiz için de en iyisi."

Sesinde yalnızca samimiyet ve aşk vardı. “Bunun senin için gerçekten çok fazla anlamı var, değil mi?”

“Bu yeni bir hayat kurmanın bir parçası Sara. Geçmiş ar-
kanda bırakabilmelisin.” Duraksadı. “Ve ben de bunu yapma-
lıyım.”

Haklıydı. Buraya gelmemiz bunun bir parçasıydı; onun için
de, benim için de.

Birdenbire aklıma Ella geliverdi. Belki işten ayrılması ve beni
bile arkasında bırakması yeni bir hayatı kucaklayabilmesinin tek
yoluydu.

“Sevdiğim bir şeyler bulacağım,” diye söz verdim. “Orada iş-
ler nasıl gidiyor?”

Biraz daha sohbet ettik ve kapatmak üzereyken Chris bana
takılarak, “Para harca. Bu bir emirdir,” dedi.

“Yoksa ne olur?”

“Bilmek istemezsin.”

Evet, isterim. “Ah, şu an beni bana verdiğin siyah kredi kartı-
nı yakmak için kışkırtıyorsun.”

“Sara, bazen ödül cezadan daha iyidir,” dedi Chris, adeta gü-
naha davet ediyordu.

Telefonu kapattığında güldüm ve olası ödülün düşüncesiyle
alt dudakımı ısırdım.

Chantal deneme odasından çıktı, üzerine yapışan kırmızı el-
biseyle seksi görünüyordu. “Aahhh, yüzünde şeytani bir gülüş
var. Chris’in ne söylediğini duymak isterdim.”

“Dudaklarım mühürlü.” Ona bir bakış attım. “Sen de olduk-
ça güzel ve şeytani görünüyorsun. Benim bedenime göre de olup
olmadığını merak ettim.”

Yüzü heyecanla aydınlandı. “Sonunda! Hadi, seni kotların içinden çıkarıp fikrini değiştirmeden önce kırmızı ipeklerin içine sokalım.”

İki saat sonra Chantal’la ziyaret ettiğimiz mağazalardan birinden çıkıyorduk ve saat beş buçuk civarında olmasına rağmen hava kararmıştı. Serin havadan dolayı üzerimdeki deri ceketin biraz daha kalın olmasını diledim.

Çeşitli boy ve ağırlıktaki yedi poşetle Chantal’ı iç çamaşırı dükkânının girişine doğru takip ettim. Chantal’ın telefonundan mesaj sesi geldiğinde Paris’te Victoria’s Secret mağazası olmadığını fark ederek afalladım. Chantal telefonunu çantasından çıkarıp mesajı okurken kaşları çatıldı. “Annem hasta, midesinde mikrop var ve benim büyükanneme bakmam gerekiyor.” Bana baktı. “Özür dilerim. Büyükannem geçen ay felç geçirdi ve rehabilitasyondan yeni çıktı.”

Özür dilediğine inanamıyordum. “Büyükannen benden milyonlarca kez daha önemli.”

“Seni yalnız bıraktığım için berbat hissediyorum. Seninle evine kadar yürümemi ister misin?”

“Çok nazıksın ama hayır. Ben iyiyim.” Öyleydim de. Bir süredir izlendiğimi hissetmediğimi fark ettim, bu da bu hisse genelde dengesizken sahip olduğuma dair teorimi kanıtlıyordu. “Seni yolcu ettikten sonra biraz daha alışveriş yapıp ardından eve gideceğim.”

“Eminsen, o zaman,” deyip yola baktı, “taksi bulmak için yolun karşısına geçmem gerekiyor.” Birlikte birçok taksinin sıralandığı yola geçince Chantal sıradaki ilk taksiye işaret etti. Çantalarını arka koltuğa koyduktan sonra duraksadı. “Çok eğlenceliydi, Sara. Katie’nin annemi arayıp bizi bir araya getirmesine memnun oldum.”

Başımı olumlu anlamda salladım. Chantal'dan hoşlanmıştım ve Paris'e gelir gelmez bu kadar kısa zamanda bir arkadaş bulmak rahatlatıcıydı. "Ben de." Sırıttım. "Salyangoz yemene rağmen."

Kahkahalara boğulduğunda çıkan komik ses ikimizi de güldürdü. El sallayıp arabaya yöneldi. "Sabah görüşürüz. Ah. Dur." Taksinin içine binerken durup doğruldu. "Bunu sana tüm gün sormak istiyordum, ama soramadan konudan uzaklaştık. Arkadaşını aramana yardım eden başka kimse var mı?"

Bu beklenmedik soruyla kaşlarım çatıldı. "Yardım eden özel bir dedektifimiz var, ama o bu kadar bilgiye ulaşamaz."

"Ah, tamam o zaman. Sanırım o da bugün senin yaptığın gibi çaba sarf etmiş. Belediye binasındaki kadın dün Ella hakkında başka birilerinin de bir şeyler sorduğunu söyledi." Son bir kez daha el sallayıp arabaya bindi.

Donakaldım, taksi gittikten uzun bir süre sonra hâlâ orada dikiliyordum. Zihnimde Chantal'ın söylediği kelimeler dönüp duruyordu. Blake, Amerika'daydı. Dün belediye binasına giden o olamazdı. Chris burada birilerini tutacağından bahsetmiş olsa da henüz yapmamıştı. Acaba Blake görev sınırını aşıp bizim haberimiz olmadan burada birilerini işe mi almıştı? Öyle olmalıydı.

Korna sesiyle irkilerek içinde bulunduğum o ana döndüm. Kolumdaki sayısız poşetle arkamı dönüp bir dizi mağaza ve restoranın olduğu tarafa yöneldim. Gözlerimi kıstım, kafeye giden yöndeki yeşilli kadın tabelasını gördüğümünden neredeyse emin dim. Beyaz çikolatalı bir kahve içip oturmak ve Blake'i arayıp birini işe alıp almadığını öğrenmek için harika bir yerdi. Ayrıca Ava hakkındaki haberleri de almak istiyordum.

Ava'nın beni Rebecca'yı öldürmekle suçlamasını unutmayı nasıl başarmıştım? Tek cevabım kendini korumaydı, beynim bir kerede yalnızca tek şeyi kaldırabileceğime karar vermişti.

Yürümeye başladım. Tenim aniden karıncalandı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu lanet izleniyormuşum hissiyle adımlarımı hızlandırdım ve kalabalık yürüme yoluna bakındım. Benim gibi hızlanan insanları inceleyerek belirgin hiçbir tehlike olmadığını gördüm.

Ve neden tehlikede olacaktım? Bu sadece bilmediği yeni bir şehirde olmakla baş etmeye çalışan içimdeki kontrol manyağıydı, son birkaç günkü stresle eşleşmişti ve Ella'yla Ava'yı düşünmemle tetiklenmişti. Daha fazlası değildi. Öyle düşünüyordum. Öyle umuyordum. Düşüncelerim rahatlatıcı değildi.

Starbucks'a üç dükkân kalmıştı, güvende olabileceğim halka açık bir alan bulmak için kapıları sayıyordum.

Bir kapı sonra Starbucks'taydım. İçeri girmek üzereyken olduğum yerde donakaldım. Bir sonraki dükkânın tabelasını gördüğümde gözlerime inanamadım: The Script. Amber'ın dövme salonu. Dükkânın kapıları açılmaya başlayınca içimde müthiş bir heyecan duydum.

Salt içgüdüsel olarak kendimi Starbucks'ın içine attım, görünmek istemiyordum. İçeride, sıcak havayla güçlü bir doz rahatlık beni sardı. Paris'te gittiğim her yerde olduğu gibi az sayıda masanın olduğu küçük kafeye göz gezdirip tezgâha doğru yürüdüm.

"İngilizce?" diye sorduğum tezgâhın arkasındaki uzun, koyu saçlı adam belirgin aksanıyla cevap verdi, "Evet. İngilizce."

“Ah, teşekkürler.” Stres seviyem hızla düştü, omuzlarım gevşedi ve nabzım yavaşladı. Favori içeceğimi İngilizce sipariş etmek gibi küçük bir şeyin bu kadar rahatlatıcı olması muhteşemdi. “Beyaz çikolatalı kahve. Yağsız. Köpüksüz.”

Vitrine baktım, Amerika’daki tüm favorilerimin olduğunu görmek harikaydı. Bugün makaron ile çikolata yemiştım. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu, ama parmaklarımın kendisine ait bir zihni vardı ve krema kaplı aşırı şekerli kurabiyeyi işaret etti.

Görevli, işaret diliyle anlattığımı İngilizceden daha iyi anlamıştı, kurabiyem hızla bir paket içinde bana verilmişti.

Ödememi yaptıktan sonra tezgâhın sonuna gidip poşetlerimi sabitledim. İçeceğimi beklerken kurabiyemi silip süpürdüm, tamam, neredeyse içime çektim. Amber’la karşılaşmaktan neden bu kadar çaresizce kaçındığımı anlamaya çalışıyordum. Hayır, neden ondan kaçmak istiyordum ki?

Dudaklarımı, hareketlerimi onaylamaz bir şekilde büktüm. Ne yapıyordum? Tabii, Chris, Tristan’ın etrafında olmamı istemiyordu, ben de Amber’a bayılmıyordum, ama gerçekten mi? Kaçmak? Saklanmak? Chris’in görmeme yardımcı olduğu şeylerden biri de kaçmaya ve buna kurtuluş demeye eğilimli olduğumdu ki bu işe yaramıyordu. Kahvem tezgâhın üzerine konduğunda bir korkak gibi davrandığım için kendime kızırıyordum.

Etraftaki ahşap masalara baktım, fakat hiçbirini boş değildi. İç çektim, sonuç olarak Blake’i aramak için eve gitmem gerekiyordu. Amber’la karşılaşabileceğim endişesiyle ilgili yapacak bir şeyim olmadığına dair kendimi ikna ettim. Yine de elim kapı kolundayken durdum ve onunla karşılaşabilme ihtimaline karşı doğruldum.

Dışarı adım atıp hızla Script'e doğru ilerledim, dövmeye benzer simgelerle boyanmış pencereleri geçtim ve neden olduğunu bilmeyerek durdum. Sanki ayaklarımın çevresine çimento dökülmüştü.

Chris'in Tristan denen adamla tanışmamı istemediğini biliyordum. Hatta onun benim özel öğretmenim olması fikrini endişeyle karşılamıştı. Kesin bir şekilde reddetti demek daha doğru bir ifade olurdu, ama onunla tanışmakla özel öğretmenim olması çok farklıydı.

Sadece burada bekleyişimi haklı çıkarmaya çalışıyordum, bunu biliyordum. Kendimi, burada asıl donakalmama neden olan dürtüyü kabul etmeye zorladım. Starbucks'a girdiğimde asıl kaçtığım şeyi. İçeri girmek istiyordum.

Amber'ın kim olduğu ve eskiden Chris için ne anlama geldiğini bilmek istiyordum. Bu mekânın Chris için ne anlama geldiğini ve şu an ne anlama gelebileceğini öğrenmek istiyordum. Ama kalbimde Chris'in bu şeyleri bana kendisinin göstermek istediğini biliyordum. Burada olmamdan hoşlanmayacağını biliyordum.

Önemli olan tek şey buydu. O önemliydi. Kararım kesinleşmişti.

İçeri girmeyecektim.

İleri baktığımda evin ters yönde kaldığını fark ettim. Yola koyulmak için arkamı döndüm.

"Sara."

Amber'ın sesini duyunca durdum, ayaklarımın etrafındaki çimento hareket kabiliyetimi emiyor gibiydi. Eğer bir ressam olsaydım, kendimi bir kutunun içinde çizmek isterdim. Bunun

yerine kendine çok ünlü, bazen huysuz da olsa kendi ressamını bularak başını belaya sokan bir aptaldım. Bu karşılaşmadan güç kaybetmeden kurtulamazdım ve bu yüzden Amber'a göre normalde olduğumdan daha fazla hedeftim.

Yapmacık bir şekilde yüzümü ona döndüm. "Amber," demeyi başardım. Adı ağzımdan dilimde bıraktığı tat kadar acı çıkmıştı. "Selam." Kendime hâkim olamadan bakışlarım bugünkü epey farklı görünüşünde dolaştı. Sarı saçlarının arasına taktığı kırmızı örgüler siyah, diz hizasındaki botlarıyla giydiği parlak kırmızı pantolonuyla uyumluydu. Topukları o kadar yüksekti ki silah olarak kullanılabilirdi, bu yüzden onu kızdırmadan önce iki kez düşüneneceğimden eminim.

Dudakları 'seni yakaladım' der gibi bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Beni kontrol ettiği anlamına geldiğini varsayıyordum ama yanılıyordum. "İçeri gelmek konusunda fikrini değiştirdin sanırım?"

Elbette, beni pencereden görmüştü. Nasıl görmesindi ki? "Açıkkçası evimin hangi yönde olduğunu hatırlamaya çalışıyordum." Kâğıt bardağı kaldırıp hızlıca durumu kurtarmaya çalıştım. "Burada sık sık yapacağıma emin olduğum bir bağımlılık. Evimden buraya düzenli olarak gidip gelebileceğim bir yol bulmam gerekiyor."

"Pekâlâ. Neyse, şu an buradasın. Neden Amerikan alışkanlığını da içeri getirip yerimi görmüyorsun?"

Neden görmeyeceğime dair sebepleri saymama izin verseydi... Chris. Chris. Chris. Bunu on kez tekrarla derdim.

Ama Amber beni izliyordu, yüzünde meydan okuduğunu gösteren bir ifade vardı ve bu yalnızca tek bir şey ya da bir kişi hakkında olabilirdi. Bu da bizi aynı cevaba götürüyordu: Chris.

“Bir dakikalığına,” diye onayladım onu ve ona doğru yürüdüm, yine de onunlayken çok güçlü durmaya çalışıyordum. “Birazdan Chris’le akşam yemeği için buluşacağız.”

Bana yandan bir bakış attığında ondan dalga dalga yayılıp bana ulaşan duygu kasırgasıyla sarsıldım. Acı. Hınç. Kıskançlık. Bu duyguların yoğunluğundan etkilenmiştim. Yanında durup onu teselli etme dürtüsüyle savaştım ve kendime bunların Ava’nın çok kötü, çok tehlikeli davranışlarda bulunmasına neden olan hislerle aynı olduğunu hatırlattım.

Başını sertçe bana çevirdi ve buz gibi mavi gözleri benimkilerle kilitlendi. “Belki akşam yemeğinde size katılırım.”

Gözlerinde, dün gece mutfakta bir anlığına belirene benzer bir nefret gördüğümde ürperdim. “Bunu bir ara ayarlamalıyız.” Ses tonumu yumuşatan, Amber’ın on üç santimlik topuklarıyla yapabileceklerinden çok kıskançlığın Ava’ya neler yaptığını hatırlamamdı.

Script’in içine doğru yöneldim ve kendimi depoya benzer modern görünümlü açık bir alanda buldum. Duvarдан duvara olan çerçeveler dövme modelleriyle doldurulmuştu ve çay tabağı şeklindeki gümüş lambalar kıvrık kenarları yan yana duran iki parlak beyaz masanın üzerinden sarkıyordu. Masaların arkasında içinde deri sandalyeler ve sayısız masa dolu olan bir odanın kapısı vardı.

Masalardan birinin önündeki sandalyeye doğru ilerlerken kapı girişinde bir adam belirdi. Yapabildiğim tek şey yürümeye devam etmektir. Siyah deri pantolon ve tişört giymişti. Uzun, çenesine kadar gelen kuzguni renk dalgalı saçlarıyla mükemmel, erkeksi yüz hatları vardı. Ama beni sendelemeye hazır bir hale

getiren şey görünümü değildi. Yayıdığı, Mark'inkine benzer bir güçtü ve beni iki şeyden emin kılmasıydı. O Tristan'dı ve o bir Efendi'ydi.

Benim durduğum masanın direkt karşısındaki duvara yaslandı, her yerinde dövmelemin olduğu kollarını geniş göğsünde kenetledi. Ona baktım, Chris'ten aldığıma benzer cızırdayan kadınsı bir farkındalık bekledim, ama hiçbir şey olmadı. Hah. Hâlâ dövmeci kız değildim. Ben Chris'in kızıyıldım. Bu fikir beni içten içe gülümsetti. Evet. Ben kesinlikle Chris'in kızıyıldım.

“Merhaba Sara,” dedi. Sesi derin, zengin, koyu aksanlıydı. Zekice bakan gözleriyle beni rahat edemeyeceğim kadar fazla bir ilgiyle inceliyordu.

Poşetlerimi indirip masanın önündeki sandalyeye yerleştirdim, içgüdüsel olarak Mark'ın bana öğrettiği tarzda bir güç oyununu oynuyordum. “Merhaba Tristan.”

Dudakları seğırdi. “Kim olduğumu biliyorsun.”

“Sen de kim olduğumu biliyorsun.”

“Amber seni çok iyi tarif etti,” diye güvence verdi bana, ses tonunda biraz fazla ima vardı.

Amber'ın beni çıplak gördüğü düşünülürse, bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmek istemiyordum.

Amber önümdeki masanın arkasına oturdu. “Çok özel detayları es geçtim,” dedi, resmen aklımı okuyordu. Sandalyesini çevirdi, ikimizi de görebiliyordu.

Telefonum çalınca çantamı karıştırıp aldım. Normalde onun numarasını ekranda görmek benim için bir zevkten bu kez onun aradığını gördüğümde kalbim sıkıştı. Gözlerimi kapatıp

cevaplama tuşuna bastım. “Selam,” dedim ve sesim hissettiğim kadar belirsizdi.

“Selam bebeğim. Champs-Élysées’e yeni döndüm. Neredesin? Seni alayım, sonra yemek yemeye gideriz.”

Derin bir nefes aldım, aldığım nefes sanki bir cam parçasıymış gibi akciğerlerimi parçalara ayırdı. Memnun olmayacaktı, yine de ona gerçeği söylemek zorundaydım. Bir ömür boyu insanlar bana yalan söylemişti. Chris’e yalan söylemeyecektim. Bunu ilişkimize yapmayacaktım. “Starbucks’a uğradım ve...”

“Script’tesin, değil mi?”

Sesi gergin, sertti ve kendi sesimi güçlükle buldum. “Evet,” diye fısıldadım.

“Chantal yanında mı?”

“Hayır. Annesi hastaymış, gitmek zorunda kaldı.”

O konuşmadan önce korkunç derecede gergin bir sessizlik oldu. “Hemen geliyorum.”

Onuncu Bölüm

“Chris burada olmana memnun olmadı,” dedi Amber, ben daha telefonu çantama koymadan.

“Neden böyle söyledin?” Sesim hissettiğim kadar savunmıyordu.

“Tatlım,” diye mırladı Amber, “yüz ifadeni bir kitap gibi okuyabiliyorum.”

“*Le Professeur.*”

Dikkatim Tristan’a kaydı, hâlâ duvara yaslanıyordu ve mantığım az önce “Öğretmen.” dediğini söylüyordu. Konuşmaya girmek için seçtiği tuhaf zamanlamanın bir savaş patlak vermeden ortamın gerginliğini boşaltmak amacıyla olduğuna dair belirgin bir izlenimim vardı.

“Öğretmen,” diye doğruladı İngilizce. “Bir öğretmene ihtiyacın olduğunu duydum.”

Yoğun bakışlarının ardında gizli olan mesaj bana Fransızca-dan bahsetmediğini söylüyordu. “Hayır. Bir öğretmenim var ve kendisinden çok memnunum.”

* *Fr. Öğretmen.* (Çev. N.)

Amber homurdandı. “Şimdi de ders veriyor, değil mi?” Acımasız konuşmasında bir suçlama tınısı seziyordum.

Ondan yana dönüp sertçe baktım. Chris’i savunmak için ağzımı açtım, hiçbir şeyi içimde tutmayacaktım ama dikkatim masanın üzerine uzattığı koluna kaydı. Kıyafetinin kumaşı tenini rahatça görebileceğim kadar yukarı sıyrılmıştı ve gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı.

Bilinçsizce onu olduğu yerde tutabilmek için bileğini kavradım. Daha önce Chris’in teninde gördüğüme benzer izler vardı. Acımasızca vurulmuş kırbaç izleri.

Bedenimi bir ürperti sardı. Amber, Chris’in tatsız eski kız arkadaşından çok daha fazlasıydı. O da Chris gibi, *benim* gibi yaralıydı, bağ kurduğum biriymi. Anladığım biriymi.

Gözlerimi onunkilere diktim; boğazım düğümlenmişti, kelimeler ağzımdan çıkarken sesim boğuktu. “Sana ne oldu?”

Şaşırdığı yüzünden belli oluyordu ve ne demek istediğimi anladığını biliyordum. Gözlerini kapatıp inceleyen bakışlarımı görmezden geldi. Amber gözlerini tekrar açtığı anda bana baktı. Chris’ten ayrılmasından çok daha derinlerde bulunan acısını saklayamıyordu.

“Bana ne olduğunu bilmiyorsan, o öğretmenliğini fazla önemsemiyor demektir,” diye yanıt verdi Amber, sonunda kenetlenmiş dişlerinin arasından.

Tristan’a bir bakış attım. “Bunu sana onun yaptığını biliyorum.” Tristan ya da Amber’dan bir tepki beklemedim, anlamamışsa da aydınlığa kavuşturmak isteyerek Amber’ı izliyordum. “Bunun nasıl olduğunu sormadım. Sana *ne* olduğunu sordum.” İçindeki acıdan saklanması ne kadar korkunçtu!

Bakışlarındaki ateş ve buz karışımı, başka birinin gözünü korkutabilirdi ama ben buna dahil değildim. Acıyı gömmeyi benim kadar iyi anlayacak birini değil. “Chris’in görevini üstlendi,” diye tısladı dişlerinin arasından ve kolunu geri çekti.

Chris’in görevi mi? Onu incelemek için başımı eğdim, yüzeyin altındakini anlamaya çalışıyordum.

“Sara.”

Chris’in sesi beni şaşırttı ve sanki birinin özel alanına müdahale etmişim gibi suçlu bir şekilde ayağa fırladım. Belki de etmiştim. Bilmiyordum.

Tristan’ın solunda duruyordu, bir de arka giriş olmalıydı. Konuşmayı duymuş muydu? Bence duymuş olmalıydı. Kesin olarak bildiğim tek şey odanın içindeki en ufak enerjiyi bile nasıl çektiği, havanın onun etrafında nasıl cızırdadığıydı ve bunun ne kadar kolayca olduğunu gördüğümde çarpıldım. Tristan derilerle dövmeleere, Mark özel dikim takım elbiselere ihtiyaç duyarken o her zamanki soluk kotu ve tişörtüyle günlük giyinmişti ve oda ya hâkimdi.

“Chris,” dedim çünkü şey, söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu.

“Hadi gidelim,” dedi Chris. Oda onun yumuşakça söylediği emrinin ve evet, öfkesinin arkasındaki güçle titreşti.

Tristan, Fransızca bir şeyler söyledi, ama Chris’e mi, Amber’a mı söylediğinden emin değildim. Sanırım Amber’aydı.

Chris’in gözleri uzun bir süre üzerimdeyken sonra Tristan’dan yana döndü. Tristan ona başıyla selam verdi. “Uzun zaman oldu adamım.”

“Belki yeterince uzun değil.”

Tristan kendinden memnun bir şekilde sırtıttı. “Bunu buraya geldiğin her seferde söylüyorsun.”

“Çünkü sürekli buradasın.”

Ellerini havaya kaldıran Tristan güldü. “Sürekli geri dönüp duran sensin.”

Fransızca konuşmalarıyla havada güçlkle algılanan bir gerilim oluşmaya başladı. Birbirlerinden nefret etmiyorlardı, Chris sadece Tristan’ın etrafında olmamı istemiyordu. Tristan’ın da bu konuyu iyice anlamasını sağladığına dair bir his vardı içimde.

Ne konuşulduğunu anlayamamaktan nefret ederek poşetlerimi almak için eğildim. Ben hepsini toplayamadan Chris yardım etmeye gelmişti. Ellerimiz çarpıştı, koluma doğru çıkan bir sıcaklık hissettim ve gözlerim onunkilerle buluştu. Bakışında saf, sahiplenici bir talepkârlık vardı ve eskiden olsa savunmamı ortadan kaldıracak tek şey bu olabilirdi. Şimdiyse, yüzeyin altındaki hareketlerimle uyandırdığım iğneleyiciliği görebiliyordum. Eğer zamanı on beş dakika geri alabilsem ve buraya gelme kararımı değiştirebilseydim yapardım.

“Chris...” diye başladı Amber.

“Yeterince konuştun, Amber,” diye çıkıştı Chris, ona bakmıyordu bile. Geldiğinden beri ona hiç bakmadığını fark ettim ve bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Aslında umurumda değildi. Buraya gelmemeliydim. Amber hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı ve bu şeyleri öğrenmek için o kadar sabırsızlanıyordum ki Chris’in bunları bana ne zaman anlatacağına karar vermesi gerekiyordu.

Hâlâ beni izleyen Chris, eğilip son çantamı aldı. “Başka bir şey?” diye sordu.

Başımı salladım, beni yiyip bitiren suçluluk duygusu yüzünden konuşamıyordum. Bunu ben yapmıştım. Hissettiği kötü şey neyse onu yaşamasına neden olmuştum. Tristan ya da Amber'ın bana göstereceği ya da söyleyeceği hiçbir şeyi umursamıyordum ama o bunu bilmiyordu. Bu yüzden ona onu ne kadar sevdiğimi gösterme konusunda iyi bir iş çıkarmamıştım.

Onun yanına geçtim ve birlikte arka kapıya yöneldik. Dar, uzun koridorda önünden yürümemi işaret etti. Kapıyı açmak için uzandı ve eli bir anlığına kapıda oyalandı, bedeni benimkine çok yakındı ama dokunmuyordu. Bana dokunmasını istiyordum. Saniyeler geçerken nefesimi tuttum, söyleyeceği şeyi bekliyordum ama sadece sessizlik vardı. Kapıyı açtığı anda aramızdaki gerilimden sonra içim hayal kırıklığıyla dolmuştu. Öte yandan bu, havayı temizleyecek yer değildi. Muhtemel seyirciler varken olmazdı.

Dışarıda yalnızca altı araçlık bir park alanı bulunuyordu ve Chris'in gümüş rengi 911'i oradaki üç araçtan biriydi. Hızlıca yolcu koltuğuna yöneldim, onunla yalnız kalmaya istekliydim, niyetimi açıklamak istiyordum. Sabırsızca Chris'in poşetleri arka koltuğa koymasını bekledim.

Bana döndü. Çenesi kasılmıştı, bakışlarından da ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Arabaya bin, Sara."

Bu konunun üzerine gitmek için uygun zaman olmadığına karar verdim. "Pekâlâ, Chris... Ama bana emrettiğin için değil. Çünkü senin beni sonuna kadar dinlemen için buradan uzaklaşmak istiyorum." Deri koltuğa oturdum.

Orada öylece durmuş, bana bakıyordu ama ben ona bakmadım. Bazen onun taleplerine verdiğim yanıtları nasıl sindireceğimi bilmediğini düşünüyordum. Bazen karşılık vermiyordum,

bu sefer vermiştim. Öfkesini ne kadar hak ettiğim önemli değildi, o benim efendim değildi. Onun emirlerine verdiğim ani tepkiler onu şaşırtmamalıydı.

Arabaya bindi. Karanlıkta birbirimize yakındık, bileklerini direksiyonun üzerine koydu ama bana bakmadı. Kendisiyle mücadele ettiğini hissedebiliyordum, sanırım bir şey söyleyecekti, fakat söylemedi. Ben de söylemedim. Motoru şalıştırıp vites değiştirdi. Önümüzdeki birkaç bloğun sonsuzluk kadar uzun süreceğinden emindim ve haklıydım. Öyle oldu.

Hem arabanın ısıtıcısı hem de bastırılmış duygularımız yüzünden boğulacak gibi hissediyordum. Evimizin garajına girerken ceketimi çıkardım, Chris 911'den hemen indi. Aracın etrafından dolaşıp kapımı açtı ama bana bakmadı. Dişlerimi sıktım. Bir olayda bu kadar kolayca kendini bana kapatmıştı. Bu, kalbimi sanki minik cam parçaları gibi tuzla buz ediyordu. Geri çekilip poşetlerimi almasına müsaade ettim, kendimi korumak için duygusal olarak da geri çekilme dürtüsüyle savaştım. Asansör girişine geldiğimizde hâlâ bu hisle mücadele ediyordum. İkimiz de birbirimize bakmıyorduk, hâlâ o güçlkle dayandığım sessizliğe gömülmüştük.

Asansörün düğmesine bastı. Profilden onu inceledim, sarı saç tutamları yakışıklı yüzünü çevreliyordu. Çenesindeki seğiren kası izledim. Uzaklaştığını, geri çekildiğini hissedebiliyordum ve aniden tekrar öfkelen dim.

Chris için dünyanın öteki ucuna seyahat etmiştim. Burada bizim için savaşmaya gelmiştim, niyetim sadece bunu yapmaktı. Aptalca bir hata yüzünden kendini bana *kapatamaz* ve bizi ayıramazdı. Bunu bana ya da bize yapmasına izin vermeyecektim. Bir daha olmayacaktı.

Asansörün kapıları açıldığında içeri girmemi bekledi, ben de girdim. Onunla yüzleşmek için içten içe acele ediyor ve kıpırdanıyordum. Bana bakıyordu ve bu kez bundan kaçınmıyordu. Yüzünde saf kararlılık, tam olarak isimlendiremediğim biraz vahşi, karanlık duygular vardı. Deneme şansını kaçırmak istemiyordum.

Ağzımdan daha tek kelime çıkmamıştı ki Chris'in tuttuğu poşetler yere düştü ve Chris beni duvara doğru bastırdı. Çantam kolumdan düştü. Güçlü bacaklarıyla benimkileri çevreledi, kalçama bastırıyordu. Parmaklarıyla sertçe saçımı tutması ve benimkileri esir eden gözlerindeki alevlerle kesik kesik solumaya başladım. Ona öfkeliydim. Tahrik olmuştum. Ve dudakları benimkileri ele geçirdiğinde, dili dudaklarımı birbirini takip eden leziz yalayışlarla ayırdığında, benden karşılık talep ettiğinde, onun insafına kalmıştım.

Parmaklarımı tişörtüne dolayarak aramızdaki ufak mesafeyi de kapattım. Bana sahipti ve son otuz dakikanın nasıl geçtiği düşünülürse bu beni korkutuyordu, ama Chris'le her şeye vardım. Buna Paris'ten çok uzun bir süre önce karar vermiştim. Onun emrindeydim; dilimdeki şehvetli, erkeksi tadıyla inliyordum.

Eliyle belimin yanından yukarı doğru çıktı, parmaklarını kaburgalarımın üzerine koyup göğsümü avuçladı. Göğüs ucum çekişti-receği beklentisiyle sertleşti. İnledim, bana dokunmasına olan ihtiyacım neredeyse dayanılmaz bir hale gelmişti. Parmaklarıyla bileğimi kavradı, ona dokunmama izin vermediği o karanlık yerde olduğunu biliyordum ama ben de karanlık bir yerdeydim, sınırdaydım, öfkemle olgunlaşmıştım ve ona boyun eğmek istemiyordum. Sessiz kontrol mesajına meydan okuyup serbest olan elimle tişörtüne uzandım.

O bileğimi de tutarak engelledi ve dudaklarını benimkilerden çekti. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Ağır nefes alışlarımız havayı doldurdu, hareket eden asansörde bedenlerimiz sallanıyordu. Ayaklarımızın altındaki yer hafifçe sarsıldı ve Chris'in arkasındaki kapıların kayarak açıldığını görmekten çok hissettim. Ama hâlâ orada dikiliyor, birbirimize bakıyorduk.

"Kim olduğumu sana onlar söylemeyecek." Sesi kükrercesine sert bir şekilde çıktı, kısık ama tok. "Ben söyleyeceğim. Sana ben anlatacağım ve ben göstereceğim, gerçeği böyle öğreneceksin, onların uydurmalarından değil." Çenesindeki kaslardan biri kasıldı. "Anladın mı?"

Öfkem ve korkum anında çözüldü. Beni kendinden uzaklaştırmıyordu. Bu keşfetme kısmı bitmeden önce ondan nefret edeceğime kendini çoktan ikna etmişti. Bu yüzden Amber ve Tristan'ın ona olan bakış açımı gölge düşürebileceğini düşündüğü için öfkeliydi.

"Anladın mı?" diye ısrar etti ben yeterince hızlı cevap verince.

Bu kez buyruğuyla savaşımayacaktım, çünkü altındaki çaresizliği anlıyordum. "Evet. Evet, Chris. Ben..."

Parmaklarını tekrar saçlarıma doladı, onun tarzında leziz bir sertlikle başımı geri çekti. Tehlikeli Chris beni çağırıyordu ve ben artık savaşımyordum. "Bir daha oraya bensiz gitme."

"Düşündüğün gibi değil, Chris."

Gözleri reddedişle parladı. Memnun olmamış ya da söylediğim şeyi kabul etmemişti. Dudakları benimkilerin üzerine kapandı; cezalandırıyor, kontrol ediyordu. Diliyle darbeler indiriyor, kelimelerini tekrarlamadan önce tadyordu. Parmaklarıyla

göğsümü okşuyor, göğüs ucumla oynuyordu. “Bir daha oraya bensiz gitme, Sara.”

“Gitmeyeceğim.” Eliyle yanımı okşayıp yukarı aşağı hareket ederek tekrar göğsüme gelirken kelimeler ağzımdan boğuk bir inlemeyle çıktı. Dokunuşu yoğun, hava ağırdı ve ikna olmadığından emindim. “Bir daha sensiz gitmeyeceğim.”

Parmaklarını boynuma dolayıp bana baktı. Yüzümü öyle derinden inceliyordu ki sanki ruhumu görüyordu. Bu istilayı karşıladım. Onu karşıladım. Saniyeler geçerken bunu görüp görmediğini ya da içimde ne gördüğünü bilmiyordum ama yüzümü kendine çekip beni öptü.

Dilinin sıcak, ipeksi okşaması tüm bedenime yayılan bir doz adrenalinle arzu gibiydi ve tepeden tırnağa bir titreşim yaratmıştı. Zevkle sarsıldım ve onu içtim; açlığının, öfkesiyle ıstırabının acı tatlı tadını aldım. Parmaklarımin altındaki göğsünün ötesinde ona dokunmak, sert kaslarının elimin altında kasıldığını hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Ama kırbaç olmadığına, acı olmadığına kontrol onun çıkış yoluydu. Artık öfkeli değildim, artık ısrarlarına direnmiyordum. Artık çıkış noktasına olan ihtiyacına karşı koymuyordum. Benimleyken ve bende buna sahip olduğunu bilmesi için yanıp tutuşuyordum.

Belimden kalçama doğru ilerleyen elinin okşamasıyla ürperdim. Arkamda kıvrılan eli beni kalın ereksiyonuna sertçe ve sınıksız çekti. Avuç içi biraz yukarı doğru hareket edip düzleşti ve beni daha da fazla bastırdı. Ağzına doğru inlediğim o da karşılık olarak inledi, sıcak dili artan ısrarıyla, nabız gibi atan aciliyetiyle derine indi. Ve elleri her yerdeydi, dokunuyor, okşuyor, delirtiyordu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan pantolonumu

bacaklarımdan aşağı çekti. Göz açıp kapayana kadar botlarım da gitmişti. Kapıları açık bir asansörde yarı çıplaktım.

Chris beni duvara döndürdü. Elleri yavaş, sıkı ve sahiplenici bir şekilde belime, oradan kalçama doğru kayarak indi. Bakışlarının bedenimi tırmaladığını hissettiğimde ıslanmıştım ve ayaklarımda üzerinde güçlükle duruyordum. Dudaklarını kulağıma bastırdı. “Bu gece sana şaplak atmak istiyorum ama yapmaya-
cağım. Ceza yerine geçebilecekken olmaz. Bunu sana asla yapmam. Ama bunun istemeyeceğim anlamına geldiğini düşünme.”

Chris'i anlıyordum. Nasıl veya neden olduğunu bilmiyordum, fakat ruhlarımızın derinliklerinde bağlıydık ve ne yaptığını biliyordum. Bana sert görünmeye çalışıyordu, ama gördüğüm tek şey kırılganlığı ve bu gece bana kendisinin daha tehlikeli yanını gösterme ihtiyacıydı. Bundan kurtulmamı istemiyordu.

“Beni korkutup kaçıramazsın, Chris. O yüzden istediğin her şeyi söyle. Ben hâlâ buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Ve unuttuğun şey şu, bana şaplak attığında hoşuma gitmişti.”

Eliyle karnımı buldu, sonra parmaklarıyla klitorisimi keşfedene kadar bacaklarımda arasına doğru indi. “Belki seni bağlayıp kamçılamamanın vakti gelmiştir.”

“Yap.” Parmakları bedenimin ipeksi, ıslak V şeklini okşadı. Nefes nefeseydim, konuşamayacak durumdaydım ama yutkunup bir şekilde meydan okumamı tamamladım. “Sen ne kadar çok zorlarsan, ben de o kadar çok zorlarım, Chris.”

Kulak mememi dudaklarının arasına aldı, pantolonunun fermuarını açtığını hissedebiliyordum.

“Öyle diyorsan,” diye mırıldandı.

“Öyle olduğunu biliyorum.” İhtiyatı elden bırakıp her daim patlayana kadar hapsettiği enerjisini açığa çıkarmak için ileri gittim. “Sadece birimiz kaçıyor. Sadece birimiz öğrenmek üzere olduğum şeylerden korkuyor, Chris.”

Hava elektriklendi, elini belime kaydırды ve parmakları etime gömüldü. Onu sınıra getirmek konusunda başarılı olmaktan zevk aldım. “Kaçtığımı mı düşünüyorsun?” diye zorladı.

“Hayır. Bence *beni* kaçırmaya çalışıyorsun, böylece başarısız olursak beni suçlayabileceksin.”

Penisini bacaklarımın arasına bastırdı. “Bu kaçmanı istermişim gibi hissettiriyor mu?” İçime girdi, hiçbir alıştırma olmadan içimde sertçe hareket etmeye başladı. “Hissettiriyor mu?” Kendini içime itti, elini göğsüme koymak için uzandı, göğsüme ve bana tutundu. Kendini tekrar itti, saf fiziksel ihtiyaç saçı bir ateşle içime gömüldü.

Ah, evet, onu öfkelen-dirmiştim ve bundan memnundum. Bu yanını istiyordum, her yanını istiyordum. Ve kahretsin ki beni reddetmeye çalışıyordu. Beni zapt etmeye çalışıyordu ve evet, beni kaçırmaya çalışıyordu.

Elimi onunkine bastırarak göğsümde tuttum, gitmesine izin vermeyi düşünmüyordum. Penisinin her hareketinde, derinlerime gömüldüğü her seferinde zevk bedenimi paramparça ediyordu. Üst üste gelen hisler vajinamdan başlayarak sinir uçlarıma doğru hareket etti. Nasıl hissettiğim, onun nasıl hissettiği içinde kaybolmuştum. Ona doğru kıvrıldım, kaslarım etrafında kasıldı ve nefes alamadım. Orgazm beni şaşırtıcı bir şekilde içine çekti, sardı, tüketti. Hızlıca zirveye tırmandım ve aynı hızla rahatladım. O anda Chris’in sarsıldığını, bedeninin rahatlar-ken

kasıldığını hissettim. Hareketsiz kaldı, yüzünü boynuma göm-
dü, ardından bedeni yavaşça gevşedi. Uzun bir süre boyunca
beni orada tuttu. Konuşmak veya hareket etmek bir yana nefes
aldığımızdan bile emin değildim. Ne söyleyeceğimi ya da ne ya-
pacağımı bilmiyordum.

Ansızın içimden çıktı. Neden olduğunu bilmiyorum ama
alışılmadık bir boşluk hissi beni sardı. Nedenini arkamı dönüp
onun çoktan asansörden dışarı yöneldiğini gördüğümde anla-
dım. Arkasından bakarken midem kasıldı. Belki yanlış düğme-
lere basmıştım. Belki çok fazla düğmeye basmıştım, belki de çok
sert basmıştım. Belki hata etmiştim.

14 Temmuz 2012

Cumartesi

Uçaktayım, San Francisco'ya geri dönüyorum. Gergin ve heyecanlıyım. Neden gergin olduğumdan tam olarak emin değilim ve uçarken bu konu üzerine biraz düşüneceğim. Bu mantıksız değil. Özellikle neden bu kadar heyecanlı olduğumu bilir-ken. Ve bu sadece 'ona' dönüyor olduğum için değil.

Orası evim. Seyahat etmek benim pek can attığım bir şey değil. Belki bir gün isterim. Belki bir gün dünyayı hayranı olduğum ünlü ressamların gözlerinin ötesinde görürüm. Şu an durağanlığa ihtiyacım var. Güvenebilmeye ihtiyacım var. Kim olduğumu hissetmeye ihtiyacım var. Umarım o da bir parçamdır ama sanırım ayrı kalmamız iyi oldu. Uzaktaiken onu özlesem de, San Francisco'ya dönmeye istekli olsam da bu yolculuk kendimi yeniden bulma sürecimi sonlandırmama yardımcı oldu. Sadece 'onun' olmanın değil, Rebecca Mason olmanın ne anlama geldiğini öğrenmeme de.

Umarım o ve ben birbirimizi gerçekten tekrar buluruz. Eğer söz verdiği şeyi gerçekten kastettiyse, bu şeyler farklı olabilir, belki olacak da. Eğer bulamazsak da onu arkamda bırakmaya gönüllü

olacağım konusunda kendime yeterince inanıyorum. Bu beni tekrar o gergin bölgeye götürüyor. Sanırım her şeyden sonra bunun nedenini biliyorum. Eğer o ve ben birlikte olursak, bunun ne anlama geldiğini tanımlamak zorundayız. Eğer ben gerçekten kendim olursam, onun kendi olacağından emin değilim ama bilmek zorundayım. Ve sanırım o da bilmek zorunda.

On Birinci Bölüm

Chris'in arkasından bakarken, yarı çıplak bir halde onunla yüzleşip konuşmanın iyi bir fikir olmadığına karar vermem altmış saniye sürdü. Öncelikle kendime gelmek için banyoya ihtiyacım vardı. Pantolonumla botlarımı alışveriş poşetine tıkıştırıp alışveriş poşetlerimin geri kalanıyla kol çantamı da alarak koridora doğru yürüdüm. Yatak odasına gitmek için acele ederken çıplak popomun tamamen farkındaydım ve Chris'in beni orada beklemesinden, bunun aleyhime olmasından endişe ediyordum. Kalbim deli gibi atarken odaya adımımı attım. Ancak ne rahatlamıştım ne de Chris oradaydı. Ya evi ön kapıdan terk ettiyse? Nereye gitmiş olabilirdi? Ne zaman dönerdi? Ve evin herhangi bir yerinde olabilecekken neden endişe ediyordum?

Giyinene kadar, sanki inişli çıkışlı duyguların tepesindeydim. Bu halim, Chris'le tanıştığım gün başlamıştı ve hâlâ devam ediyordu. Onsuz oda boştu ve zihnim onun gittiğini görmek gibi vahşi ihtimalleri düşünüyordu. Kendime bunun hiçbir anlamı olmadığını, onun döneceğini söyledim. İyi olacaktık. Script'e gitmekle ona ihanet ettiğimi düşünüyordu ki bu inciticiydi ama

onun da incindiğini düşünüyordum. O bir ömürden fazlasına yetecek kadar acı yaşamışken onu incitme fikri dayanılmazdı.

Koridora fırladım ve evin üst katına, dün gece bana göstermeyi planladığı atölyesinin olduğu yere çıkan merdivenleri neredeyse koşarak çıktım. Eğer hâlâ evdeyse, içgüdülerim bana orada olacağını söylüyordu. Merdivenlerin sonunda sola ve sağa giden iki koridor gördüm ama karşımda yükselen kale gibi gümüş kemerli kapı girişi beni büyülemişti. Ve bunun nedeni o muhteşem kapıların arkasında olduğunu bildiğim eşsiz artistten kaynaklanıyordu. Bir an kendimi kötü hissettim. Burası onun kalesiydi ve aynı yeni evim gibi orayı da olumlu bir zamanda keşfetmek isterdim, duygusal bir yıkımın ortasında değil.

Gıcırdayan kapıları açtım. Odanın tavanı oldukça yüksekti. Pencere ya da tepe camlarından sızan doğal ay ışığının sıcak aydınlığı dışında ortalık karanlıktı. Farkındalık içimi anında doldururken, Chris'i görmeden önce hissettim. Varlığı bana soğuk, yalnız bir gündeki sıcak gün ışığı gibi ulaşıyordu.

Gölgelerin içine adım attığımda onu gördüm. Tek kolunu duvara yaslamış, sırtı bana dönük bir şekilde arkamdaki kapılara benzer kemerli, duvardan duvara pencerelerden dışarı bakıyordu. Arkasını dönmedi ya da konuşmadı ama havadaki güç burada olduğumun farkında olduğunu söylüyordu.

Anlık bir tereddütten sonra ileri atıldım. Bu inişli çıkışlı duygusal durumu artık yönetecek durumda değildim, Chris'in de olduğundan emin değildim. Aramızdaki gerilimi sonlandırmak için duyduğum sabırsızlık tam arkasındayken engel olamayacağım kadar fazlaydı. Onunla duvar arasındaki ufak boşluğa girip ona baktım.

O da bana baktı, kirpikleri bakışlarını kapatacak şekilde alçalmıştı ve hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Bu adamı başka hiç kimseyi tanımadığım kadar iyi tanıyordum. Benim bir şey söylememi, yanlış veya doğru bir şey yapmamı bekliyordu. Ve şu an yapabileceğim tek doğru şey dürüst olmaktı.

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp ellerimi beline koydum, bunu yapmama izin verdiği için rahatladım. Bana dokunmaması şaşırtıcı değildi. “Dün gece benden seni sonuna kadar dinlememi istemiştin. Şimdi senden aynısını benim için yapmanı istiyorum. Script’e gitmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Ama gittin.”

Ses tonu düz ve sertti, ama en azından konuşuyordu. “Ben Starbucks’a gittim, Amber’ın yerine değil.”

“Ve yandaki dükkâna da gitme arzun çok fazlaydı.”

“Sana yalan söylemeyeceğim, içeriyi görmek istemedim diyemem.” Elimi koluna doğru hareket ettirip ejderha dövmesinin üzerine koydum. “Bu senin bir parçan ve neden olduğunu bilmiyorum, ama neredeyse bizim de bir parçamız gibi hissettiriyor. Bunun Script’te yapıldığını bilmiyordum bile.”

“Yapılmadı. Ve geçmişim hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan bana sor.”

Kolundaki elim kasıldı, kendimi bir kerede tek bir savaş vermem gerektiği konusunda uyardım. Ona sormamı söylemesine rağmen bana tüm hikâye yerine sadece küçük parçalar veriyordu. “Ona senin hakkında hiçbir şey sormadım. Tek bir soru bile.”

“İkimiz de buna gerek olmadığını biliyoruz. O benim kendi zihnindeki versiyonumu paylaşmaya çok hevesli.”

“Ben, senin nereden geldiğini herkesten çok daha iyi anlıyorum. Sana geçmişimi kendi yöntemimle anlatmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırlıyorum. Michael hayır etkinliğinde ortaya çıkarak bunu benden çaldı. Ben sana bunu yapmayacağım.”

Belindeki elimi tuttu, onu oradan çekmeyi düşündüğüne emindim. “Görünen o ki bu anı seni caydırmamış, yine de içeriye girmişsin ki onun benim açmaya hazır olmadığım kapıları açacağını biliyordun.”

Parmaklarımı tişörtüne doladım. “Bu doğru değil. Ya da doğru ama o an bunu düşünmüyordum. Ben uzaklaşırken o geldi dışarı. Tuzağa düşmüş gibi hissettim kendimi. Bana gözdağı vermeye çalıştı, Chris. O etrafta olacaksa ki olacak gibi görünüyor, ona zayıf olduğuma dair herhangi bir neden göstermemeliyim diye düşündüm.”

“Senin orada olmanı istemememe rağmen bunu önemsemedin.” Bu bir soru değildi.

“Benim orada olmamı istemediğini hiç söylemedin.”

Bakışları da sesi kadar sertleşti. “Söylememe gerek yoktu. Bunu biliyordun, Sara.”

Haklıydı. Biliyordum. “Zayıftım.” Alt dudağımın titrediğini hissediyordum ve göğsüm sanki oyulmuş gibiydi. “Yürüyüp gitmem gerekirdi.”

“Evet.” Uzanıp elimi aramızda durduğu yerden çekti. “Bunu yapmalıydın.”

“Denedim. Ben sadece... Mark’la senin aranda olan ama reddettiğiniz ‘kimin kılıcı, şey, daha büyük’ çekişmesindendi.” Bu yarı şakamın hiçbir faydası olmamıştı. Bana sert bakışlarla bakmaya devam ediyordu.

Başımı göğsüne düşürdüm, söylemediğim ama kabul etmek zorunda olduğum şeyi biliyordum. “Bunu sesli bir şekilde söyleyeceğime inanamıyorum.” Derin bir nefes alıp kendimi başımı kaldırmaya zorladım. “Doğru ya da yanlış. Onun benim olanı koruyabileceğimi ve koruyacağımı bilmesine ihtiyacım vardı.”

Saniyeler geçtikten sonra usulca sordu. “Senin olan ne, Sara?”

Sesindeki boğuk ton bana cesaret verdi. “Sen,” diye fısıldadım. “Senin artık bana ait olduğunu bilmesi gerekiyordu.”

Beni neredeyse sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca inceledi, iddiamı kabul etmemiş ya da reddetmemişti. Yüz ifadesinden kahretsin ki hâlâ bir şey anlaşılmıyordu. Cevabını beklerken neredeyse delirecektim. Nihayet konuştu. “Bu yüzden mi içeri girdin?”

“Evet, bu yüzden. Ben sadece... kendime hâkim olamadım.”

Ağzının kenarları yavaşça yukarı kıvrıldı ve bedeni gevşedi. Bir an sonra güçlü kollarıyla beni sarıp yüzünü boynuma gömdü. Topraksı, muhteşem kokusu burnumu gıcıkliyordu. “Seni seviyorum.” Saçımı yüzümden okşayarak çekti ve bana bakmak için bir iki adım geriledi. “Yani haftanın her günü benim senin olduğumu iddia edebiliyorsun. Ben de senin için bunu iddia etmeyi planlıyorum.”

“Artık üzgün değil misin?”

“Eğer Mark gibi olsaydım aynı şeyi yapardım.”

Kaşlarımı çattım. “Eğer? Aynı kahrolası şeyi sayısız kez sen de yaptın.”

Güldü. “Tamam. Belki yaptım.” Ellerini sahiplenici bir şekilde kalçama koydu. “Hatırla. Sana sahibim, bebeğim.”

“Yatakta,” diye düzelttim. “Geri kalan zamanlarda ben kendime sahibim.” Gülümsedim. “Ve sana.”

Sırıttı. “Bu noktaları yemekten sonra tartışmayı öneriyorum.” Vurgulamak için durdu. “Yatakta.”

Yarım saat sonra Chris ve ben yan yana, bacaklarımız samimi bir şekilde birbirine temas eder bir halde şaşırtıcı bir şekilde ferah bir Meksika restoranında çay tabağı boyutunda iki kişilik bir masadansa dört kişilik bir masada oturuyorduk. Görünen o ki Paris’te iki kişinin büyük bir masada oturması büyük günahlardandı, tabii bedeli ödenmedikçe. Chris garsona bir yığın olduğunu varsaydığım bir miktar para vermişti ve mutlu alanımıza geçmiştik.

Bir patates kızartması yediğimde yemekten oldukça etkilenmiştim. “Eğer yemek salsa sosu kadar iyiyse mutlu bir kız olacağım.”

“Öyle,” diye güvence verdi Chris. “Sana söylemiştim. Tüm Amerikalılar için revaçta olan yerleri bilirim.”

Duvara yaslanıp yönümü ona çevirdim, o da bir elini dizime koyup yüzünü bana döndü. “Amerikanvari yerler bulmak seni Amerika’yı özlemekten alıkoyuyor mu?” diye sordum.

“Amerika’da bolca zaman geçirmek beni Amerika’yı özlemekten alıkoyuyor.”

Paris’te olma arzusuna dair merakım devam ediyordu. “Burada San Francisco’ya göre ne kadar vakit geçiriyorsun?”

“Hayır etkinliği anlaşmalarına bağlı.”

Rahatsız edici bir düşünce beni sarstı. “Eğer burada bir iş bulursam senin Amerika’da etkinliklerin olduğunda, ben sensiz burada kalmak zorunda kalacağım.”

Birasını masaya koyup iki elini de dizime yerleştirdi. “Bensiz hiçbir yere gitmeni istemiyorum, Sara. Bu yüzden sana kendi sanat işini kurmanı önerdim. İstersen bana bencil de ama benimle seyahat etmeni istiyorum. Aynı zamanda seni yapmak istediklerin dışında bir şeye zorlamak istemiyorum. Buradaki sanat camiasında bir iş bulmak istersen ya da başka bir yerde, sanat bilginle sevginden hiç şüphem yok, ayrıca cazibenle de istediğin işi alacağından eminim.”

Chris Merit’in benim için bunları söylediğini duymak harika bir histi. Evet, hayatımdaki adamdı, ama aynı zamanda anlamsız iltifatlarda bulunmayacak muhteşem ve saygı duyduğum bir sanatçıydı.

“Teşekkür ederim, Chris.”

“Teşekkür mü ediyorsun?” Kaşlarını çatıp elimi tuttu. “Ne için?”

Alnına düşmüş bir tutam sarı saçını çekerek ona havaalanında söylediğim şeyi tekrarladım. “Bana inandığın için ama en çok da sen olduğun için.”

Gözlerinde ne demek olduğunu anlayamadığım bir duygu parıltısı belirdi, ardından onunla yapabileceğim sayısız şeyi düşündürten seksi ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bunu söylemen hoşuma gidiyor.”

“Beni yanında istemen hoşuma gidiyor. Ayrıca kendi işimi kurma fikri beni heyecanlandırıyor ve uçuş kısmına rağmen seninle seyahat etmek de.”

Gülümsemesi muhteşemdi, çelişkili hiçbir duygu yoktu yüzünde.

“Uçmaya alıŖacaksın, ayrıca kendi işinde de çok başarılı olacağından şüphem yok.”

Mutluydu. Birlikte daha fazla zaman geçireceğimiz ve kendime ait bir işim olacağı için mutluydu. Onunla buraya gelerek yanlış bir şey yapmamıştım. Hayatım boyunca yaptığım her şeyden daha doğrudu.

“İş fikrini bugün avukatla konuştum,” diye devam etti. “Sadece onu arayıp birkaç basit ayarlama yapman gerekiyor.”

Avukat. Aklıma Ava'nın bana karşı yaptığı suçlamalar gelince kaskatı kesildim. Neden hatırlatıcıya ihtiyacım olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, nasıl bir insan bu tarz bir şeyi kısa süreliğine de olsa unutabilirdi ki?! Ama ben bunu yapmıştım. Sanki zihnim beni aşırı yüklemekten korumak için bazı şeyleri bazı zamanlarda açıp kapatıyordu. Sertçe yutkundum. “Benim için polisle konuşan da aynı avukat mı?”

“Hayır, farklı insanlar ama bugün ikisiyle de konuştum.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Bana neden söylemedin? Polisle konuşmuş mu? Amerika'ya dönmem gerekiyor mu? Lütfen beni yıkımdan korumaya çalışmadan anlat bana çünkü...”

Beni öptü, sıcak dudakları benimkilerin üzerinde uzun saniyeler boyunca durdu ve mucizevi bir şekilde kalp atışım yavaşladı. “Sakin ol, bebeğim,” diye mırıldandı Chris. “Her şey yolunda. Eğer bir şey bilseydim sana söyledim. Stephen ve dedektif bütün gün telefondalardı. Seni Script'ten almaya gelmeden hemen önce aradı ve bir saat içinde telekonferansları var. Hemen sonrasında Stephen bizimle iletişime geçecek.”

Yumruk yapıp göğsüme bastırdığım elimi çekip avucumu açtı, parmaklarımı kendi parmaklarına geçirdi. “Rahatlaman için seni Stephan’la konuşturacağım. İşinde çok iyidir, onunla konuştuğunda bunu sen de göreceksin.”

Elini tutup yanağıma bastırdım. “Sadece bunun bitmesini istiyorum.”

“Biliyorum ve bu yüzden endişelenmenden nefret ediyorum. Bu hızlıca sona erecek.”

“Umarım.” Aklıma bir fikir geldi. “Mark’ı arayabilir miyiz? Belki polis araştırmasıyla ilgili bir şeyler duymuştur.”

Chris gözlerini kapatıp arkasına yaslanmadan önce iç çekti. “Evet, şey, Mark. O da başka bir hikâye. Onunla konuştum.”

Sıkıntılı olduğunu gösteren ses tonuyla gerildim. “Ne zaman? Ne dedi?”

“Bugün. New York’taymış. Annesi hastanede, o da onun yanında.”

Bu berbat zamanlama karşısında ağzım açık kaldı. “Ah, hayır. Annesinin nesi var? Lütfen bana ciddi bir şey olmadığını söyle.”

“Meme kanseri.”

Ansızın gözümün önüne Dylan’ın çelimsiz, kanserin yayıldığı bedeni geldi ve bu görüntü beni göğsümden yumruk yemişe çevirdi. Chris’in de onu düşündüğünden emindim. Parmaklarımı onunkilerden geçirdim. “Ne kadar kötü?”

“İkinci evre. Erken teşhis ettiler. Yarın mastektomi yapılacak, yani meme dokusunu ameliyatla alacaklar. Yarın cuma olduğundan hafta sonunu orada geçirip pazartesi polisle görüşmek üzere dönecek. Ava’nın her şeyi arapsaçına döndürmesinden ve şu an ailesinden uzak kalmasından dolayı çok öfkeli. Sana onunla

anlaşacağını söylememi istedi.” Gülümsedi. “Mark’ı bilirsin. Eğer böyle söylüyorsa gerçekten bunu kastediyordur. Bu yüzden endişe etmeyi bırak. Bu ben, Mark ve Stephen arasında, yani senin tarafında olan bir aslan, bir kaplan, bir de ayı var.”

Eğlenerek sordum. “Sen hangisisin?”

“Hangisini olmam gerekirse ve senin için üçünü de olurum, bebeğim. Her şeyi yaparım.”

Elimi dövmesinin üzerine kapattım, sert kası avucumun altında kasıldı, yüzünde şehvetin izleri belirdi. Bedenim onu basit bir dokunuşla etkileyebilmiş olmanın düşüncesiyle titredim. “Ben ejderhayı tercih ederim.” Onu ne kadar istediğimi saklamaya çalışmadım. “Sadece ejderhayı.”

Hafifçe parlayan gözleri kapanmaya başladı ama bakışlarında birkaç dakika önce gördüğüm duygunun aynısını görebilmiştim. Yüzünü kavrayıp onu bana bakmaya teşvik ettim.

“Mösyö Chris,” dedi masamızın yanına gelen bir adam.

Chris’le dönüp ziyaretçimizin kim olduğuna baktım. Chris’in yüzünde onu tanıdığına dair bir ifade belirip kayboldu ve ayağa kalkıp kısa boylu, koyu saçlı, ellilerinde gibi görünen adamın elini sıktı. Onu bana Paris’teki çoğu galerinin çalışanlarından biri olarak tanıttı. İkisi konuşup gülüşürken söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum, öte yandan adamın Chris’i ne kadar sevdiğini görebiliyordum. Herkes Chris’ten hoşlanıyordu, ama çok az kişi görünenin altındaki adamı biliyordu. Ve ben biliyordum. Ya da biliyor muydum? O bildiğimi düşünüyor gibi görünmüyordu. Gördüğüm ve yaşadığımız her şeyden sonra onu benimle paylaşmaktan korkutacak kadar kötü olan şey neydi?

Yemeklerimiz geldiğinde ziyaretçimiz yanımdan ayrıldı. Zihnimi henüz yarardan çok zarara yol açan çılgın ihtimallerden alamamıştım. Lezzetli Meksika yemekleriyle dolu tabaklarımız önümüze konduğunda endişelerim de uzaklaştı. Chris ellerini birbirine sürtüp hafifçe bacağıma okşadı. “Buna bayılacaksın.”

Onun bulaşıcı olan coşkusuna gülümsedim ve önerdiği şeyi yaptım. Chris tepkimi beklerken peynirli yemeğime gömüldüm. Baharatlı, nefis aroması ağızımda patladı. “Mımm,” demeyi başardım yutarken. “Olağanüstü.” Sosundan biraz daha alıp yut-tum. “Gerçekten olağanüstü.”

Chris kendi tavuklu yemeğinden bir çatal alıp ağızıma doğru uzattı. “Benimkini dene.”

Uzattığı yiyeceği aldıktan sonra çatalını ağızımdan yavaşça çıkardı, beni izliyordu. Gözlerinden açlık fışkırıyordu ama bu açlık yiyecek için değildi. “Güzel mi?” diye sorarken sesi yumuşak, kadifemsi bir tondaydı.

“Evet.” Sesim çatallaşmıştı ki yiyeceğin acı baharatından ötürü değildi. “Çok güzel.” Ama onun kadar güzel değildi.

Uzanıp dudaklarını benimkilere sürttü. “Dudaklarında benimkinden daha lezzetli oluyor.”

O tekrar geri yaslanırken kızardım. Hâlâ nasıl kızarmamı sağlayabildiğini anlamıyordum, fakat yapıyordu.

Tepkime gülümsedi, yüz ifadesi saf erkeksi tatminle doluydu. “Şimdi Paris’te iyi beslenebileceğine inanıyor musun?”

Yanımda Chris varken her şeyin daha lezzetli olacağından emindim. “İnanıyorum, beni ikna ettin.”

Göz göze geldik ve gülüşlerimiz kayboldu. Hava elektriklendi ve aramızda isimlendiremediğim bir kıvılcım çaktı, bedenime

doğru titreşerek ulaştı. “Seni yanlış yönlendirmek istemezdim, Sara,” dedi ve daha önce kadife gibi olan sesi şimdi çatallaşmıştı. Artık yiyecekten bahsetmiyordu. Bakışlarının derinliklerindeki samimiyet içime dokunuyordu.

“Biliyorum,” diye fısıldadım. Ve biliyordum. Gerçekten, gerçekten biliyordum. Bu adam bana tamamen sahipti ya da... hayır. Bu doğru değildi ve bunu kabul etmek kendime karşı bile olsa inciticiydi. Bana neredeyse tamamen sahipti. Ben ona tamamen sahip olmadığımı bilirken kendime ait küçük bir parçayı saklamak zordu.

On İkinci Bölüm

Restorandan eve dönüş yolunda avukat, Chris'i aradı ve Chris söz verdiği gibi onun direkt benimle konuşmasını sağladı. Bana verecek az haberi olmasına rağmen Stephen daha iyi hissetmemi sağladı. Polisin gerekli özeni göstermek adına çaba harcadığı ve endişeleneceğim bir şey olmadığı konusunda güvence verdi bana. Ve hayır, Paris'ten gitmeme gerek yoktu.

Gerçekten rahatlamıştım, Chris'le birlikte şehir gezimizi planladık. İlk olarak hangi sergiyi ziyaret edeceğimizi tartıştık ve ben çok şanslı bir kız olduğuma karar verdim. Ünlü sanat eserlerini ünlü bir ressamın rehberliğinde görecektim. Bu bir hayalin gerçekleşmesiydi.

"Tek sözüm cuma gecesı Louvre'da engelli çocuklar için yapılacak, erkeklerin yatıya kalmalı etkinliğı," dedi Chris, evimizin yanındaki Foche Caddesi'ne döndüğümüzde.

"Toplantı yok mu?"

"Toplantı yok," dedi. "Bu da seni müzelere götürebilirim ve bu camiadaki bazı önemli insanlarla tanıştırabilirim demek."

"Konuşamayacağım insanlarla."

“İngilizce konuşan bir sürü insan var.” Telefonu konuşmaya başladığımızdan beri üçüncü kez çalıyordu, ekrana bakıp aramayı reddetti. Dikkatini tekrar bana verdi. Uzun süredir ortalıkta olmayan bir gerginlik vardı üzerinde. “Tüm şehir turizmle geçiyor, özellikle Amerikalı turistler sayesinde. Burada düşündüğünden daha fazla İngilizce konuşan insan var.”

“Yine de dil engelini aşmak istiyorum,” dedim, gerçi iki cevapsız aramayı de merak ediyordum. Arayan her kimse benim yanımdayken konuşmak istememişti. Bence Amber’dı. Chris’in öfkelenişini biliyordu ve kadını içgüdümlü onun dükkânında olanları Chris’le bir şekilde konuşmadan geçmeyeceğini söylüyordu.

Evin girişinde durduk, Chris giriş kodunu yazmak için camı açtı. Hemen sonra eve bağlı garaja giriyorduk.

Onun evine. Bu sırlar bizi parçalamaya devam ettiği sürece asla tam olarak evimdeymiş gibi hissetmeyecektim.

İçeri girdiğimizde köpük banyosu yapmak için kaçtım, niyetim karmakarışık olmuş düşüncelerimi düzene sokmaktı. Chris’e gelen aramaları düşünmeyecektim... Her kimdense hayal gücümün çılgınca çalışacağını biliyordum.

Köpüklerin içine çeneme kadar gömülmüştüm ki Chris elinde bir kadeh şarapla banyonun kapısında göründü. Gelip küvetin kenarına oturdu. “Bu sinirinin yatışmasına yardımcı olur,” dedi kadehi bana uzatarak. “Şehrin dışında babamdan bana kalan büyük bir şarap mahzeni var. Burada misafirler için birkaç şişe tutuyorum.”

Kendini öldürene kadar şarap içen şarap uzmanı babasından ona kalan şarap.

Bu düşünceyle rahatsız olarak bardağı küvetin diğer yanına koydum.

Tişörtünü tutup ıslak ellerimle kavradım ve dudaklarını benimkilere doğru çektim. “Teşekkürler, ama istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum.”

Ne düşündüğümü anlamış gibi bana baktı. “Geçmiş geçmiş-tir. Bunu arkamda bıraktım, bizim de arkamızda.”

İçimde bir huzursuzluk hissettim. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bu bir şekilde onun kontrol ihtiyacına uyuyordu. “Geçmiş senin bir parçan, bizim de öyle. Onu başka bir yere koyabilirsin, fakat ondan kurtulamazsın. Ve bunu onunla yüzleşmeden çözemezsin, çözemeyiz.”

“Sen ne yapmaya çalıştığımı düşünüyordun?”

Belki de bu tam olarak kontrolle alakalı değildi. Belki de bu kontrolü kaybetmekle ilgiliydi. Belki beni buraya getirmesi ve onun bir yargılama olarak gördüğüne inandığım kendini bana açışı, onun üzerinde ender bir şey yapıyordu. Onu bencilce çok fazla ya da çok hızlı mı zorluyordum? Onu çok çabuk mu çıplak bırakıyordum? “Chris...”

Telefonu çaldığında gözlerini sıkarak kapattı. “Önemli olabilir, açmam gerekiyor.”

“Biliyorum.” Telefonu küvete atabilmeyi dilerdim.

Hareket etmedi, aynı şeyi hissediyormuş gibi oyalanıyordu. Telefon sustuğunda dudakları seğirdi. “Sanırım önemli değildi.” Bana yaklaştı, kalbim dudaklarının benimkilerin üzerine geleceği beklentisiyle hızla atmaya başladı.

Telefon tekrar çaldı.

Chris küfrederek uzaklaşmaya yeltendi, ben de istemeyerek tişörtünü bıraktım. Ayağa kalkıp telefonunu kot pantolonunun cebinden çıkardı. Ekrandaki numaraya bakıp ‘reddet’ tuşuna basarken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Göğsümde aniden bir sızı oluştu ve hızlıca kendi tarafıma döndüm, böylece Chris tepkimi göremezdi. En azından aramaları hâlâ reddediyordu. Anlaşılan ben banyoya gelirken gelen önceki aramalara da dönmemişti. Ya da belki dönmüştü ve ‘o kişi’ tekrar arıyordu.

“Amber.”

İsmi duduğumda midem kasıldı. Onunla yüzleşmek için döndüm, çıplak gibi hissetmeme karşın taştan baloncuklara minnettardım. “Ne?”

“Kimin aradığını bilmek istiyorsun. Amber’dı.”

“Ah.” Cevabım durumu ustalıkla idare etmekten uzaktı. Ama ruh halindeki huzursuzluk düşünülürse, söylemek üzere olduğum “Biliyorum,” cümlesinden daha iyiydi. “Neden aramalarını cevaplamıyorsun?”

Elini sertçe saçından geçirerek dağıttı, bu haliyle fazlasıyla çekici görünüyordu. “Çünkü şu anda ona senden uzak durmasını söylemek istiyorum ve eğer yaparsam bunu çok da nazik bir şekilde söylemeyeceğim.”

Bu kadar öfkeli olmasına şaşırmıştım. Çok öfkeli görünüyordu ve nedenini merak ediyordum. “Beni tuzağa düşürmedi.” Bir nefeste sivri topuklarıyla beni yere çivileyebilecek bir kadını neden savunduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

“Seni köşeye sıkıştırdı.”

“Ve ben de ona izin verdim. Pişman olduğum bir hata.”

“Amber’in neler yapabileceğini bilmiyorsun. Ben biliyorum.”

Bana Chris oldu. Amber’in sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanırken bakışlarımı suya indirdim. Damlalar, parça acıya, bir parça anlaşılmasız geçmiş hikâyeye dönüştü. Bana ne söylediğini duymuş muydu? Hissettiğim suçlamanın öfkesiyle alakası var mıydı? Evet. Evet, bence vardı.

Başımı kaldırıp bazı cevaplar aradım, sadece tişörtünü çıkaran Chris’i gördüm. “Ne yapıyorsun?”

Yüzündeki sertlik çok zekice olmayan soruyla solup eğlenmiş bir hale döndü, yine o hızlı ruh hali değişikliklerinden biriydi. “Soyunuyorum. Bu konuda bir sorun mu var?”

Bakışlarım harika bir şekilde yontulmuş gibi duran bedeninde gezindi; kasılan, seksi kaslarında oyalandı ve ağzım kurudu. Amber’la ilgili sorularım uçup gitmişti. “Sorunum yok,” diye güvence verdim ona. Sesimden tahrik olduğum anlaşılıyordu. Olmuştum. “Neden bu kadar uzun sürdü?”

Botlarından birini çıkardı. “Tekrardan Bay Nazik olmaya çalışıyordum ve banyonun tadını çıkarmana izin verecektim. Ama pek işe yaramadı.”

“Bunu anlamana sevindim.”

Diğer botunu da çıkardığında telefonu tekrar çaldı.

Amber’a olan kızgınlığımla küçük fantezilerim içimde patladı. “*Yine mi?*” dedim.

Chris telefonuna baktı. “Bu sefer Blake.”

“Ona ihtiyacım var!” Oturur hale geldiğimde baloncuklar uçtu, su sıçradı. “Onunla konuşmam gerekiyor, hemen.”

Chris’in bakışları çıplak göğüslerime takıldı, sonra gözlerime baktı. “Bu bir adamın, kadınının başka bir adama vermesini istediği tepki değil.”

Dizlerimin üzerinde durdum. “Şaka yapma. Aramayı cevapla lütfen ve hoparlöre al ki telefonu ıslatmayayım.”

Şaşırmış görünerek cevaplama tuşuna bastı. “Bekle. Sara konuşmak istiyor,” deyip küvetin kenarına oturdu ve telefonu yakınına koydu. Tekrar suya girip telefonun önünde dizlerimi göğsüme çektim. Chris bana sorgulayıcı bir şekilde kaşını kaldırdı, ona başımı salladım. “Hattasın Blake,” dedi.

“İkiniz beni endişelendiriyorsunuz,” diye bastırarak konuştu Blake hattın diğer ucundan. “Biz Walker erkekleri endişelendirilmekten hoşlanmayız ya da güzel bir kadını yüzüstü bırakmaktan, ama yeni haberlerimiz yok. Ne söylerler bilirsiniz. Hiç haber olmaması iyi haberdır.”

“Bu kez Rebecca hakkında değil,” dedim Ella’nın sessizliğini düşünerek, bunun ne anlama gelebileceğiyle ilgili delice endişeliydim. “Bugün Ella’nın evlilikle ilgili belgelerine bakmak için belediye binasına gittim.”

“Ne?” diye sordu Chris. “Ne zaman?”

“Bu sabah. Chantal götürdü.”

Ağzını açtı ama sonra telefona bakıp dudaklarını kapattı, belli ki söyleyeceklerini yalnızken söylemenin daha iyi olduğuna karar vermişti.

Devam ettim. “Ella buraya geleceği zaman bana sevgilisine kaçtığını ve iki hafta içinde döneceğini söylemişti. Ama burada kırk gün konaklamadan olmadan evlenemiyorsun.”

“Belki doktor sevgilisi romantizme kendini fazla kaptırıp kanunları unutmuştur,” diye öne sürdü Blake.

Chris, “Ben yerleştim ama kırk gün kuralını bilmiyordum,” diye ekledi. “Belki sadece daha uzun bir süre kalmaya karar vermiştir.”

“Belki,” diye kabullendim, sesimden gerginliğim anlaşılıyordu. “Ama çoğu insandan evlilik talepleri için resmi tebliğ doldurması talep ediliyor. O sadece hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.”

İki adam da sessizdi, ağır sessizlik bana ikisinin de bunun kulağa kötü geldiğini bildiğini söylüyordu. “Bu arada benim çalışanlarım da uzak mesafeden yapabileceklerini yapacaklar.”

“Güzel,” dedi Chris. “Güvenlik elemanım Rey’le konuşacağım, bakalım onun da önerileri var mı? Yarın kontrol edeceğim.”

“Bekle,” dedim çabucak. “Kapatmadan önce Blake, bugün belediye binasında bize yardımcı olan kadın dün birinin daha Ella’nın evlilik belgelerini kontrol etmeye geldiğini söyledi.”

Chris’in kaşları çatıldı. “Sana bu kişiyle ilgili detay verdi mi?”

Başımı salladım. “Chantal bana söylediğinde oradan çıkmıştık. Soru soracak fırsatım olmadı.”

Chris bu durumdan memnun olmamıştı. “Ben belediye binasına tekrar gideceğim, Blake. Sen bunun üzerine git, beni buldukların konusunda bilgilendirirsin. Son olarak Rebecca’yla ilgili yeni haberlerin yok mu?” diye bitirdi.

“Yeni bir şey yok.” Blake tereddüt etti. “Ava masumiyeti konusunda ısrar ediyor.”

“Yani benim suçlu olduğum konusunda demek istiyorsun.” Ses tonum dümdüzdü, çenemi dizlerimin arasına gömdüm.

Chris, Blake’i cevap vermekten kurtardı. “Yarın beni yeni bilgilerle ara.”

“Arayacağım. Bunu halledeceğiz, Sara.” Sonra telefon kapandı.

Hareket edemedim. Gözlerimin kapanmasına izin vererek çenemi dizlerime biraz daha fazla gömdüm.

Chris bana rahatlatıcı bir şeyler söylemediği için memnundum. Sözcükler konusunda sınıra geldiğimi bir şekilde biliyordu. Sadece sakinleşmek için biraz vakte ihtiyacım vardı, içimde kaynayan karanlık şeyi isimlendirmeden önce rahatlatmalıyım. Sadece... bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Chris ellerini küvetin yanlarına koydu. "Bana bak, Sara." Ses tonu hükmedici ve otoriterdi, içimde bir düğmeye basıp bakışlarımı ona çevirmişti.

"Dur. Bu kadar yeter."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

"Korkun seni kontrol ediyor ve içten içe parçalara ayırıyor. Eğer oturup kendine bunu yapmana izin vereceğimi düşünüyorsan, beni gerektiği kadar iyi tanıımıyorsun demektir."

Aniden itiraz ettim. "Öyle bir şey yok."

"Var. Neyi kontrol edebileceğin üzerine odaklan. Demek istediğim sınırlarla ilgili, uçaktaki gibi. Seni neyin yola getireceğini bil ve yapamayacakların için enerjini boşa harcama. Bu seni yer bitirir, aynı şu an olduğu gibi."

"Karara bağlanmamış bir cinayet suçlamasından bahsediyoruz ve..."

"Karara bağlanmamış cinayet suçlaması diye bir şey yok. Polis sadece Ava'ya karşı daha sonra seni bir savunma olarak kullanmasını engelleyecek bir dava yürütüyor. Buradasın ve San Francisco'da olup bu sürece katlanmak zorunda değilsin."

Savunmam tüm hızla uyandı. "Sadece cinayet suçlaması değil. Daha önemlisi Ella'nın başı dertte. Öyle olduğunu biliyorum,

tıpkı Rebecca'nın ölmüş olduğunu bildiğim gibi." Son cümlemi söylerken boğulacak gibi oldum.

"Ve endişelenmenin şu an ona ne faydası var?"

Ona bakakaldım. Sesi ne kadar soğuktu. "Bunu söylediğine inanamıyorum! Ella için endişelenmeyi bırakmayacağım."

Chris önümde diz çöktü, hükmeden bakışları beni esir ediyordu. "Sana endişelenme demiyorum. Sana bu endişeyle yüzleş ve onu babanla Michael'ı koyduğun kutuya koy diyorum. Çünkü bu endişe çektiğin kalp ağrısına onlardan daha layık değil."

Sözcükleriyle göğsümden yumruk yemişe döndüm. Korku ve inkâr her daim benim zehrim olmuştu. Korktuğumda inkâr ederdim. Ama şu an olan hiçbir şeyi inkâr edemezdim, bu yüzden bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Evet, babamla Michael bir kutunun içine kapatılmıştı, ama kapak çok yeni mühürlenmişti, bunu nasıl başardığımdan emin değildim.

"Ella'yı bulması için en iyinin en iyisini tutacağız," diye söz verdi, ses tonu daha nazikti. "Ve ben de yapabileceğim her şeyi yapacağım. Ama sen neyi kontrol edip neyi kontrol edemeyeceğine odaklanmalısın." Başparmağıyla yanağımı okşadı ve sanki her yerime dokunuyormuş gibi tüylerim diken diken oldu. "Problemlerin üstüne gideceğiz, onlar bizim üstümüze gelmeyecek ve bunu birlikte yapacağız."

Gözlerinin derinliklerine bakınca kendimi o tanıdık bağla sarmalanmış halde buldum. Sanki bir koydaki ay ışığı gibi bana doğru süzülüyor, ruhumu aydınlatıyordu. Derin derin iç çektim, titriyordum, ısınmıştım ve korkutan şeyin beni zayıflattığını, kolayca incinmeme neden olduğunu kabul etmek zorundaydım. O meşhur kutuyu açıp içine geçmişimi koyduktan

sonra kapatıp mühürlememi sağlayan Chris'ti. Bunu mümkün kılan oydu. "Seni seviyorum Chris." Ve bu kelimeleri bu kadar kolay söylemeyi, onları söylerken böylesine güvende hissetmeyi seviyordum.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Bunu kontrol altına alacağız. Söz veriyorum."

Uzanıp parmaklarımı çenesinde dolaştırdım. "Ah, benim güzel, yetenekli ressamım. *Sen* bunu kontrol altına alırsın. Bunu her zaman yaptın." Ona bu konuda imreniyordum, ama burada olmak iyi hissettiriyordu, bunu tek başına yapamazdım.

Bileğimi tuttu, gözlerinde eğlendiğini gösteren pırıltılar dolaşıyordu. Baştan çıkarıcı dudaklarında ufak bir gülümseme iması vardı. Onu gülümsetmeyi seviyordum. "Güzel mi?"

Beni gülümsetmişti. "Ah, evet."

Gözlerinde hem eğlendiğini gösteren hem de şehvetli bir ifade vardı. Bu onu çok seksi yapıyor, beni günahkâr ve mükemmel bir sürprizin yolda olduğu konusunda uyarıyordu. Elimi tutup kaldırdı, dudaklarını avuç içime bastırdı, diliyle daireler çiziyordu. Bu beklenmedik hareketi inanılmaz derecede şehvetliydi. Geri çekilip ayağa kalkmadan önce ıslak elimi boynundan çekti.

Dudaklarımı ısırıp pantolonunu çıkarışını seyrettim ve eğer ödülüm bu olacaksa ona her zamankinden daha sık 'güzel' diye seslenmeye karar verdim.

Chris tamamen çıplak kaldığında onu seyredişimi izledi, gözlerimle her bir santimetresini yiyordum adeta. Sıkıydı. Her yeri. Her yerinin bu kadar sıkı olmasını seviyordum. Ben alev alev yanıyordum, suysa soğumuştur ama bir dakika sonra bunu umursayacağımı sanmıyordum.

Küvetin içine girip beni kendine çekmesiyle yüz yüze geldik. “Dikişlerin ıslanacak,” diye uyardım onu kolundaki bandaja dokunarak.

“Yirmi dört saat geçtikten sonra ıslanması sorun değilmiş.” Bacağını benimkine doladı, kalın ereksiyonu bacaklarımın arasındaydı. “Daha önce hiç küvette seks yapmış mıydın?”

“Hayır. Hiç.”

Meme ucumla oynadı. “Ben de.”

Gözlerim şaşkınlıkla iri iri açıldı. “İlkin olacağım.”

Beni üstüne çekip dudaklarımı kendininkilere getirdi. “Sen birçok şeyde ilkimsin.”

Gülümsedim, kendini bacaklarımın arasına bastırıp kolayca içime girince inledim. Derine, olabildiği kadar çok derine gömüldüğünde derin bir nefes aldım. Durup bana baktı. “Sınırlardan bahsetmişken. Benimleyken onların hiçbirine ihtiyacın olmadığını göreceksin.”

“Sınır istediğimin farkında değildim,” dedim.

Sırtüstü yatıp beni üzerine çıkardı. “Sür beni bebeğim.”

Bu benim üste olmama müsaade edip kontrolü bana verdiği nadir anlardan biriydi. Onun bana hükmetmesini ne kadar ateşli bulduğumu düşündüğümde bundan bu kadar hoşlanmama şaşırdım. Gözkapakları ağırlaşmıştı ve yüzünde onun da bundan hoşlandığını gösteren şehvetli bir ifade vardı.

Bu muhteşem, bu güzel, sürekli kontrolü elinde tutuyor gibi görünen adamın kendini tutkuyla kaybetmesini sağlamaktan zevk alıyordum. Onun hâkimiyetine memnuniyetle itaat etmekten de. Onu sürdüm, bu asla gerçekleşmeyecek gibi görünen bir fanteziydi ama o gerçekleştirmişti. Bunun adı kontroldü.

14 Temmuz Cumartesi

Layover, Los Angeles

*P*aylaşmaktan nefret ediyordum. Paylaşılmaktan nefret ediyordum. Havaalanında oturmuş, evime bu kadar yakın ama çok uzakta hissederken aklımda bu vardı. Eğer yeniden bir araya geleceksen 'onunla' ilişkimde neleri kabul edip neleri etmeyeceğimi bilerek eve dönmek önemliydi. Başka bir sözleşme imzalamayacağımı biliyordu ama kâğıt üzerindeki mürekkepten daha derine işleyen bir şeyler istiyordum. Buna hazır olduğunu söylüyordu, fakat benim çok istediğim bağlılığı yerine getirebilecek miydi? O en mahrem anlarımıza başkalarını getiren, beni üzeceğini bile bile o kadını yatağımıza sokan adamdı. O kadından nefret ediyordu. Bunu yan yana geldiğimiz her an gözlerimde görüyordum, ama o kadının bana dokunuşuna katlanmak zorundaydım. Ona dokunuşuna da. O kadının ona dokunuşunu izlemek zorundaydım.

Sadece bunu yazmak, düşünmek bile beni titretiyordu. Buna katlanmamın ve geçmişi affedebilmemin tek nedeni bunun için sebepleri olmasıydı. Ya da kalbimde sebepleri olduğuna inanmamdı. Benimle gerçek bir bağ kurmaktan kaçınmıştı ve biz yakınlaşırken

onu oyuna neden soktuğunu biliyordum, sadece biliyordum. O kadının onun duvarıydı. Koruması. Duvarlarını yıkabilecek miydi? Gerçek onu görmeme izin verebilecek miydi? Ben onu severken o da beni sevebilecek miydi? Sadece bundan daha azına razı olmayacağımı biliyordum. Ya hep ya hiçti...

On Üçüncü Bölüm

Hâlâ San Francisco zamanında ve Chris'in kollarında olduğum düşünülürse sabah çok erken gelmişti. Alarmin sesiyle inleyen Chris yüzünü boynuma gömdü, besbelli o da aynı şekilde hissediyordu. "Saat kaç?"

"Erken." Üstü mermerden olan komodine uzanıp saatin ER-TELEME tuşuna bastım.

Chris başını kaldırıp ekrana baktı. Altı buçuk. "Tam olarak neden bu kadar erken kalkıyoruz? Saat ona kadar müzede olma-
ma gerek yok."

"Chantal pasaportumu almak için beni konsolosluğa götürecektir. Saat sekiz buçukta açıldığında orada olmamız gerektiğini düşünüyor." Yatağın ucuna doğru yuvarlandım, ama Chris bacağını benimkine dolayip beni olduğum yerde tuttu.

"Konsolosluğa bensiz gitmeyeceksin. Ben seni pazartesi götüreceğim." Sesi otoriterdi, bu sesi tam anlamıyla seksi buluyordum. Beni halıda dizlerimin üzerine çöktürebilirdi.

Yüzümü ona döndüm. Ellerimi çıplak göğsüne götürdüm, gözleri çıplak göğüslerimdeydi. Meme uçlarım sertleşti, bedenimin bana ihanet etmesine sinirlenmiştim.

“Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı kes,” diye çıkıştım.

“Dikkatimi dağıtan sensin. Konsolosluğa bensiz gitmeyeceksin.”

“Bana konsolosluğa giderken eşlik etmene gerek yok, Chris. Orada bir sürü İngilizce konuşan kişi olacak. Ayrıca Chantal benimle olacak.”

“Ella kayıp ve yabancı biri onu arıyor. Etrafta kendi başına dolaşmanı istemiyorum.”

“Dolaşmak mı?” diye itiraz ettim. Dudaklarımdan hayal kırıklığına uğradığımı gösteren bir ses çıktı. “Ben meselemi hallediyorum, Chris. Ve Ella’yı soran her kimse onu arıyor, beni değil.”

“Etrafta onu sormaya başladığın için artık aranızda bir bağlantı var. İşimi şansa bırakamam. Beni bekle.”

“Geçen gece bana meselelerimin kontrolünü ele almamı ve korku içinde yuvarlanmayı kesmemi söylemiştin. Şimdiyse bana evde saklanmamı söylüyorsun. Bu kullanamayacağın çift taraflı bir kılıç. Yapmam gereken konsoloslukta Ella hakkında konuşmak, korkmak değil ve bunu bir kenara atmak istemiyorum.”

“Gitmiyorsun Sara.”

Ansızın eski iblisler içimde dolaşmaya başladı. “Evet, gidiyorum.”

Bana uzun, yoğun saniyeler boyunca baktı. Ben de ona baktım. Üzerimden uzanıp komodinin ucundaki cep telefonunu aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye itiraz ettim, ne yapacaksa beni memnun etmeyeceğini biliyordum.

“Toplantılarımı iptal ediyorum.”

Gözlerim iri iri açıldı. “Hayır!” Dönüp telefonu elimle kapattım. “Bunu yapamazsın. Müzede yaptığın şey çok önemli.”

“O zaman beni bekle.”

Ağzımı itiraz etmek için açmıştım ki bir an için gözlerinde gördüğüm derin ve karanlık bir ifade dudaklarımı mühürleme neden oldu. Bu ifadeyi güvenliğim konusunda endişelendiğini itiraf ettiğinde gördüğümü hatırladım. Aniden geçmişimle, annemle insandan çok mülk olduğumuz zamanları hatırladım ve ölümün, Chris’in hayatını derinden etkilediğini düşününce bunun önemsiz olduğunu hissettim.

Boynumun arkasına seksi, tanıdık şekliyle uzanışını taklit ettim, kendimi ona ittim, parmaklarımı saçlarının altına kaydırıp dudaklarını benimkilere getirdim ve onun rahatladığını hissedene kadar dudaklarımızın birbiri üstünde oyalanmasına izin verdim. Varlığı bedenime doğru titreşip ruhumun derinliklerine yerleşirken samimi saniyeler geçti. Sonunda dudaklarımız ayrıldığında olağanüstü yeşil gözlerine baktım. Bu gözlere bakmaktan asla bıkmayacaktım. “Benim adıma endişelendiğin için teşekkür ederim. Ben iyi olacağım. Söz veriyorum. Başka bir yere gitmeyeceğim. Oraya gidip döneceğim.”

Yakışıklı yüzünün aldığı sert hatlar yumuşadı, ruh hali Chris’ten beklediğim gibi tekrar değişti. “Emir almak konusunda asla iyi olmayacaksın, değil mi?”

Sırıttım ve daha önce cesaret edemediğim yerlere doğru gittim. “Geçen gün halının üzerindeyken bu konuda oldukça iyi olduğumu düşünmüştüm.”

Bakışlarını şaşkınlık ve açlık sararken telefonunu komodinin üzerine bıraktı. “Evet, öyleydin,” diye onayladı boğuk bir

sesle. Muhteşem ağırlığını üzerime verip bacaklarımı açtı. Kalın ereksiyonunu kasıklarımına bastırdı. Kollarını başımın iki yanına koydu, sarı saçlarından ufacık bir tutam kaşlarına düştü. Gözlerindeki açlık yırtıcı bir hal almıştı. Nefessiz kaldım. “Belki,” diye önerdi yumuşak bir şekilde, “seni hemen şimdi halının üzerine götürmeliyim.”

Bacaklarımın arasında sıvı bir ateş birikti ve kollarımı boynuna doladım. “Chantal’ın biz o haldeyken içeri girmesi riskine mi girelim?”

“Eğer yolda olmasaydı,” derken başını eğdi ve sıcak nefesini yanaklarımla dudaklarımda hissettim, “haliya gitmek ister miydin?”

Bu fikir kulağımın arkasına kondurduğu baştan çıkarıcı öpücükle birlikte bedenimde sanki bir nabız gibi atan arzu dalgaları hissetmeme neden oldu. “Evet,” diye kabul ettim nefessiz kalarak. “O haliya gitmek isterdim.”

Bir anlığına durduktan sonra tekrar yanağıma doğru gülümsemi. “Bu sabah seni bunu yapmaya nasıl ikna edeceğimi merak ediyorum.” Ellerini göğüs kıvrımlarına koydu, oradan belime doğru inip karnıma baskı yaptı, sonra aşağıya doğru ilerlemeye devam etti. Bacaklarımın arasında yanıp tutuşan bölge doku-nuşu için sızlıyordu. Alarm, o noktaya çok yaklaşmışken tekrar çaldığında zamanlamasının kötülüğü yüzünden çılgılık atmak istedim.

Chris uzanıp erteleme tuşuna bastı. “Zamanımız tükeniyor.” Parmaklarını bedenimin ipeksi sıcaklığına kaydırды, beni ayırdı ve nabız gibi atan ereksiyonunu bana bastırdı. “O yüzden daha fazla vakit harcamasak iyi olacak,” diye eklediğinde bedenim

beklentiyle tutuştu. Kendini sertçe içime ittiğinde nefesimi tuttum. “Belki bu dediğimi yapmanı sağlar.”

“Buna çok güvenme,” diye alay ettim, ama savunmam bir inlemeyle son buldu, penisini sağa sola kaydırışıyla okşadığı yerdeki sinirleri canlandırıyordu.

Yanağıyla yanağımı okşadı, dudaklarını önce boynumun hassas tenine, sonra kulağıma sürttü. “Beni endişelendirmenin bir bedeli var, Sara,”

“Ne bedeli?” diye fısıldamayı başardım.

“Ödeyebileceğin bir sürü yol var,” diye güvence verdi Chris. Meme uçlarımdan birini sertçe çekti. İnlememek için direnirken vajinam onun etrafında kasıldı. Baş aşağı düştü ve meme ucumu sertçe emmeden önce dişleriyle sert tepeciği ısırdı. Parmaklarımla saçının ipeksi tutamlarına dolandım, onu devam etmeye zorladım ama o bırakarak burnuyla boynumu dürtüp isteğimi reddetti. “Yaptığının bedeli bugün başka bir adama katlanmak. Rey seninle konsolosluğa gelecek.”

Ansızın aklıma Rebecca’nın günlüğünde Mark’ın onu başka bir adamla paylaştığı ve bunun onu ne kadar incittiğiyle ilgili yazılanlar geldi. Bu acıyı o da hissetmiş olmalıydı. Eğer Chris bana bunu yapmaya çalışırsa hissedeceğim acıyı. Bir daha asla bir araya gelmeyecek şekilde küçük parçalara bölünürdüm.

“Sara, ben asla, hiçbir koşulda seni paylaşmam. Senin düşündüğün şekilde değil. Hiç kimseyle.”

Baktığımda Chris’in bana baktığını gördüm. “Ne?”

“Bunu ne tetikledi bilmiyorum ama günlükleri düşünüyorsun ve Mark’ın Rebecca’yı nasıl başkalarıyla paylaştığını.”

Ne düşündüğümü bu kadar kolay anlamasından etkilenmiştim. Bu doğrudu. Rebecca'nın hayatı ve şimdi de ölümü sık sık aklıma geliyordu.

"Kendi sözcüklerini hatırla," diye devam etti. "Ben Mark değilim ve sen de Rebecca değilsin. Beni tanıyorsun. Paylaşmadığımı biliyorsun. Sen benimsin Sara. Sadece benim."

Sahiplendiğini gösteren sözcükleri bana ulaşıp anılarımda ılık bir esinti yarattı. Kollarımı boynuna dolayıp gözlerindeki sıcaklık ve onu içimde hissedişim dışındaki her şeyi unuttum. "Senin olmayı seviyorum."

Gözleri erkeklere özgü o saf tatminle parladı. "O zaman hoşuna gitsin veya gitmesin seni korumamı kabul etsen iyi olur. Ya Rey seni konsolosluğa götürecek ya da ben."

Şakayla yüzümü buruşturdum. "Yine fazla baskıcı davranıyorsun."

Alt dudağımı dudaklarının arasına alıp yaladı. "Kendimi sana affettireceğim."

Ve affettirdi. Ah, hem de nasıl!

Chris açık mavi kot pantolonuyla üzerinde müzenin logosunun olduğu tişörtünü giyip kahve yapmak için merdivenlere yöneldi. Bense siyah bir etekle V yakalı ipek bir bluz ve altına da bileği kadar uzanan siyah botlarımı giydim. Yeni yıkadığım uzun saçlarımı ipeksi bir şekilde omuzlarıma dökülene kadar taradım. Pasaport hak eden görünüşümden tatmin olmuş bir şekilde mutfağa doğru yola koyuldum. Konsolosluğa gidecek olmanın düşüncesiyle stres beni ele geçiriyordu. Sadece yeni pasaportumu

alacakken enerjimi aptalca tüketiyordu ama Chris'in paranoyasını tamamen görmezden gelmek zordu. Burada birinin Ella'yla aramda nasıl bağ kurabileceğini anlamıyordum. Yapabilirler miydi?

Oturma odasına adım attığımda burnuma kahve çekirdeklerinin zengin aroması geldi ve Chris'le bir bardak kahveyi paylaşma düşüncesiyle dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Merdivenleri aceleyle çıktım, Amber'ı görene kadar hâlâ gülümseyordum. Üzerindeki turuncu tişörtü, siyah deri pantolonu ve topuklu ayakkabılarıyla sırtı bana dönük bir şekilde kendine kahve koyuyordu. Gülümsemem kayboldu.

Arkasını dönüp bana gülümsedi. "Günaydın Sara." Bakışlarıyla beni baştan aşağı inceledi, rahatsız edici bakışlarını attıktan sonra gözlerime baktı. "Bugün hoş görünüyorsun."

"Teşekkürler." Bana gerçekten iltifat ettiğini mi, yoksa sadece ortadaki gerçeği mi belirttiğini merak ettim. Amber'ın her şeye uyan 'motosikletli kız Barbie' tarzı bir güzelliği vardı, ben... sadece bendim. İkimizin de aynı adamın dikkatini çektiğine inanmak zordu. Aniden bu konuşmadan kurtulmaya hazırdım. "Chris nerede?"

"Rey'i içeri alıyor."

Ortadan kısa süreliğine kaybolduğundan emin olunca rahatladım ve iç çekmemek için kendimi güçbela tuttum. Bu esnada ben... ne yapacaktım? Kahve makinesine doğru yürüyüp geçen sefer biz buradayken bana nasıl dokunmak üzere olduğunu hatırladım. Olanlardan sonra kahve istediğimden emin değildim.

Amber kahve makinesine baktığımı görüp bardağını kaldırdı. "Kahve ister misin?"

Sanki ben misafirmişim de o değilmiş gibiydi. Bunu masumane bir şekilde de yapmış olabilirdi ama öyle olduğunu düşünmüyordum. Amber'ın hiçbir şeyi masum düşüncelerle yaptığını sanmıyordum.

Kendimi kahve makinesine gitmek için zorladım. "Seni buraya bu kadar erkenden ne getirdi?" Ama neden burada olduğunu biliyordum. Dün gece Chris aramalarını cevaplamamıştı ve şu an bunun için pişman olmuşum. Aniden onunla konuşmuş olmasını diledim.

"Chris şehirdeyken genelde haftada birkaç sabah uğrarım," diye cevapladı. Uğramaya devam edeceğini ima ediyordu.

Sırtım ona dönük bir halde donakaldım, kahve makinesindeki bardağımın yarısı dolmuştu. Kendime Chris'in onu neden hayatında tuttuğunu hatırlatarak aşırı bir çabayla, yeni evimde, erkeğimle ilgili hissettiğim şiddetli bölgesellik duygularını bastırıyordum. Ailesi yoktu, kolunda yara izleri ve hikâyesinin peri masalından çok bir kâbus olduğunu gösteren, dün gece gördüğüm lanetli bir bakış vardı. Amber'ın içimde uyandırdığı rahatsızlığa rağmen Chris'i onu dışarıda bırakmayacak türden bir insan olduğu için artan bir tutkuyla seviyordum. Eğer o yapmayacaksa ben de yapmayacaktım.

Bardağımı doldurduktan sonra yeni bir tavır takındım. Kahve demliğini makineye koyup Amber'la yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Krema kullanıyorsun, değil mi?" diye sordu bana yanındaki tezgâhta duran şişeyi uzatarak.

Kahvemi nasıl içtiğimi hatırlayacak kadar dikkatli olması beni saçma bir şekilde rahatsız hissettirmişti. Onu başımdan savmaya çalışarak kremayı almak için uzandım. "Teşekkürler."

Eli benimkinin üzerine kapandı, elinin kızgın tutuşu kalp atışlarımı hızlandırdı. Gözleri ifadesizdi, bakışları neredeyse sertti. Sesi bir fısıltı gibiydi. “İnsanlara ve bazı şeylere kendini kapatmak konusunda iyidir. Çok iyidir.” Aynı Script’te yaptığı gibi göz temasımızı sertçe kesti, ardından gözlerini tekrar bana dikti. “Ben o şeylerden biri olmayacağım.”

Kendisine insan yerine şey demesi ve söylediklerinin doğruluğu karşısında bedenim sarsıldı. Chris kendini insanlara kapatmak konusunda iyiydi. Arkamızda ayak sesleri duyulduğunda elini elimden çekti. “Aniden kolayca dışarıda bıraktığı kişi ben olduğum gibi sen de olabilirdin. Bunu unutma.”

Donakaldım, dudaklarımı açtıysam da hareket edemedim.

Amber çantasını alıp aceleyle merdivenlere yöneldi. “İşe gitmeliyim,” dedi merdivenlerdeki Chris’le arkasındaki Rey olduğunu varsaydığım adamı geçerken.

“Amber,” dediğini duydum Chris’in, onu kısa bir emirle durdurmuştu. Bunu kendimi toplamak için kısa bir ara olarak kabul edip merdivenlerden geriye döndüm. Krema ve bir bardak kahve hâlâ ellerimdeydi. Onları üzerine bıraktığım tezgâha kendime gelmek için yaslandım.

“Sana söylediğimi unutma,” diye hatırlattı Chris, Amber’a. Neden bahsettiğini merak bile etmedim. Amber, Chris’in beni terk ettiği, dairesinden kovmak dışında her şeyi yaptığı zamanı hatırlatmıştı. Ve bu yara kabuk bağlamayacak kadar tazeydi.

Arkamda ayak sesleriyle Chris’le diğer adamın Fransızca konuştuğunu duydum. Derin bir nefes alarak onlara döndüm. Ne kadar sarsıldığımı anlamasından korkarak Chris’in bakışlarından kaçınıyordum. Ama onu hissedebiliyordum. Odaya her

girişinde Chris'i tüm gözeneklerimde, varlığımın her bir parçasında hissedebiliyordum.

Rey, Chris'in yaşlarındaydı ve en azından doksan kiloluk sıkı bir vücudu, hatlarının belli olduğu iyi ve tehlikeli bir görünüşü vardı. Başını eğerek beni selamladı, "*Ravi de vous rencontrer Mademoiselle Sara.*"

Chris'in bakışlarıyla ona bakmak istememe neden olması manyetik bir çekim gibiydi. Bir şekilde dikkatimi Rey'e verdim ve sözcüklerini zihnimde tekrarladım, temel selamlaşmayı anladığıma memnun oldum. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Mösyö Rey ve bugün bana eşlik edeceğiniz için teşekkür ederim."

Rey onaylayarak gülümsedi ve Chris'e eğlendiğini gösteren bir bakış attı. "Fransızca bilmediğini söylediğini sanıyordum."

Onu İngilizce konuşmak yerine Fransızcamı test etmesi için cesaretlendirmekten korkarak, "Küçük birkaç cümleyi anlamakla bir dili konuşmak farklı şeyler," diye açıkladım. "Üç shot tekila içtikten sonra Fransızca'yı da İngilizce kadar iyi konuşuyorum."

İki adam da güldü. Chris'in tok, seksi gülüşünü duyduğumda nihayet ona baktım. Gözleri benimkilerle buluştu ve ondan yansıyan sıcaklık, kalbimi sarıp Amber'ın açtığı yarayı kapatmaya başladı.

Chris elini çenesinde gezdirdi, düşünceli görünüyordu. "Ben öğrendiğimde bir şişe tekila içmiş gibi konuştuğumu hatırladım."

"Buna inanmak zor."

"Okulda neden birçok kavgaya karıştığımı sanıyorsun?"

*Fr. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Sara. (Çev. N.)

Rey başını salladı. “Keşke benim de karıştığım kavgalar için bir bahanem olsaydı. En azından saldırganlığımı olumlu bir şekilde yönlendirebileceğim bir meslek seçtim.” Gözleri benim üzerimde durdu ve yüzündeki şakacı yan kayboldu. “Chris bana Ella’dan bahsetti.”

Chris’e sorgulayan bir bakış attığımda açıklama yaptı. “Rey’in onu bulmakta yardımcı olacak bazı bağlantıları var.”

Cevaplar için hevesli bir şekilde yakınlaştım. “Nasıl? Bu ne demek?”

“Erkek kardeşim askeri jandarma,” diye açıkladı Rey. “Fransız polisinin kırsal mekân ya da sınırda görev yapanlarından.”

“Şehrin dışındaki kasabalar şehirden kaçmak için sıkça kullanılıyor, bu yüzden bir şeylerin gizlenmesi konusunda önemliler,” diye ekledi Chris. “Kardeşi dışında Rey burada her taşın altına bakacak bir dedektif tutacak.”

“Ella’nın bir fotoğrafı olursa ya da onunla ilgili bir veri varsa, bunun yardımı olur,” dedi Rey. “Ve eğer henüz onlara verilmediyse konsolosluğa giderken bir fotoğrafını götürmek iyi olur.”

Bu istekle şaşırdım ve hazırlıklı olmadığım için kendimi tekmelemek istedim. “Yanımda fotoğrafı yok.”

“Biz kardeşim aracılığıyla Amerika Birleşik Devletleri’ndeki sürücü ehliyetinden fotoğrafını alabiliriz,” diye önerdi Rey. “Ama daha iyi bir fotoğrafın daha fazla yardımı dokunur.”

Chris hızlıca bir öneride bulundu. “Okulda fotoğrafı varmıdır?”

“Evet.” Sesim onayladığımı göstererek yükselmişti. “Bu harika bir fikir. Eğer personel olarak resmi bulamazsam eminim birileri bana yıllık fotoğrafı yollayabilir.”

Kapı zili çaldı. “Chantal olmalı. Onu içeri alayım. Sonra da kapanmadan okulu ararım.”

İleri atıldığında Chris bileğimi kavradı. “Rey’in kapıya bakmasına izin ver,” dedi usulca.

Rey, Chris’le Fransızca konuştu, ardından merdivenlere yöneldi.

Nihayet yalnızdık.

Onun neden olduğu önceki kalp acısının ateşi sözcüklerimde patladı. “Amber benim canımı sıkabilir, çünkü bana söylemen gereken her ne ise söylemedin.”

Bana imalı bir bakış attı. “Sana ne söyledi?”

“Bilmediğim bir şey değil. Ve önemli olan ne söylediği değil, Chris. Ya da belki tam olarak bu. O konuşuyor, sen konuşmuyorsun.”

“Amber sana ne söyledi, Sara?” Bu kez sesi sertleşmişti.

Mağlubiyetle yüzümü astım. İnatçı, alfa erkeği olduğu ruh halindeydi, ‘hayır’ bir seçenek değildi. “Kendini insanlara kapatmakta çok iyi olduğunu ve bunu ona yapmana izin vermeyeceğini söyledi. Ve o haklı, *sen* insanlara kendini kapatmakta çok iyisin. Kimse bunu benim kadar iyi bilemez.”

“Sara...”

“Geçmişte kaldı. Biliyorum.” Yanağına dokundum. “Ama Chris, korktuğum bir şey varsa o da kendini benim gözümden yargılamam. Tıpkı seni Mark’ın kulübünde gördüğümde yaptığın gibi. Yanlış yargıda bulunmuştun.” Nefessiz kaldım. “Bunu tekrar yaşayamam. Yapamam.”

Bakışlarını tavana çevirdi, kendiyle mücadele ediyor gibi görünüyordu. Alev alev olan bakışlarını bana dikti, bu soğuk bir

kış gecesinde beni ısıtmasını isteyeceğim türden bir ateş değildi. Yine öfkeliydi. “Bu sabah içeri girmesine izin vererek elime geçen bu. İşin aslını bilmeliydim.”

Bezgince başımı salladım. “Madem onun etrafında olmamı istemiyorsun, madem onun buradaki hayatımıza dahil olacağını biliyordun, o zaman neden Paris'teyiz Chris?”

“Eğer burada olmak zorunda olmasaydık olmazdık. Her şeyin olduğu yer burası.”

Sönmüş bakışlarında geçmişin iblislerini ve onların ruhunu nasıl pençelerinin arasına alıp yaraladığını gördüm. “Chris...” diye başladım ama aniden Chantal'la Rey'in sesini merdivenlerde duyunca durdum.

Chris kısıtlı olan zamanımız karşısında başımı ellerinin arasına alıp alnını benimkine dayadı. Elimi göğsünün sert yüzeyine koydum, avucumun altındaki kalp atışı düzenli ve yatıştırıcıydı, aynı onun ruhuma yaptığı gibi. Benim onu yatıştırmak istediğim şekilde...

Saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Doğru yer, doğru zaman kavramı gerçekten var. Yakında ne demek istediğimi anlayacaksın, söz veriyorum. Senden bana bu konuda güvenmeni istiyorum.”

Kalbim çatallı ses tonu ve göstermek bir yana, başkalarının onun bunu hissedebileceğini bile bildiğini sanmadığım kırılganlığı karşısında sıkıştı. Yıkılacağını asla düşünmediğim duvarlarının arkasına geçmeme izin vermişti.

“Sen *bize* güveneceğine izin verdiğin sürece, Chris.” Sesim yaptığından etkilendiğimi gösterir bir tondaydı, ama üzgün değildim. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istiyordum.

Geri çekilip bana baktı, derin bakışları vardı. Sonra yumuşadı, beni içten dışa ısıtıyordu, gözlerinin derinliklerinde kehribar rengi parıltılar vardı. Endişeyle bulutlanmış güneş ışınları gibiydi. “Ne söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi?”

Onunlayken rahatladım, dudaklarım kıvrılırken bir günlük sakalıyla oynadım. “Eğer istemeseydin burada olmazdım.”

Elini sahiplenici bir şekilde belime koyup beni kendine çekti. “Doğru.” Sonra o yetenekli dili ağzımın içine kaydı ve uzun, baştan çıkaran bir vuruşla emmeye başladı, bir daha ve bir daha. Aynı ölçüde yetenekli olan parmaklarının belimi yukarı doğru okşayışıyla inledim, göğsümden yukarı çıkıp meme ucuma geldi. Müthiş bir zevk dalgası direkt vajinama doğru yol aldı. Kollarımı boynuna dolayıp kendimi onun sıkı, geniş bedenine bastırdım.

Daha da şehvetle öpmeye başladı, sırtımı okşadı, sert bir dokunuştı ve içime dolan erotik anıları karşıladım. Oda kayboldu, oturma odasındaki halıda dizlerimin üzerinde olduğum halime döndüm. Başka hiçbir adamla olmadığım şekilde çıplaktım, onun gözlerinin önündeydim. Bacaklarımın arasında, Chris’i istediğim yerde bir ateş alev almaya başladı. Onu şu an istediğim yerde.

O an Chantal’ın gülüşü havayı doldurdu, gözlerim anında açıldı. Yalnız olmadığımı tamamen unutmuştum. Kendimi geri çekmeye çalışsam da Chris beni kollarında tuttu, kulağıma eğilip fısıldadı. “Güvenin tadı böyle, bebeğim. Bu gece sana nasıl hissettirdiğini de göstereceğim.” Beni zayıf dizlerimin üzerinde serbest bıraktı.

“Günaydın Sara!” Chantal görüldüğü kadar tatlı ve masumdu.

“Günaydın,” diye ciyaklayıp düzgün durabilmek için arkamdaki tezgâha yaslandım. Ona yüzümü dönmedim. Ya rujum tüm yüzüme bulaştıysa? Hızlıca Chris’i kontrol ettim, dudaklarında açık pembe rujumdan iz yoktu, uzanıp kendi dudaklarımı sildim.

Chris tekrar bana yaklaştı, üst dudağımı silmek için başparmağını kullandığında bedenindeki ısı benimkine yayıldı.

Dokunuşunun yarattığı sürtünme tüylerimi diken diken eden bir patlamaya neden oldu, tezgâha daha fazla yaslandım.

“O haklı,” dedi. “Aydınlık bir gün.” Ama Chris’in bunu söyleyişi Chantal’inki gibi masumca değildi, aynı şekilde bana attığı günahkâr, sahiplenici bakışı da... Ayrıca gözlerinde daha fazlası vardı; açıklayamadığım bir hisle parlıyorlardı. Şu an bedenimde bir yerlerde olmasını gerçekten istediğim seksi dudakları seğirdi, ardından Chantal ve Rey’e döndü. Bense şaşkınlıkla şehvetle dolu olan zihnimin kaçırdığı şeyi fark ettim. Bu sadece basit bir baştan çıkarma değildi, bu sebep ve sonuçtu. Amber’ın ziyaretine olan tepkim onun kontrol ihtiyacını tetiklemişti. Beni bir dakikanın içinde çıldırtmıştı. Beni tatmin olmayı bekler bir hale getirmesi bunu benden isteme şekliydi.

Chris bizi Rey’in kullandığı siyah Sedan arabaya doğru götürürken güvensizliğimi bir kenara koymaya ve ona biraz alan açmaya karar vermiştim. ‘Doğru zaman’la ne kastettiğinin önemi yoktu, onun için ya da bizim için doğru zaman asla gelmeye bilirdi.

Chantal arabaya bindi. Chris beni kollarının arasına aldı. “Akşam seninle görüşürüz.” Sesi tüm bedenimi okşayan yumuşak bir kadife gibi hissettiriyordu. “Her yerinle.”

Dudaklarını parmaklarımla takip ettim. “Ben de senin her yerinle buluştuğum sürece...” Sözcüklerimi bir başka baskı unsuru olarak görebilirdi, bu yüzden hızlıca çift anlama gelecek şekilde çevirdim. “Üzerinde elbiselerin olmaması daha çok hoşuma gidiyor.” Kollarından sıyrılıp arabaya binerken Chris’in boğuk, tatmin olmuş gülüşü beni takip ediyordu.

On Dördüncü Bölüm

Bir yanımda Rey, diğer yanımda Chantal'la konsolosluktan içeri girdiğimde Paris'in çılgınca sıkışık trafiğinden sağ çıktığım için çok mutluydum. Koruma durumundan memnun olmayabilirdim ama Rey'in oluşabilecek çoğu kazadan kaçınması ona oldukça saygı duymama neden oluyordu. Doğrusu Chris'e çok âşık olmasaydım Rey'e delice âşık olabilirdim, tabii ölümün kıyısındaki adrenalin patlamalarından vazgeçerse...

Binanın içi bana Amerika'daki herhangi bir idari bina gibi görünmüştü. Chantal'la soğuk yağmurun tüm izlerini silmek için kapüşonlu ceketlerimizi üzerimizden çıkardık. Maço tipli bir adam olan Rey, ceket giymiyordu elbette.

Pasaport ofisi sıralarca metal sandalyeyle önde camlı veznelerin olduğu devasa bir bekleme odasına çıkıyordu. Sıraya girdik. Çok, çok uzun bir sıraya.

İç çektim. "Siz ikiniz neden biraz kahve veya başka bir şey almıyorsunuz? Sırada beklemenizi istemiyorum."

Rey bu fikri hemen reddetti. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olması durumuna karşın senin yakınında kalmalıyım."

Ani bir cevap vermemek için dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım.

Farkında olmadan 'babamla hiçbir ilgim yok' adını verdiğim damarıma basmıştı. Çocukluğum boyunca dışarı çıkarken annemle bana bir koruma eşlik ederdi. Bir çocuk olarak bunun bizi seven güçlü bir babaya sahip olmanın bir parçası olduğunu düşünürdüm. Bir yetişkin olaraksa bunun sadece onun sahip olduğu varlıkları koruması olduğunu anlamıştım.

Rey ceketime uzanıp beni şimdiki zamana, kalabalık havasız odaya geri döndürdü. "Bunu senin yerine tutayım mı?"

Ona bakıp ceketimi bıraktım. "Teşekkür ederim." Problemim Rey'le değil, babamlaydı. Chris de problem değildi. Babamın aksine, onun beni koruma arzusunun güç gösterisi ya da kişisel çıkarla bir ilgisi yoktu. Bu Ava'nın saldırısıyla bir ömür boyunca ölümün eliyle fazla yakın temasta bulunmasının bir sonucuydu.

"Sıradayken sana Fransızca dersi verebilirim," diye önerdi Chantal.

"Şu an dikkatim Fransızca öğrenemeyecek kadar dağınık," diye cevapladım harabeye dönmüş zihin kutumu biraz daha sıkı kapatarak.

Chantal bahanemi umursamadı. "Saçmalık. Bu, iyi bir şey için kullanabileceğimiz bir zaman dilimi. Fransızca konuştuğun zaman seni zorladığım için bana teşekkür edeceksin."

Rey, Chantal'ın ceketini almak için uzandı, dikkati onun kararlı yüzüne kaydığında, yüzünde eğlendiğini ve takdir ettiğini gösteren erkeksi bir ifade vardı.

O da bizimle sıraya girince yüzümü buruşturdum. Onun burada olmasıyla başa çıkabilirdim ama etrafta gezinmesi buna

girmiyordu. “Gidip şu metal sandalyelerden birine oturarak bel ağrısı üzerine çalışacağını düşünmüştüm?”

Dudakları seğirdi. “Sırt ağrısı. Evet, sabırsızlanıyorum.” Beni şaşırtarak uzaklaştı. Chantal o giderken arkasından bakarak gözlemle iç çekti. “Herhangi bir gün benim korumam olabilir.”

Gözlerimi devirdim. Eve geldiğinden beri ona utangaç, hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. “Git onunla konuş. Onu tanı.”

Dudak büktü. “Sadece Fransızca dersinden kaytarmaya çalışıyorsun.”

“Hayır, sadece kelimeleri katlederken kendimi toplum içinde aptal durumuna düşürmekten kurtarmaya çalışıyorum. Sıranın ön kısmına yaklaştığımda bana katılabilirsin.”

“Ah, hayır.” Başını salladı. Bir kalbi andıran yüzündeki panik ifadesini gören, ona çatıdan paraşütsüz atlamasını söylediğimi zannederdi. “Korkarım biz orada sessizce oturacağız ve ben sal-yalarımı akıtacağım için o ağzımı silmek zorunda kalacak.”

Ona ciddi bir bakış attım. “Tabii, bunu diliyle yapmazsa.”

Bana bakakaldı, ardından ikimiz de kahkahalara boğulduk. O an telefonumdan mesaj geldiğini bildiren bir ses geldi ve mesajı okumak için telefonu aldım.

Vardınız mı?

Evet, diye cevapladım. Sıra uzun. Saatler alabilir.

Rey nerede?

Genellikle etrafta dolaşıyor emrettiğin gibi.

Senin iyiliğin için.

Hımm...

Hımm... ne demek?

Şu demek...

Ne hissettiğimi kısa ve mesaja uygun bir şekilde nasıl anlatacağımı düşündüm.

Seni seviyorum Chris.

Ben de seni seviyorum. Toplantıya giriyorum. Çıkmadan önce haber ver, böylece seninle halının üzerinde buluşabilirim.

Pembe kısa küreği getireceğim, yazdım ve utanmazlığım karşısında yanaklarım yanmaya başladı.

Benim valizimde.

Dudağımı ısırdım. Ciddi miydi? Onu gerçekten taşıyıp gümrükten geçirmiş miydi?

Telefonumu çantama koyduğumda arkamın karıncalandığına yemin edebilirdim.

Chantal'ın gülüşü hissettiğim şehveti bir kenara bırakmama neden oldu. Döndüğümde onun sırada arkamızda duran bir kadınla sohbet ettiğini gördüm. Elimin boşaldığını fark ettiği an konuşmasını sonlandırıp çantasından küçük bir yazı tahtası çıkardı. Belli ki utanmam konusunda endişelenmiyordu, yüz ifadesinde önceki kararlı hali vardı ve beni çalıştırmaya başladı. Sızlanıp gülerek tepki verdim ve kaçınılmaz olanı kabullenip görev duygusuyla verdiği sözcük grubunu berbat bir Fransızcayla tekrar ettim.

Otuz dakika sonra nihayet sıranın en önündeydim ve vezneye yöneldim, bana sadece doldurmam için bir tomar evrak verildi. Chantal'la Rey'e katıldık ve güçlkle formları doldurmaya başladım.

Chantal'ın sorunu benimkinin tam tersi gibi görünüyordu. Ben gergin olduğumda abuk sabuk konuşurken o hiç konuşmuyordu. Bu onun korktuğu kadar tuhaftı ve evrak işime

odaklanamıyordum. Sonunda sessizliği daha fazla kaldıramayıp Chantal'a baktım. "Seni buralarda bir yerlerde kahve bulma konusunda ikna edebilir miyim? Bir tür tedavi olarak. Yağmurdan dolayı hâlâ üşüyorum."

Bu kaçış fırsatına tutunarak ayağa fırladı. "Kesinlikle. Kahve harika olur." Rey'e baktı. "Sen de ister misin?"

Dudakları seğiren Rey onu Fransızca yanıtladı. Ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Chantal kızardı, uçlarını şirin bir şekilde kıvrıdığı açık kahverengi saçları ve üzerine oturan açık pembe elbisesiyle çok daha genç görünüyordu.

Chantal'ın arkasından bakarken bir parça korumacılık hissettim. Rey ondan en az on yaş büyüktü, dünyevi anlamdaysa çok çok daha ötede.

Başımı kaldırıp onu inceledim. "Ona ne söyledin?"

"Eğer bilmeni isteseydim matmazel, İngilizce söyledim." Tamamen duygusuz bir sesle durumu ortaya koymuştu, fakat yüz ifadesinden benimle alay etmeye çalıştığı belliydi. Şüpheli bir şekilde gözlerimi kıstım. "Chris'i ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Yedi yıldır."

"Ukalanın teki olmana rağmen sana güveniyor." Benim ses tonum da onunki kadar duygusuzdu.

Beni uzun bir süre inceledi, ardından içten gelen bir şekilde kıkırdadı. "Evet. Sanırım güveniyor. Aynısını senin için de hissettiğini düşünüyorum."

Bu kez ben güldüm ve Chantal'ın aksine formları doldururken oluşan sessizlik bana huzurlu hissettirmişti. Chantal'a söylediği şeyi bana anlatmayı reddetmiş olsa da Rey'den içgüdüsel olarak hoşlanmıştım.

Formları doldurmayı bitirdiğimde teslim etmek için vezneye gittim, buradaki işlemin kısa süreceğinden umutluydum.

Sürmedi. Sonraki bir saat boyunca bekledik, neyse ki Chantal, Rey'e ısınmıştı. İkisi de bana Fransızca dersi verip telaffuzuma güldüler, ben de güldüm. Yeni dostlukların filizleniyor olması, onlarla, bu şehirle ve Chris'le bağ kurmak bir noktada beni rahatlatmıştı.

Nihayet adım okunduğunda neşeli ruh halim adımlarıma da yansdı. Veznenin arkasındaki tombul kadın ağır aksanıyla adımları sordu. Bilgilerimi bilgisayara girip bir süre ekrana baktı, ardından aşırı aksanlı bir İngilizceyle yıldırım hızında konuşmaya başladı.

"Tekrar edebilir misiniz lütfen?"

"Reddedildi," dedi dümdüz bir tonla. "Pasaportunuz reddedildi." Belgelerimi ve Fransızca yazılmış bir formu elime verdi. Nabzım hızlandı. "Reddedildi? Bu ne anlama geliyor?"

"Reddedildi, reddedildi demek. Yeniden çıkarılmayacak. Yanıt istiyorsanız gidip Özel Hizmetler'le görüşün."

"Özel Hizmetler nerede?"

Solumu işaret etti. Bir kapının üzerinde 'Özel Hizmetler' tabelasını gördüm. Odadaki diğer yerleri göremiyordum, kalbim kulaklarımda sertçe atıyordu, hızla tabelaya doğru yürüyüp küçük bir ofise girdim. Dört tane metal masa vardı, yalnızca biri doluydu.

Uzun kollu gömlek giyip koyu lacivert kravat takmış bir adam duruyordu. Kahverengi, düzgünce kesilmiş saçlarının arasında kırışmış tutamlar vardı. Bana beklenti dolu bir bakış attı.

"İngilizce?" diye sordum umutla.

“Evet madam.” Kalemini bırakıp bileğini masanın üzerine koydu. Böldüğüm için üzölmüş gibi görünüyordu. “Sizin için ne yapabilirim?”

Onun masasına doğru yürüyüp belgelerimi ona verdim. Önce belgelere, sonra bana baktı. Bana bakışı keskinleşmişti ve neredeyse suçlayıcıydı. Kendime paranoyaklık ettiğimi söyledim ama heyecan tüm bedenimi sarmıştı. Sesimi güçlükle normal tutabildim. “Sorun ne?” diye üsteledim hiçbir şey söylemeyince.

Telefonun ahizesini kaldırdı, diğer eliyle bana masasının önündeki metal sandalyeyi işaret etti. Sessiz emri başka bir heyecan dalgası hissetmememe neden oldu. Oturmadan önce kendimi sakinleştirmek için ağır ağır nefes almak zorunda kaldım.

Ahizeyi yerine koyduğunda sandalyeye daha yeni oturmuşum. “Lütfen bekleyin, Matmazel McMillan. Size bazı sorular sormamız gerekiyor.”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Ne hakkında?”

Ama biliyordum. Bu Rebecca’yla ilgili olmalıydı.

“Sadece burada bekleyin.” Emrini verip ayağa kalktı. Uzaklaşıp masasının birkaç adım gerisinde bulunan arka kapıdan çıktı.

Bir anda harekete geçtim, adam dönene kadar yardım çağırarak ne kadar vaktim olduğundan emin değildim. Çantamdan beceriksizce telefonumu çıkarıp Chris’in numarasını çevirdim.

Bir düzine gibi hissettiren üçüncü çalışan sonra telefonu cevapladı, “Sara?” Sesi tok, sıcak, yatıştırıcı ve ah, hoş karşılayan bir tondaydı.

“Sana burada ihtiyacım var,” diye soludum. “Sana konsoloslukta ihtiyacım var.”

Chris hemen başka biriyle Fransızca konuşmaya başladı. Ona katılan birçok ses duydum, ardından yeniden benimle konuşmak üzere telefona döndü. “Şu an arabama doğru yürüyorum.”

Rahatlayarak gözlerimi kapattım. Ona neden ihtiyacım olduğunu sormamıştı. Neden olduğuna dair hiçbir fikri olmadan öylece toplantıyı terk etmişti. Suçluluk duyarak sabah Amber’ın beni sinir etmesine nasıl izin verdiğimi düşündüm. Ve neden Chris’in bana kendini kapatması konusunda endişelenmemem gerektiğine dair tüm sebepleri kendime hatırlattım. Bu muhteşem, harika adama neden güvenmem gerektiğine ve neden güvenebileceğime dair tüm o sebepleri.

“Anlat bana Sara. Ne oluyor?”

“Pasaportumu iptal ettiler ve bana bazı sorular sormaları gerektiğini söylediler.”

Fısıldayarak küfretti. “Ben oraya gelene kadar hiçbir soruya cevap verme. Stephen’ı arayacağım, sonra seni tekrar arayım.”

“Tamam.”

“Sara. Her şey yoluna girecek. Bu sadece idari bir rutin, daha fazlası değil. Çözeceğimiz bir yanlış anlaşılma.”

Ama baştaki tepkisini, küfrettiğini duymuştum ve ikimiz de bunun idari bir rutinden fazlası olduğunu biliyorduk. “Sadece acele et lütfen. Sana ihtiyacım var, Chris.”

“Senin için buradayım. Stephen’la konuştuktan sonra seni arayacağım.”

Telefonu kapattıktan sonra oturdum, gergin bir şekilde ayağımı sallıyordum. Chris’in bunun sadece idari bir rutin olduğuna gerçekten inandığını sanmıyordum. O zaman bu ne anlama geliyordu? Neden pasaportum iptal edilmişti?

“İşte, buradasın!” diye haykırdı Chantal. Arkamı döndüğümde onunla Rey’in bana doğru geldiklerini gördüm. Onları tamamen unutmuştum. Cinayetle suçlandığımı öğrenmeleri fikriyle sindim. Benim hakkımda ne düşüneceklerdi? Daha da kötüsü, Chris hakkında ne düşüneceklerdi?

Ayağa kalkıp sandalyenin etrafında dolaşarak yanlarına gittim. Ellerimi kalçamın üzerinden kaydırarak titremelerini saklamaya çalıştım.

“Neler oluyor?” diye sordu Rey, pek memnun görünmüyordu. “Ve neden buraya geldiğini bize söylemedin?”

“Bana bazı sorular sormaları gerekiyormuş. İşim biter bitmez dışarı geleceğim.”

“Sorular mı?” Rey şaşırmış görünüyordu. “Yankesicilikle ilgili mi?”

Durakladım, neredeyse gülecektim. Bu kadar basit olabilir miydi? Aşırı tepki veriyor olabilir miydim? Ah, lütfen yankesicilikle ilgili olsun.

“Belki.”

“Belki Ella ile ilgilidir,” diye önerdi Chantal ve Rey’e baktı.

Masanın arkasındaki kapı açıldı, Rey’in gözleri arkama çevrildi. İçeri üç adam girdi, ben onu durduramadan Chantal onların yanına gitti.

Rey yanımda durup, “Gerçekten neler oluyor, Sara?” diye fısıldadı.

“Chris şu an yolda. Eğer yardım etmek istiyorsan, lütfen Chantal’ı buradan çıkar.”

Başını iki yana salladı. “Seni yalnız bırakamam.”

“Sara,” dedi Chantal, baktığımda yanımda duruyordu ve son derece solgun görünüyordu.

“Ne oldu?”

“Amerika’da bir çeşit soruşturma mı var?”

“Ben...” Chantal’ın bunu bilmesini istemiyordum. “Ne söylediler?”

“Doğrusu anlamadım. Ben Ella’yı sordum, ama onlar Amerika’da başlamış bir soruşturma hakkında sorular sormaya başladı.”

Elim boynuma gitti. “Onlar... Ella’dan mı bahsediyorlardı?”

“Ben...” Chantal bocalamış görünüyordu. “Bilmiyorum.”

Onu kolundan tutup parmaklarımı hassas tenine geçirdim. Oda etrafımda dönüyor, uzaklaşıp kararıyordu. Ya Ella biz onun pasaportunu kontrol ettikten sonra San Francisco’ya dönmüşse ve Ava bana olan nefreti yüzünden onu öldürmüştü? Bu imkânsız görünüyordu, ama Ava’nın Rebecca’yı gerçekten öldürmüş olması da öyleydi.

“Sara.” Chantal’ın sesi kulaklarımda çınladı. Bana Ella’nın tatlı, güven dolu doğasını hatırlatıyordu ve ikisinin de Ava karşısında bir şansı yoktu.

Bakışlarım Chantal’ı buldu ve konuşmaya başladım. “Ella’nın soruşturmaya dahil olup olmadığını bilmeliyim. Ella’yı mı kastettiklerini bilmeliyim. Onlara hemen sor.”

On Beşinci Bölüm

Ella ölmüş müydü?

Kollarımı kendime dolayıp adrenalin patlamasının neden olduğu titremeyi kontrol etmeye çalıştım. Etrafımdaki Fransızca konuşmaları dinlerken nefesimi tuttum. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca arada rastgele söylenen Ella kelimesi dışında hiçbir şey anlamadan söylenenleri dinledim, yine de soruma cevap alamadım. Ella ölmüş müydü? O ölmüş müydü? Kimse benimle konuşmuyordu. Kimse İngilizce konuşmuyordu. Kalbim göğsümde patlayacak gibiydi.

“Ella öldü mü?” Neredeyse bağırmıştım. Oda aniden sessizliğe gömüldü, tüm gözler benim üzerimdeydi. Sanırım gerçekten *bağırmıştım*, ama umurumda değildi. “O öldü mü?” Bu kez fısıldadım. Dikkatlerini çekmiştim.

İlk konuştuğum adam masasının arkasına geçti, ellerini yumruk haline getirip metal yüzeye koydu ve benim göz hizama geldi. “Ella’nın kim olduğunu bilmiyoruz ama öğreneceğiz.”

Sesindeki suçlama saf asit gibiydi, ama yalnızca önemli olan şeyi almıştım. Ella’nın kim olduğuna ya da onun nerede

olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Ella ölmemişti. Bu bölümdeki hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyordu.

“Size bazı sorularımız var, Matmazel McMillan,” diye ekledi adam. Arkasında duran adamlarla Rey’in benle olduğundan daha kötü göründüklerine yemin edebilirdim.

Kendime hâkim olamadan, “Ve benim de Ella ismiyle rapor edilmiş kayıp insanlarla ilgili sorularım var,” diye yanıt verdim. Blake onun için konsoloslukla iletişime geşeli haftalar olmuştu. Haftalar!

Bana delici bir bakış attıktan sonra Rey’le Chantal’a ters ters bakıp onlarla Fransızca konuşmaya başladı. İçimde tekrar bağırma dürtüsü belirdi. İnsanların anlamadığımı bilerek Fransızca konuşmasından gerçekten bıkmıştım.

Adam her ne dediyse Rey ona kötü kötü bakıp Fransızca olarak sert, hızlı ve öfkeli bir ifadeyle cevap verdi. Dili bilmiyor olabilirdim ama sesinden ‘öfkeden deliye döndüğünü’ fark etmiştim.

Chantal’ın eli omzundan aşağı nazik, rahatlatıcı bir doku- nuşla indi. “Bizim dışarıda beklememiz gerektiğini söylüyorlar, Sara. Seni bırakmak istemiyorum.”

Bu adam onlara bir şekilde bağlantılı olduğum bir soruşturma için beni sorgulamak istediklerini söylemişti ve Chantal yanımdan ayrılmak istemiyordu. Bunun ‘cinayet’ kelimesini kullanmadıkları anlamına geldiğini yalnızca umut edebilirdim. Yine de kaçıyor olmalıydı. Ben olsam kaşardım. Ama o, Ella gibi bunu bilemeyecek kadar naifti. O, Ella gibi kolayca zarar görebilir ya da başı belaya girebilirdi.

İçimde korumacı duygular uyandı ve elimi omzuna koydum, kendime aynısını yakın bir zamanda Ella ile yapacağım konusunda söz verdim. “Ben iyiyim. Siz Rey’le çıkıp dışarıda bekleyin. Bugün yaptığın her şey için teşekkür ederim.”

“Biz kapının dışında olacağız,” dedi Rey ve onun masanın arkasındaki adamla birbirlerine kötü kötü baktıklarını gördüm. “Bize ihtiyacı olması durumuna karşın kapının *hemen dışında* olacağız.” Dikkatini bana verdi, ses tonu kulağa daha yumuşak geliyordu. “Seni bırakmayı reddederek binanın dışına atılma riskini alamam ya da alırsam da Chris buraya gelene kadar onlarla konuşma.”

“Konuşmam,” diye güvence verdim ona. Telefonum çaldı. “Bu muhtemelen Chris.”

“Matmazel...” diye başladı adam, ama Rey hemen sözünü Fransızca olarak sert bir şekilde kesti. Kasten ya da değil, bana telefonumu yanıtlayacak vakit tanımişti. Bu vakti kullandım. Odanın karşısına atılıp boş sandalyeye iliştim. “Chris,” diye cevapladım ve baktığımda Rey’le Chantal’ı dışarıya çıkardıklarını gördüm.

“Stephen kimseyle konuşmamamı söyledi.”

“Neler olduğunu biliyor mu?”

“Henüz cevap vermedi ama cevaplasaydı aynısını söylerdi. Onlara hukuki danışmanın olmadan konuşma iznini söyle ya da sadece vakit kazan, böylece ben onlara söyleyebilirim.”

“Matmazel McMillan,” dedi masanın arkasındaki adam, kelimeleri keskinleşmişti.

Parmağımı kaldırdım. “Bir dakika daha.”

Dişlerinin arasından konuştu. “Yalnızca bir.”

“Bunu duydum,” dedi Chris. “Sadece seni korkutmaya çalışıyor. Onun Mark olduğunu ve seni tedirgin etmeye çalıştığını varsay. O küçük çeneni kaldır ve onun karşısında ayakta kal.”

Mark beni demir parmaklıkların arkasına koyamazdı. Süremiz bitmeden konuyu değiştirdim. “Lütfen Rey’e Chantal’ı evine bırakmasını söyle.”

“Ben oraya gelene kadar olmaz.”

“Lütfen. Onların bana karşı yapılan suçlamaları duymasını istemiyorum. Herkes benim... şey olduğumu düşünürken burada sizinle nasıl bir hayat kurabilirim?” *Katil* diyemedim, “suçlu olduğumu?”

“Bunu hiç kimse bilmeyecek.”

“Chantal’a Amerika’da bir soruşturma olduğunu söylediler bile. Lütfen. Gitmelerini sağla.”

“Seni başka bir yere götürürlerse bunu bilmem gerek, Sara. Ve neredeyse geldim. Yola odaklanmak için telefonu kapatıyorum. Onlarla hiçbir şey konuşma.” Ben itiraz edemeden hat kesildi.

Gözlerimi kapatıp zorlukla sert bir nefes aldım. Ardından telefonumu çantama koyup odanın diğer tarafındaki adama döndüm. Aramızdaki mesafeyi kapatıp masasının önünde durdum. “Mösyö...”

“Bernard,” diye tamamladı.

“Mösyö Bernard,” diye yanıtladım. “Bana tuvaleti gösterebilir misiniz?”

Beni bir süre inceledi. “Bekleyemez mi?”

Ses tonu neredeyse kabaydı ve tatlı bir şekilde masumca cevap verdim. “Kusacak gibi hissediyorum. Sanırım yediğim bir şey yüzünden. Masanızın berbat olmasını istemeyeceğinizi düşündüm.”

Göstere göstere somurttu ve omzunun üzerinden arkasındaki adamla konuştu. Sonra bana döndü. “Mösyö Dupont size eşlik edecek.”

Birinin eşlik etmesi gereken bir suçlu muydum ben? Ellilerinin ortasında, kel, yuvarlak yüzlü bir adam bana yaklaştı.

Chris’in dün geceki sözleri zihnimde dönüp duruyordu. *Problemlerin üstüne gideceğiz, onlar bizim üstümüze gelmeyecek. Ve bunu birlikte yapacağız.* Derin bir nefes aldım. *Bunu birlikte yapacağız.* Ve bu ‘birlikte’ kelimesinin hayatımı Chris’in ellerine vermek anlamına gelmediğini fark ettim. Bu o hayatı paylaşmak anlamına geliyordu. Ondan önce hayatımda olan kişilerin aksine, Chris beni daha güçlü kılmaya çalışıyordu. O gelene kadar tuvalette saklanmak güçlü olmak değildi.

Doğrulup çenemi kaldırdım. Karnımdaki rahatsız edici his benim güçlü *olduğumu* hatırlatıyordu. Sandalyeye doğru yürüyüp oturdum. Adamın yüzünde şaşırdığını gösteren bir ifade belirdi. “Soruları cevaplamaya hazır mısınız?”

“Hayır. Pek hazır değilim. Avukatımdan bir telefon bekliyorum.” Uzanıp ellerimi masaya koydum, sesim artık onunki kadar kontrollüydü. “Ve Mösyö Bernard, birinin yanında adıma leke sürecekseniz, özellikle dışarıdaki arkadaşlarımdan, benim adım sizin sahip olmayı dileyeceğinizden çok daha temiz.”

Yüzünde saniyeler önce görünen şaşkınlık iyiden iyiye afalladığını gösteren bir ifadeye dönüştü. Benim hissettiklerime

uyuyordu. Bu nereden geliyordu? Kaşlarını çattı. "Cinayetle suçlanan bir kadına göre pek savunmacısınız."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni iki gece önce öldürmeye çalışan bir kadın tarafından suçlandım, o yüzden, evet, savunmacı olduğuma emin olabilirsiniz."

Şimdiye kadar ben neden olamamıştım? Ben masumdum. Ben kurbandım. Sorgulandığım için öfkeliydim.

"O zaman neden ülkeden kaçtınız?"

"Ben ülkeden kaçmadım." Sakin kaldım.

"O benimle geldi."

Döndüğümde Chris'in kapı girişinde durduğunu gördüm. Saçları dağınık ve nemliydi. Su damlacıkları siyah deri ceketine damlıyordu, üzerinde yine gücünü aldığı o rahatlık vardı. Oda-dakilerin tümü sırada ne olacağını beklerken aynı anda derin bir nefes almış gibi görünüyordu. Onu bekliyorlardı.

Dikkati benim üzerimdeydi, sanki odada başka kimse yok gibiydi. Beni görüyordu. *Onları* görmezden geliyordu.

"Sana yakın olduğumu söylemiştim, bebeğim," dedi Chris yavaşça, durumdan etkilenmemiş görünüyor. Her zamanki gündelik rahatlığıyla ve seksi yürüyüşüyle odada yürüdü, görünüşünün altında ölümcül, ilkel bir yan vardı. Kendimi kontrol etmeye çalışıyor olabilirdim ve aslında bunu istiyordum ama Chris'in Chris oluşunu izlemek güzel bir şeydi.

Sandalyemin yanında durup elimi tuttu. Bakışları nazikti. Yine de gözlerinde, çelik kadar sert ve saf bir hâkimiyetle dolu bir ifade vardı. Bakışlarına tutunarak çantamı omzuma taktım, avucumu onunkine bastırdığımda sıcak bir karıncalanma hissi kolumdan yukarı çıktı ve Chris'in gözlerinin büyüdüğünü,

tereddütsüz bakışlarındaki farkındalığı gördüm. O da hissetmişti; aramızdaki çılginca olan bu imkânsız çekim bizi izleyen bu adamlar dahil hiçbir şey tarafından bastırılmıyordu. Bizimle ilgili bu şeyi seviyordum. Bizi seviyordum.

Parmakları benimkilerin etrafına kapandı ve beni ayağa kaldırdı. “Gidiyoruz. Ziyaret edeceğimiz müzeler var.”

Bernard hızlı, telaşlı bir şekilde Fransızca konuşmaya başladı.

Chris ona sıkıldığını belli eden bir bakış atıp cevap olarak bir şeyler söyledi. Galiba iki cümleydi. Ne söylediğini öğrenmek için ölüyordum. Oyunumda kesinlikle başarılı olmalıydım.

Bernard’a baktım, kollarını savunmacı bir şekilde göğsünde kavuşturmuştu, huysuz yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Chris ne söylemişse Bernard bozulmuştu, neredeyse gülecektim.

Chris’in dudakları adamın tepkisinden eğlenmiş bir şekilde kıvrıldı ve bana kapıyı işaret etti. Odanın kapısına giden yolu yarılamıştık ki Bernard arkamızdan seslendi. Chris, adam onun ilgisine değmezmiş gibi durdu ama dönmedi. Sanki adamın sahip olduğunu düşündüğü gücü her neyse bir şakadan ibaretmiş gibi cevap verdi. Sonra yeniden yürümeye başladık ve durmadık.

Hızlı bir şekilde insanların karıncalar gibi kümелendiği bekleme odasına gittik. Çıkış kapısına giden yolun yarısında ensemdeki tüyler tıpkı dün alışverişte olduğu gibi diken diken oldu. Arkamıza bakma dürtüsüyle savaşıarak elimle ensemi ovalayarak bu histen kurtulmaya çalıştım. Bu arkamızdan bakan Bernard olmalıydı. Chris’e gergin olduğumu ifade eden bir bakış attım. “Böylece çıkıp gidiyor muyuz?”

“Az önce yaptık.”

Doğruydu. Yapmıştık. Duyumsadığım his daha da yoğunlaşmaya başlayınca enseme daha sert bir şekilde ovaladım, buradan yeterince hızlı çıkıp gidemiyordum. “Rey ve Chantal’a ne oldu?” diye sordum nihayet ana koridora çıktığımızda.

“Rey, Chantal’ı eve bırakacak.”

“O zaman onlar bilmiyorlar, şeyi...”

“Hayır. Rahatlayabilirsin. Buraya gelmeden önce Rey’i telefonda sorguladım.”

Rahatlamıştım. “Stephen’la konuştun mu?”

“Bana her halükârda yapmayı planladığım şeyi yapmamı, seni buradan götürmemi söyleyecek kadar konuştuk.”

Hâlâ pasaportum olmadığı ve işlemediğim bir suçla ilgili sorgulandığım düşünüldüğünde özgürlüğümün avukat tarafından onaylanması bir avuntuydu. “Bu suçlamalar beni gerçekten sınırdan delirtmeye başladı.”

Chris bana baktı, gözleri anlayışlı bir ifadeyle parlıyordu. “Delirmekte geç bile kaldın.”

Evet diye düşündüm çıkışa yaklaşıırken. Geç bile kaldım. Sanırım kendime gelmemi sağladığı için Bernard’a bir teşekkür borçluydum. Herkese benim kurban olduğumu, ama öyle davrandığım tarzda bir insan olmadığımı hatırlatmamın tam zamanıydı. Ava beni öldürmeye çalışmıştı. Bana yardım etmeleri gerekirdi, bana saldırmaları değil.

Çıkışın yanındaki yarım düzine insana katıldık, hepsi bardaktan boşanırcasına yağan yağmura bakıyordu. Chris’e umut dolu bir bakış attım. “Ceketinin altında bir şemsiye olduğunu sanmıyorum?”

“Korkarım yok,” diye yanıtladı. Çıkardığı ceketıyla beni sardı ki çok ağırdı. “Müsaade et arabayı çekebildiğim kadar yakına çekeyim. Beni kaldırıma kadar takip et, ama biraz koşman gerekecek.”

Kayıp yere kapaklandığımı hayal edince pek de iyi bir fikir gibi gelmedi. Kendiminkini Rey’de bırakmamış olmamı dileyerek onun ceketini çıkardım. “Hayır, bu üzerimdeyken koşmam, fazla ağır. Ben Grace Kelly değilim, Chris. Düşerim. Seninle şimdi gitmeyi tercih ederdim.” Titreyip kollarımı kendime doladım. “Buradan çıkmak istiyorum.”

“Çok uzağa park ettim. Beni bekle. Seni saracak bir şeyler bulup kapıya geleceğim.”

“Güzel. Madem Bay İyi Adam’ı oynamak istiyorsun. Bekleyeceğim. Ama lütfen acele et. Bernard’ın beni tekrar köşeye sıkıştırmasını istemiyorum.”

Chris kolunu ceketinden geçirirken yine boynumda o tanıdık karıncalanmayı hissettim. Rahatsız olarak lobiye göz gezdirdim ve aniden profilden kenardaki duvara yaslanmış bir adamı gördüm. Başını kaldırıp tanıdık olan yüzüyle karşılaşınca nefesimi tuttum. Adam aniden doğruldu, kaçmaya hazırlanıyordu. Chris’in tişörtünü tuttum. “Bu havaalanındaki yankesici. O burada.”

“Nerede?”

İşaret ettim.

Yankesici son sürat kapıya koştu. Chris bana dönüp ellerini sertçe omuzlarıma koydu. “Burada bekle. Ve *burada beklemeni* kastediyorum, Sara.” Ardından kapıya doğru koştu.

On Altıncı Bölüm

Chris daha dışarı çıkmadan koşmaya başladım. O silahlı olabilecek bir suçluyu kovalarken içeride beklememin hiçbir yolu yoktu.

İtiş kakış kapılardan geçip çantamı çaprazlama asmak için mücadele verdim. Dışarı fırladım. Soğuk yağmur yüzüme vururken itfaiye hortumuyla yüzüme su sıkılıyor gibiydi. Sırılsıklam olan saçlarımı yüzümünden çektim ve çaresizce Chris'i aradım. Solumda hızlıca koştuğunu gördüm. İnce ipek bluzumun daha sıcak, topuklarımın daha alçak olmasını dileyerek bir anda harekete geçtim. Sağanak yağmur mahvetmeden telefonumu çıkarıp yardım çağırabilmeyi diledim.

Konsolosluktan yarım blok uzaklaştım, Chris yarım blok önümdeydi ve yağmur işkence edercesine yağıyordu. Gerçekten bir faydası dokunacakmış gibi yüzümdeki yağmur damlalarını sildim. Gözlerimi tekrar kırıştırdım ve Chris'i bulamayınca panikledim. Bir dakika önce önümdeydi, şimdiyse görüş alanımdan çıkmıştı. Paniklemeye başlarken kalbim deli gibi atıyordu. Tepemde gök gürledi, aklım başımdan gitmişti ama koşmaya devam ettim.

Sokağın sonuna geldiğimde çılgın gibi tüm yönlere baktım, sol tarafı seçtim. Bir sokağa benzemiyordu ve mantıklı bir seçimdi. İçimden doğru yön olması için dua ettim. Bir sonraki bloğu geçip sensorlu metal kapıları görünce doğru yönü seçtiğimden şüphe etmeye başlamıştım ki olduğum yerde donakaldım.

Etrafa bakındığımda küçük, ıssız bir avlu gördüm ve Chris'le yankesicinin fiziksel bir mücadele içinde olduğunu fark ettiğimde nefesimi tuttum. Metal kapılardan destek aldım ve Chris duvara yapışıp yüzünden yumruk yiyince çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Bir saniye sonrasındaysa aynı duvarda yankesici vardı ve Chris'i bir yumruk patlatırken izledim, o yumruğu diğeri izledi. Ve bunu resim yapan eliyle yapmıştı.

Düşünmedim, sadece onlara doğru hareket ettim. "Hayır!"

"Geri çekil, Sara!" diye bağırdı Chris bana ve dağılan dikkati karnına bir diz darbesi almasına neden oldu. Ben de geri çekildim. Chris adamı tekrar yumrukladı.

"Elin!" diye çılgılık attım aramızdaki mesafeyi kapatarak. Bileğini kavradım. "Elini inciteceksin!"

Chris küfrederek diğer adamdan gelen bir tekmeyle savuşturdu. "Kahretsin, Sara, geri çekil!" Adamı tekrar yumrukladı ve bu kez adam yere yığıldı.

Chris diğer adama yaklaştı, bırakın anlamayı, duyamayacağım bir şeyler söyledi. Adamın cevabı neredeyse bir hırıltı gibi boğuk çıkmıştı. Adamın karnına tekme atınca adam konuşmaya başladı. Durduğunda Chris onu serbest bıraktı. Beni tutup arkasına çekti.

Yabancı kapıya doğru koştu ve Chris beni döndürdü, parmakları omuzlarımdaydı. Yağmur saçlarını yüzüne yapıştırmıştı. "Bekle demek, bekle demektir, kahretsin!"

Kan kulaklarıma hücum etti. “Elin. İzin ver eline bakayım.”

Yüz ifadesinde zincirlerinden kurtulmuş saf bir öfke vardı. Bana elini göstermek yerine benimkini tuttu, beni kaldırıma çekti ve yeniden delice koşmaya başladık. Hızlıca iki blok koştuktan sonra bir bara girdik. Kıyafetlerimizden sular damlıyor, parkelerde su birikintisi oluşturuyordu. Chris bana bakmadı. Bakmasına gerek yoktu. Öfkesi dışarı yansıyor ve bunu güçlükle kontrol ettiğini açıkça hissedebiliyordum.

Kapıdaki iri adama sordu. “Tuvalet?”

Sözlü değil, bir parmak işaretiyle cevap aldık ve tekrar harekete geçtik, elim hâlâ sımsıkı bir şekilde Chris’in elindeydi. Adrenaline, beni yakında gerçekleşecek yüzleşmemize hazırlıyordu. Ağrıyan ayaklarıma, üşüyen bedenime rağmen sonunda kapı olan küçük koridora giden merdivenlerden inmemi sağlayan buydu.

Chris açık tuvalet kapısını itip beni kendisiyle birlikte içeri sürükledi. Bir saniye sonra bir kişiye bile zar zor yetecek bir yerdeydik ve Chris kapıyı kilitliyordu. Bir sonraki saniye duvara yapıştırılmıştım. İri bedenini benimkine bastırdığında ıslak olmamın nedeni tahrik olmam değildi.

“‘Bekle’ sözünün tam olarak hangi kısmını anlamadın?” diye gürledi bana. “Sana beklemenı söyledim, Sara ve lanet olsun, bunu gerçekten kastettim. Beni dinlemeliydin.”

“Chris, ben...”

“Beni zorlama, bebeğim,” diye uyardı beni, su damlaları öfkeli yüzünden aşağı kayarken. “Sonuçlarından hoşlanmazsın. Ve eğer bunu daha önce duyduğunu düşünüyorsan, tekrar düşün. Bu tamamen yeni bir bölge.”

İçten dışa titriyordum ve bu tenimdeki ıslaklık yüzünden değildi. “Beni tehdit etme.”

“O zaman bana sinirlenmem için lanet olası sebepler verme. Hiçbir şey güvenliğini tehlikeye atmana değmez!”

“Sen değersin!”

Dudakları inceldi. “Sana bugünkü olayı tekrarlama şansı veremeyeceğim. Bu şimdi bitecek. Amerika’ya geri döneceğiz.”

“Ne?” Kalbimi boylu boyunca kesip yerinden söken acı yüzünden söyleyebildiğim tek kelime buydu.

“Stephen, Amerika’da bir hafta geçirerek Ava fiyaskosunu sonlandırabileceğimizi söyledi.”

Biz. “Biz” diye konuşuyordu, bir anlığına buna tutundum ama sadece bir anlığına. Eğer geri dönersek kendini bana kapatacaktı. Bunu o da biliyordu, ben de. “Stephen dönmek zorunda olduğumu söyledi mi?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Pasaport meselesini halledecek.”

Ben onu incitmeden önce kendini bana kapatıyordu. “Dönmek zorunda olduğumu söyledi mi?” diye sordum tekrar, sesimdeki titremeyi kontrol edememiştim.

Elini duvara bastırdı, bedenini benimkinden uzaklaştırdı. Sessizliği eziciydi ve zihnim bir şaleden buzlu suların hiçliğine düşüyor gibiydi. Batıyordum ve boğulmadan önce kurtulmak zorundaydım. Chris’in kolunun altına sığınmaya çalıştım.

Bacakları benimkilere dolanıp beni yerimde tuttu. “Seni korumaya çalışıyorum.”

“Hiç oralara girme, Chris. Bu bahaneden bıktım. Eğer vazgeçmek istiyorsan bunu söyle. Bırak yoluma devam edeyim.”

Sert, hareketsiz bir duvar gibiydi, yüz ifadesi ise sinirden ayırt edilemiyordu. “Dışarıdaki adam Ella’yı bulma umuduyla seni takip etmek için tutulmuş.”

Dudaklarım şaşkınlıkla ayrıldı. “Ne? Neden? Kim tarafından?”

“Ella yanlış bir adamın radarına yakalanmış.”

“Kimin radarına?”

“Garner Neuville, beladan başka bir şey olmayan çok zengin, çok güçlü biri. Yakınında olmanı asla istemediğim türden bir adam.”

“Ella’yı neden arıyor olabilir?”

“Ella’nın içine girdiği şey her neyse basit bir Amerikan doktorla evlenmekten daha büyük. Paris’ten uzaklaşmanı istiyorum.”

Omurgamda soğuk parmaklar geziyor gibiydi. Ella’nın yatağında oturup onun evinde olmasını istediğim, Chris’i dilediğim gecedен daha iyi durumda değildim. İkisi de uzanamayacağım kadar uzaktaydı ve onları nasıl bulacağıma dair hiçbir ipucum yoktu.

“Ama beni Amerika’ya yollama niyetin Ella’yla ilgili değil, öyle mi? Kendi başıma hareket edip senin sorumluluğundayken ölmemden korkuyor olmanla ilgili.” Benden hızla uzaklaştı. Sanki bir kapı sertçe çarpılmış gibiydi ve ben neredeyse bu çarpmadan kaçınacaktım.

Ama devam ettim, zorlamayı sürdürdüm. Ella konusunda endişeliydim. Chris’e kızgındım. İncinmişim. “Peki, benim neden korktuğumu biliyor musun? *Bundan* korkuyordum. Beni bir kez daha dışarıda bırakacağın ve yalnız kalacağım bu andan. Madem beni yalnız bırakacaktın, bunu ben sensiz nefes almayı hâlâ biliyorken yapmalıydın.”

Birbirimize baktık ve bana sunduğu tek şey daha fazla sessizlikti. Söylemediğimiz şeyleri söylemiştim ve o tepki bile vermemişti.

Titremeye başladım. Titrememi durduramıyordum.

Chris ceketini çıkarıp bana yaklaştı, gözlerinde ruhumdan bir parça koparan o bakışı gördüğümde pişman oldum. Onu kaybedecektim ve bu beni mahvedecekti. Sanırım onu da mahvedecekti.

Bana doğru hareket ettiğinde nefesimi tutup kendimi dokunuşuna hazırladım ama yapmadı. Ceketini omuzlarıma sardı. Kuru, sıcak ipeğin içine sarmalanmışım ama ona bakmadım.

“Arabayı getireceğim,” dedi usulca. “Kapıya.”

Kapının kilidine uzandığında bakışlarımı kaldırdım. Eğer şimdi dışarı çıkmasına izin verirsem bunun biteceğine dair berbat bir hissim vardı. Bizim biteceğimize.

“Ben gitmiyorum,” dedim ve sesim istikrarlıydı. “Ella olmadan gitmeyeceğim ve sen olmadan da gitmeyeceğim. Her şeyinle, Chris.”

Orada dikildi, bir adamdan çok bir kaya gibi, normalden daha uzak. Ardından kapıyı açıp koridorda gözden kayboldu.

Eve giden yol boyunca konuşmadık, arabanın ısıtıcısının yumuşak mırıltısı boşluğu dolduruyordu. Garaja girip araçtan indiğimizde Chris tek kelime etmeden ceketini benden alıp kuruması için motosikletlerden birine astı. Isıtıcı sayesinde ince bluzumla eteğim hemen kurumuştı.

Kapıda durup botlarımızı çıkardık, Chris çoraplarını da çıkarttı. Külötlü çorabımı çıkarabileceğimi sanmıyordum. Onunlayken uzun zamandır ilk kez böyle tuhaf hissediyordum. Onun da öyle hissettiğini düşünüyordum. Bu havada vardı. Doğru değildik. Doğruya yakın bile değildik.

Eve girip asansörün kapısının açılmasını bekledik. Havada daha fazla tuhafılık vardı ve içimi kördüğüm ediyordu. Nihayet asansör geldiğinde Chris benim girmemi bekledi. Birbirimize bakarak kabinin farklı taraflarına yaslandık. Başının geriye doğru düşüp duvara yaslanmasına müsaade etti ve gözleri kapandı, yarı ıslak saçının tutamları alınına ve yanaklarına düşmüştü. Tişörtünün ıslak kumaşı sıkı bedenini gözler önüne seriyordu. Yanağındaki kurumuş kan lekesi beş santimetrelik, dikişe ihtiyacı yokmuş gibi görünen bir kesğin ana hatlarını gösteriyordu. Elindeki yaranın da aynı derecede küçük olmasını umuyordum.

Kabin hareket etmeye başladı. Chris bana bakmadı.

Eğer bakarsa, aramıza ördüğü duvarların yıkılacağına inandığını hissediyordum. O duvarları kendim parçalara ayırmak, onu zapt edip, hiçbir yere gitmeyeceğime dair söz vermek istedim. Duyamak istediği buydu, ölmeyeceğim demem. İmkânsız istiyordu.

Ona dokunmamayı, onunla konuşmamayı kaldıramazdım. Asansör durduğunda Chris'e doğru adım attım. Aynı anda o başını kaldırdı, bakışları benimkilerle çarpışıyordu. Yüzü keskin çizgiler ve gölgelerle çevrilmişti, görünürde gökkuşağı yoktu. Hâlâ fırtınanın içinde yaşıyorduk. Buna şaşmamak gerekiyordu.

Kollarımı ona sarma dürtüsüne direnerek eline uzandım. Hafifçe şişmiş parmak boğumlarına göz gezdirip tekrar ona

döndüm. “Kesigi temizleyip sarmama izin ver.” Kapıdan çıkıp onu da nazikçe çektim, beni takip ettiğinde cesaretlendim. Onu banyoya götürdüm. Hemen tişörtünü çıkarıp küvetin yanına astı, kendisi de köşesine oturdu. Omzunun ve kolunun keskin hatlarıyla, kasılan ejderha dövmesinin görüntüsü içimi allak bullak etti. Eğer dediğini yaparsa bu asla öğrenemeyeceğim geçmişinin bir parçasıydı.

Başımı kaldırdığımda onu incelediğimi fark ettiğini gördüm. Duygular boğazımda düğümlendi. “Nereden bandaj bulabilirim?” Yakında evim olmayabilecek evimde neyin nerede olduğunu bile bilmiyordum. Bu neden daha öncekinden bile kötü hissettiriyordu?

“Lavabonun altında.” İlk kez konuşmuştu. Sesi yaralı sinir uçlarımda ipeksi dokunuşlar yaratmıştı.

Ona arkamı dönüp uzaklaştım, malzemeleri toparlarken duygularımı da toparlayacaktım. Bir yanım Chris’le bu bağı kurmuş olmaktan pişmanlık duymaya hazırdı ama bu duyguyu susturdum. Chris ikimiz için de yeterince pişmanlık hissediyordu. Birimizin ilişkimizi yoluna koymaya gönüllü olması gerekiyordu.

Geri döndüğümde Chris küvetin kenarına benim oturmam için klozete geçmişti. Duygusalılık hâlâ üzerimde olduğu için gözlerimi kaçırma sırası bendeydi. Oturup elini üzerine koyması için bacağıma vurdum. Hiç duraklamadı. Avuç içi ortaya gelecek şekilde parmakları bacağımın üzerine yayıldı. Aniden acı verici bir şekilde tüm bedenimde dokunuşunu hissettim.

Eklemdeki kesigi inceledim, hızlıca oluşan morluklarla çevriliydi. Reddedeceğinden emin olsam da röntgen çekirtmeden ciddi bir yaralanma olup olmadığını söylemek imkânsızdı.

“Seni nasıl korumadan seveceğimi bilmiyorum,” dedi Chris ve bu yumuşak itirafıyla bakışlarımı kaldırdım. “Ve seni bunaltmadan nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Her zaman sınırda olacağım. Her zaman... çok düşüneceğim,” diye eklediğinde kalbim küt küt attı.

“Hiç kimse yarının ne getireceğini bilemez, Chris. Bugünü birlikte yaşamak zorundayız.”

Yaralanmamış elini kuruyan saçlarından geçirdi ve geride muhteşem bir dağınıklık bıraktı. “Hepsi bu, Sara. Bunu yapamam. Asla *bunu* yapabilecek yetenekte olmayacağım. Bunu yapamam.”

Ayağa kalkıp gitti, beni yalnız bıraktı.

On Yedinci Bölüm

Chris'in gidişinden sonra bedenimi saran şaşkınlık, yerini şaşırtıcı derecedeki sakinliğe bırakmıştı. Küvetin kenarında ne kadar süredir oturduğumu bilmiyordum ama bedenim kaskatı ve soğuktu.

Sonunda ayağa kalkıp kıyafetlerimi çıkardım ve içeri adım atmadan önce duşu yakıcı sıcaklığa getirdim. Düşünmeye ihtiyacım vardı ve zihnim bir kez çalışmaya başladığında onun dedikleri karşısındaki bakış açım değişmişti.

Chris beni seviyordu. Buna inanıyordum. Dylan'ın ölümünü kabullenmesini sağlayanın yanında olmasam bile ben olduğunu söylemişti. O yüzden 'bunu' yapamayacağını söylediğinde bizi, onu ve beni kastettiğini düşünmüşken, şimdi öyle düşünmüyordum.

Bence acıyı, endişeyi, korkuyu kastetmişti. 'Bunu yapamam,' dediği zamanların bağlanmış bir halde, hiçbir şey hissetmeye ne kadar birilerine kendisini kırbaçlamaları için bağırmasıyla sonlandığına inanıyordum. Benim zavallı yaralı erkeğim. Olağanüstüydü, muhteşemdi ve bunu göremiyordu. Beni dışarıdaki

zararlardan korumak için Paris'ten ayrılmak istiyordu ve hâlâ kim olduğunu kaldıramayacağımdan korkuyordu. Bu bugünkü tepkisinden daha fazla incitiyordu. Gitmeyecektim. *Ayrılmayacaktık.*

Sıcak su soğuyordu. Dışarı çıkıp en sevdiğim pembe kolsuz tişörtümle yumuşacık siyah kapüşonlumu giydim. Saçlarım kuruyunca Chris'i arama dürtüme karşı koydum. Buradan kontrolünü yitirmiş hissettiği için gitmişti, ona kontrolünü geri kazanması için zaman tanımam gerekiyordu. Onu zorlamak bana istediğim sonuçları vermeyecekti.

Dizüstü bilgisayarımı alıp yatak odamızda cam kenarında bulunan deri koltuğa gittim. Devasa kemerli pencerenin jaluzilerini açtım, tıpkı evin diğer pencerelerine yaptığım gibi. Camın yüzeyine yağmur damlaları vuruyordu. Çıplak ayaklarımdan birini altına aldım. Şu an benimle olmalarını istediğim iki insandan biriyle bağlantı kurmaya ihtiyacım vardı. O yüzden Ella için 'Garner Neuville' ismini aratarak başladım.

İki saat sonra dinmeyen yağmurun yumuşak uğultusunda sinir uçlarımda sızıyla düşüncelere dalmıştım. Paris'in en zengin adamlarından biri ne ailesi ne de parası olmayan Ella'dan ne isterdi ki? Sayfalar boyunca ailesinden kendine miras kalan ve o mirası çok daha fazla büyüten otuz iki yaşındaki milyarder hakkında yazılar okuyup bir cevap çıkarmaya çalıştım. Chris'in neden o adamın beladan başka bir şey olmadığını düşündüğünü bilmiyordum ama neden bahsettiğini bildiğime emindim.

Neuville'in Ella'yı arıyor olmasının hiçbir mantığı yoktu, o yüzden bunun nişanlısıyla alakalı olması gerekiyordu. David'den hiç hoşlanmamıştım, ona hiç güvenmemiştim.

Bilgisayarımı yere bırakıp yatak odası kapısına baktım ve Chris'in çıkagelmesini diledim. İşe yaramadı. Burada böylece oturamazdım. Problemlerimin üstüne gitmeliydim, onların benim üstüme gelmesine izin vermemeliydim.

Ayağa kalktım. Ella'yı bulacaktım ve bu Neuville denen adamla konuşmak iyi bir başlangıç olacaktı. Fakat bunu Chris'siz yapmayacaktım. Yeterince yalnız kalmıştı, ben de öyle. Şimdi bizim zamanımızdı.

Merdivenin en üst basamağına geldiğimde atölyesinin kapısı açıktı. Bunun bir davet olduğunu umdum. Duvarlardan sı-zan sert, karanlık melodi şarkının kendisi kadar teşvik edici değildi. Staind'in *The Bottom* adlı şarkısı... Dipteyken... Kelimeler bana doğru ulaştı. Kaçınılmaz, yoğun, duygusal... *Böğül sen, bunun böylece bitmesini bekleyemezsin.* Şarkı Chris'in hislerinin tercümanıydı. Ne kadar derinden incindiğini gösteren bir pencereydi. Ve onu tekrar incitmiştim. Eğer acısını dindiremeyeceksem, en azından bunu yaşarken yanında olmalıyım.

İçeri adım attığımda Chris'in kemerli pencerenin önündeki bir tabureye oturmuş sıcak gözlerle önündeki şövalenin üzerindeki tuvale baktığını gördüm. Sargılı eli fonksiyonunu yitirmiş görünüyordu, tuttuğu fırçayı kolayca hareket ettiriyordu. Islak kotunu değiştirmişti. Koyu mavi bir kot giymişti ama tişörtü ve ayakkabıları es geçmişti. Saçları yeni yıkanmış gibi yumuşacık ve diken dikendi. Ben onun gelmesini dilerken o benden kaçınarak başka bir banyoda duş almıştı.

Şarkı sözleri bana yarattığı her bir şaheserin ruh haline uygun bir müzikle yapıldığını söylediğini hatırlattı ve bu şarkı apaçık bir mesajdı. Boğuluyordu. Bunun sona ermesini istiyordu. Bizi kastetmiyor, dedim kendime. Benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı vardı.

Aniden bu şarkının iki saattir tuvalin üzerinde yaratmakla uğraştığı şeyle nasıl bir ilgisi olduğunu bilmek istedim. Kapıdan ayrılıp yürümeye başladım. Chris arkasını dönmedi, burada olduğumu bildiğini sanmıyordum. Yoğun bir şekilde işine gömül-müştü, yaptığı şeyin içine girmişti. Tuvali görebileceğim ama onun konsantrasyonunu bozmayacağım kadar yaklaştığımda durdum.

Ve kalbim ritim atladı. Benim resmimi yapıyordu. Onun deri ceketine sarınmışım, yağmurda ıslanmış saçlarım yüzümü çev-reliyordu. Solgundum ve güçlükle nefes alıyor gibi görünüyordum, gözlerim bir ıstırapı yansıtıyordu. Ona en büyük korkumun kendisini bana kapatması olduğunu ve o an onu yaşadığını itiraf ettiğim anı yakalamıştı. Dehasıyla kalbimin acıdan kanadığı o anı tekrar yaşıyormuşum gibi bu resmi yapmıştı.

İtirafımdan sonra hiçbir şey söylememişti, hiçbir tepki vermemişti ama hissetmişti. Şimdi de hissediyordu.

Chris bu iki saat boyunca fiziksel olarak benimle olmayabilirdi ama kendini bana kapatmamıştı. Kalbim kocaman oldu ve gidip ona dokunma isteğiyle yanıp tutuştum. Öte yandan bu şu an ona ulaşmak için doğru yol değildi.

Yanından geçip pencereye doğru yürüdüm ve pencerenin katanlarını açtım. Chris'i okuyabileceğimi, şu anda neye ihtiyacı olduğunu anlayabileceğimi umuyordum.

Bu dünyaya ve bana döndüğü anı biliyordum. Beni takip eden gözleriyle benim karıncalanıp ısınmıştı. Direkt pencerenin önüne adım attım, onun çalıştığı yerden birkaç metre uzaktaydım. Döndüğümde onu tuvalin benden tarafında gördüğümde şaşırdım. Elleri yanlarındaydı, çenesi kasılmıştı, gözleri benim tuvalin üzerindeki gözlerim kadar soluktu. Orada durdum ve bekledim. Neyi beklediğimi tam olarak bilmiyordum ama bekledim. Konuşmadım, o da konuşmadı. Bugün bu sessizlik içinde iyiydik. Çok iyiydik. Buna dayanamıyordum. Sanırım beklemek konusunda çok kötüydim.

“Beni çiz,” dedim. Geçmişte bunu yapma isteğini reddetmiştim, görebileceklerinden korkmuştum. O zamanlar keşfetmesini istemediğim sırlarım vardı. “Gerçek beni, hafızandakini değil.” Belden yukarıyı çıplak bırakacak şekilde kolsuz tişörtümü çıkarıp bir kenara attım. Onun için hem içten, hem dıştan çırlıçıplak olmaya gönüllü olduğumu bilmesi önemliydi. Hızlıca pantolonumu ve iç çamaşırlarımı da çıkarıp tekmeleyerek uzaklaştırdım. Geniş pencere pervazı boyunca uzanan bir çıkıntı vardı, orada durdum, kemerden çerçevenin içindeydım.

Chris bana doğru yavaş, erotik hisler uyandıran bir şekilde yürüdü, baskındı ama yırtıcı değildi. Yüzünün sert hatlarını çevreleyen arzu beni cesaretlendirdi. Bana doğru geliyordu ve ben onundum. Şimdiye kadar kendimi tutmuştum ama daha fazla yapmayacaktım. Kişisel iblislerim cehenneme gidip orada kalmalıydı. Bizi de kendileriyle birlikte çekemeyeceklerdi.

Paris’e Chris için, bunun için gelmiştim. Bugün onun sırları, onun geçmişiyle alakalıydı. Onun kalp ağrıları ve korkularıyla. İkimiz de bununla yüzleşmenin kolay olacağını düşünmemiştik. Ve kolay olmasına değil, Chris’e ihtiyacım vardı.

Sonunda önümde durdu ve muhteşem misk kokusu burnuma doldu. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün böyle onun kokusunu duyarak kalkmak istiyordum.

Şarkı bitip tekrar çalmaya başlarken bana baktı, bakışlarının derin karanlıklarında gördüklerimi yansıtıyordu. Şarkının bazı kısımlarını yakalamıştım, dalgaların yaraları yıkayıp götürdüğüyle ilgiliydi. Chris'in yaralarını yıkayıp götürən dalgalar olmak istiyordum. Bunu çok istiyordum.

Bakışları yavaşça aşağı inip dudaklarımda oyalandı, ardından tembelce aşağılara kaydı; göğüslerime, karnıma, kadınlığıma ve sanki okşuyormuş gibi hissettirdi. Tekrar yukarı doğru hareket etmeye başladığında, ateşten ve beklentiden ıslanmıştım. Bacaklarımın arası kaygandı ve tüm bedenim karıncalanıyordu. Bana dokunmasına ihtiyacım vardı ama sınıra geldiğinde o hazır olmadan ona dokunmamanın daha iyi olacağını biliyordum.

Bir yere uzandı ve kemerin üzerindeki bir düğmeye basarken bakışlarım onu takip etti. Elektronik jaleziler pencerenin önüne doğru kaymaya başladı. Anın çılgınlığına neredeyse gülecektim. Ben ırılçırplak bir şekilde pencerenin önünde dikilmiş, jalezinin kapanışını izliyordum ve umursamıyordum. Sadece Chris'in bana dokunmasını istiyordum. Düğmeye tekrar dokunduğunda jalezii başımın biraz üzerinde durdu. Pencere hâlâ açıktayken güneşliğı biraz indirmenin amacı neydi merak ediyordum. Ortadaki kordona uzandığında anladım.

"Ellerini başının üzerine kaldır," diye emretti. Nihayet sesinin bal gibi tatlı halini duymuştum. Sesi bana doğru geldi, içime doğru aktı ve kalbimin sert vuruşunu yavaşlattı.

İstekli bir şekilde kollarımı kaldırdım, göğüslerimin artık

göz seviyesinde ve Chris'e doğru dikleşmiş bir halde olduklarının farkındaydım. Pervazın üzerine adım attı, önümdeydi. İri, mükemmel vücudu o pencereye doğru yaklaşıırken benimkinin üzerini örtüyordu ama yaslanmıyordu. Dokunuşu beni her zamankinden daha fazla tahrik etti, şimdiden yanıyordum. Meme uçlarım göğsündeki tüylere sokuldu ve bedenimin onunkine doğru yay gibi kıvrılmasına ve dudaklarımdan yumuşak bir inlemenin kaçmasına engel olamadım. Ona olan ihtiyacım içinde öyle kaybolmuştum ki kordonu bileklerimin etrafına sarıp düğümlendiğinin çok az farkındaydım.

Pervazdan geri adım attı, beni bedeninin yokluğunda kıvrandır bir halde bıraktı. Benimle uğraşıp delirtmek üzere olduğundan emindim. Ardından rahatsız edici bir düşünce geldi aklıma. Kaç tane kadın burada onun için böyle durmuştu? Amber durmuş muydu?

Chris kollarını bana dolayıp bedeniyle beni çevreledi. "Düşündüğün şey olmadı," dedi. "Buraya hiç kimseyi getirmedim. Yalnızca sen."

Dudaklarım aralandı. "Sen... ne düşündüğümü biliyor muydun?"

"Evet." Çenemi takip etti. "Biliyordum." Dudaklarını nazikçe benimkilere sürttü, yanaklarımdan kulağıma, oradan boynuma doğru devam etti. Dokunuşundaki hassaslık beklenmedik bir şekilde erotikti. Tüylerim diken diken oldu ve meme uçlarım karıncalanıp sertleşti.

Bunun kontrolle alakalı olduğunu düşünmüştüm. Öyleydi, bağlıydım. Ama bu hâkimiyetin yumuşak yanıydı. Chris arzuyla titriyordu. Dudakları omzuma doğru ilerlerken, eli göğsümden,

meme ucuma ve belimden arkama doğru yol alıyordu. Her yetime dokunuyor, her yerimi öpüyordu. Hassas, muhteşem bir şekilde sıkıştırıyor, ısıtıyor, yalıyor; aşağı, daha fazla aşağı hareket ediyordu. En sonunda dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını karnıma bastırmıştı.

Orada oyalandı. Bana müthiş bir zevk vaat eden bakışlarını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Elleri fethediyordu; parmaklarından biri arkamda mahrem yerlere doğru yol alırken diğeri kaygan ve sızlayan bacaklarımın arasını okşuyordu.

“Benim için bu kadar kolayca ıslanıyor olduğunu bilmenin beni ne kadar çıldırttığına dair bir fikrin var mı?” diye sordu. Sesi arzu yüklüydü. Bana karşı duyduğu arzu... Benim yüzümden.

Gülmeye çalıştım ama sesim daha çok boğuluyormuşum gibi çıktı. “Bu beni de çıldırtıyor.” Gülümsedi ve bu onu havasız konsolosluk odasındakileri bozarken izlemek kadar güzeldi. Dili göbek deliğime gömüldü, oradan nereye gideceği konusunda benimle oynuyordu. Popomu sıkıca kavradığında inledim, bacaklarımdan birini kaldırıp omzuna koydu. Dizimden kalçama doğru okşayarak çıktıktan sonra, “Böyle kal,” diye emretti.

Başımı salladım ve başparmağıyla klitorisimle oynayıp fiske vurduğunda sertçe yutkundum. Parmaklarını içime itti. Nefesim kesilerek gözlerimi kapattım. Dudakları üzerime kapandı, düşünemiyordum. Her şey zevkin oluşturduğu yumuşak pusun içine giriyor gibi görünüyordu.

Başım arkaya düştü. O zaman ellerim başımın üzerinde bağlı, bacaklarım Chris Merit’in boynuna dolanmış haldeki yansıma pencereden gördüm ve bir anlığına kendimi bedenimin dışında gibi hissettim. Bu hayatın benim olduğuna inanamayarak

güldüm. Dili bana akıl almaz derecede mükemmel şeyler yapıyordu ve parmakları...

Nefesimi tutup kalçamı yay gibi kıvırdım, vajinam bir anda parmaklarının etrafında kasıldığında şaşırdım. Zevk dalgaları bedenimin geri kalanına da yayıldı ve Chris maharetli parmaklarıyla dilini kullanarak beni zirveden vadiye indirdi. İçimdeki zevk çılgınlıkları yavaşça mırıltılara dönüştü ve vuruşlarıyla soluk soluğaydım.

Chris dizimden kalçama kadar öpüp nazikçe bacaklarımı yere indirdi. Kollarını bana dolayıp yanağını karnıma dayadı. Sanki beni kaybetmek üzereymiş gibi olduğum yerde tuttu.

Saniyeler geçerken, Chris beni korkutmaya başlamıştı.

“Chris?” İsmi sanki fısıltıyla söylenmiş bir yalvarıştı.

O ayağa kalkıp beni bedeniyle çevrelerken elleri de yukarı doğru yol almıştı. “Ben de sensiz nefes alamıyorum, Sara,” dedi, kısık ve pürüzlü sesiyle barda söylediklerimi tekrar etmişti. “Ve bu bir sorun.”

“O zaman denemeyi bırak,” diye fısıldadım. “Çöz beni. Lütfen. Sana dokunmam gerek.”

Onun yerine beni öptü, kontrolü bana vermek istemiyordu ya da buna hazır değildi ama üzerinde, diliyle dudaklarımı okşayışında bir yumuşaklık vardı. Tutkusunu, açlığını tadabiliyordum, ötesinin de olduğunun farkındaydım. Hâlâ veda edermiş gibi olan bir şeydi bu.

Dilimle onun dilini okşadım, o hissi öperek uzaklaştırmak istiyordum ama işe yaramadı. O yüzden dudaklarını benimkilerden ayırdığında ona konuşacak vakit tanımadım.

“Hiçbir yere gitmeyeceğim. Beni göndermeye çalışabilirsin ama ben buraya bir sebepten ötürü geldim. Bize inanıyorum ve gitmeyeceğim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Deneseydin, peşinden gelirdim.”

Neredeyse kaba ses tonu sinir uçlarıma hoş bir şekilde temas etmişti. “Bana ne gösterirsen göster ya da ne olursa olsun, buradan ayrılmayacağım, Chris. Eğer *senin* gitmemi isteme nedenin buysa bu yanlış bir neden ve bizim için yanlış bir şey.”

Gözlerini bana dikti, saniyeler geçiyordu, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Pervaza adım atıp bileklerimi çözdü. Ben ellerimi aşağı indirmeden pervazdan indi ve tuvalin diğer yanına doğru yürüdü. Elinde tişörtle geri döndü.

“Bunu giy yoksa konuşamayacağız ve konuşmamız gerek.” Tişörtü kaldırdı böylece kollarımı geçirebildim. Chris’in yerine yumuşatıcının kokusunu alınca hayal kırıklığına uğradım. Chris duvara yaslanıp beni kendine çekti, elleri yukarı doğru kayıp beni orada tuttu. “Ayrılmak istemiyorum.”

“Ama demiştin ki...”

“Ne dediğimi biliyorum ama o zamanı kastetmiştim. Sen tehlikedeysen ilk içgüdüm seni benden çalıp götürecek her şeyden uzak tutmak oluyor.”

“Geçmişin de buna dahil.”

“Hayır, Sara. Seni buraya getirdiğimde, her şeye vardım ve hâlâ öyleyim. Benim yapılması gereken şeyleri kendi hızımda yapmamın tereddütle alakası yok. Hayatımdaki kesin olaylarla uzlaşmak zorunda oluşum buna sebep. Paris’ten ayrılmamızı isteme nedenim seni güvende tutmaktı. Bu Neuville ve Ella durumundan hoşlanmadım.”

“Kalmalı ve başladığımız şeyi zorluklara rağmen tamamlmalıyız.”

“Biliyorum. İnan bana, biliyorum. İki saatimi seni koruma ihtiyacımla, seni şu an burada isteme nedenlerimi çarpıştırarak geçirdim. Gelecek hafta...” Uzaklara baktı, çenesi kasılmıştı. Tekrar bana döndü. “Hiçbir şey senin güvenliğin kadar önemli değil.”

Gelecek hafta ne olacaktı? Sormak için ağzımı açtım ama parmaklarını saçlarıma daldırdı, gözleri kararlılıkla parladı.

“Bu Ella ve Neuville durumuyla ilgili çalışacak adamlarım var, bilgi arayacaklar. Eğer seni tehlikeye atacak bir şey öğrenirsem, buradan ayrılıyoruz. O kadar.”

“Chris...”

Beni sert ve hızlıca öptü. “İtiraz yok. Eğer gereksiz riskler alırsan ya da kendin dedektiflik oyunu oynamaya çalışırsan, Tanrı adına yemin ederim, sana uyku ilacı verip uçağa bindirir ve ne olursa olsun buradan götürürüm.”

Gözlerine onu tüketmekle tehdit eden kara bulutlar toplandı tekrar, gelecek haftayla ilgili bir şey onu tetikliyordu. Öyleyse gelecek hafta bunun icabına bakacaktık. Şu an sadece onun gülümsemesini istiyordum, o yüzden gülümsedim ve parmaklarımı yeni çıkan kirli sakalının üzerinde gezdirdim. “Mağara adamı gibi davrandığında çok seksi olman güzel bir şey.”

Chris bir süre bana baktı ve beni kapıp kapıya doğru yöneldi. “Sana mağara adamını göstereceğim.”

Dudağımı ısırıp tepkisine memnun oldum. Gülümsemiyordu ama yakında ikimizin de gülümseyeceğinden emindim.

On Sekizinci Bölüm

Chris ve ben cuma gününün geri kalanını birlikte çıplak olmanın çeşitli yollarıyla geçirdik, sadece yemek ve sohbet için ara verdik. Cumartesi de öyle mükemmel başlamıştı. Birlikte uyanmış, birlikte yemiş, birlikte gülmüştük. Günlük tarz giyinip öğleden sonra kendimizi müzelere atmayı planlamıştık.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, ben yatak odasındaki favori koltuğuma oturmuş pencereden dinmeyen yağmuru izleyip endişeli Chantal'la konuşurken, Chris de resim yapmak için atölyesine gitmişti. Sonrasında girişimimle ilgili bir iş avukatıyla görüştüm. Gerçi bunu Chris ayarlamıştı ama kimliğimin benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için onun bu duruma dahil oluşu ayarlamayla sona ermişti. Ona her geçen saniye daha fazla âşık oluyordum.

Aramamı sona erdirdiğimde yeni işimin ne kadar kolayca hallolacağına dair heyecanımı Chris'le paylaşmak için atölyeye koşturdum. Bir isme ihtiyacım olacaktı ve şimdiden aklıma fikirler geliyordu. Atölyenin sağ ucunda Chris'in mırıldanmalarını duydum ve sesi başka bir odaya inen kısa, ek bir merdivene

doğru takip ettim. Aşağı yöneldiğimde Chris'in gümüş rengi, gri bir masanın arkasında oturduğunu gördüm. Arkasında devasa bir ejderha duvar resmi vardı, yarattığı muhteşem esere şaşkınlıkla baktım. Kariyerinin ilk dönemlerinde çizdiği ejderhaları görmeyi teklif etmediğime inanamıyordum. Onları Paris'te tuttuğunu söylemişti.

"O şüpheli olmadığı sürece nasıl olduğu umurumda değil," dedi Chris telefona. Başını kaldırıp bana ileriye işaret etti. "Sadece onun pasaportunun yeniden çıkarılmasını sağla."

Chris dinlemeye geçti. Masanın etrafından dolaşıp onun yanındaki kenara dayandım. "Elbette, evrak işleri için konsolosluğa gideceğiz. Sadece ne zaman olduğunu söyle." Elimi tutup bana gülümsedi, yeni öğrendiğim şeyi hazmederken ben de ona gülümsedim. Rebecca cinayetinde şüpheli değildim ve pasaport durumum çözülmek üzere yeniden işleme konmuş görünüyordu. Buna işimin şekillenmeye başlamasını da eklersek, şimdiye kadar bugün dünden çok daha iyiydi.

"Başka bir gelen aramam var, Stephen," dedi Chris. "Seni tekrar ararım ya da daha iyisi sen Sara'nın belgelerini işleme koyduğunda beni ara."

Aramayı sonlandırıp bana baktı. "Bir dakika daha. Bu seferki hızlı olacak." Başımı salladım. Gelen aramayı cevaplamak için telefonun tuşuna bastı. Hızlıca, "Garner Neuville'in hafta sonları orada gösteriş yaptığını duydum," dedi.

Hevesle dinledim.

Bir kadın sesi cevap verdi. "Yapıyor olabilir."

Sesiyle alakalı bir şeyler beni rahatsız etti.

"Bu bir evet," diye yanıtladı Chris, sesi sinirliydi.

“Evet demek değil ama ‘emek verene hak ettiğini ver,’ demek,” diye cevapladı kadın. Kalbim imalı yorumuyla çırpındı.

Chris elimi sıkıp beni ona bakmaya teşvik etti. “Oyunlarını çekebilecek durumda değilim, Isabel.” Ses tonu ondan hiç duymadığım şekilde iğneleyiciydi. “Oraya geldiğinde beni ara. Ve bunu yaptığını ona söyleme.” Elimi öptü.

“O buraya geleli haftalar oldu, Chris.” Ses tonu artık daha zarifti.

“O zaman gelmek üzeredir,” diye cevapladı Chris ve telefonu kapattı. Bana uzanıp beni önüne çekti. “O sadece Neuville’e ulaşmak için bir bağlantı. Sadece Neuville’in beni atlatmasını istemiyorum. Karşılıklı tanışıklarımız var ve birebir görüşmek için onları kullanıyorum.”

Başımı sallayıp elimi çenesine koydum. “Evet. Biliyorum ve yaptıklarına müteşekkirim.” Parmaklarımı aşağı doğru kaydardım, bir günlük sakalı parmaklarımın yumuşaklığına karşın setti.

Gözlerini kıstı. “Ama?”

“Eğer düşündüğün buysa kıskanmıyorum. Ben sadece... Seninle bu şekilde alay ettiğini duyduğumda göğsümde bir sızı hissettim. Neden olduğunu bilmiyorum.”

Elini üst bacağıma koydu. “Yabancı bir ülkedesin ve cehennem gibi bir hafta geçirdin. Bunların gayet iyi nedenler olduğunu söyleyebilirim.”

Uzanıp onu öptüm, bunun neden canımı sıktığını merak ediyordum. “Sana her şeyi söyleyebilmeyi seviyorum.”

Saçımı kulağımın arkasına kıstırdı. “Üzölmek yerine aklındakileri bana söylemeni seviyorum. Telefon görüşmen nasıldı?”

Yaslandığım masadan doğruldum. “Güzeldi. Gerçekten güzeldi. Sana anlatacağım ama Ella’yla ilgili yeni bir haber var mı?”

“Henüz yok. Tüm açılardan bakıyorum. Neuville’in tüm finansal değişimlerinden, yurtdışına yaptığı tüm yolculuklara kadar her şeyi araştıran adamlarım var. Sözü açılmışken, senin pasaport durumun da birkaç gün içinde hallolacak. Stephen’a bunun idari bir hata olduğu konusunda güvence vermişler.”

“Yine de Rebecca durumunu bilmelerine rağmen konsoloslukta beni sorguladılar?”

“Ben de aynı şeyi söyledim ama önemli olan şüpheli değilsin ve pasaportunu temize çıkarıyorlar.” Ellerini kalçama koydu. “Bana avukatla konuşmanı anlat.” Rahatladım ve detayları onunla paylaştım. Sözüümü bitirdiğimde ayağa kalkıp parmaklarını benimkilere geçirdi. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Onun atölyesiyle aynı katta olan boş bir odaya vardık. “Burayı çalışma odası olarak kullanabilirsin.”

“Burası devasa.” Kendi kemerli pencereleri bulunan üç çalışma odası boyutundaydı.

“Satın aldığın ancak henüz satmadığın sanat eserlerini sergilemek için kullanabilirsin,” diye önerdi.

Bu fikir beni yeniden heyecanlandırdı. “Yalnızca bana kendi ejderhamın resmini yapma sözü verirsen. Senin çalışma odandaki olağanüstü. Burada tuttuğunu söylediğin koleksiyonunu ne zaman göreceğim?”

Beni kendine çekti. “Gelecek hafta sonu. Seni şehrin hemen dışındaki, ailemin bana bıraktığı yere götürmek istiyorum. Hepsi orada.”

Aklıma hemen onun geçmişinden konuşurken *gelecek hafta* diye söze başlayıp kendini durduruşu geldi. Bu yolculuk dün bana neredeyse söylediği şeyle alakalıydı, bunu içten içe biliyordum. İçimde bu yolculukta korkunç sırlarından birini ortaya dökmeceğine dair bir şey vardı.

Bir adım daha yaklaşıp kollarımı ona doladım. “Gelecek hafta sonu o zaman,” dedim ve beni öpmeden önce gözlerinde oluşan gölgeleri gözden kaçırmadım.

Cumartesi akşamı Chris’le personellerden birinin onun Louvre’daki çalışmasına dizdiği methiyelerden nihayet kurtulduğumuzda saat yediye geliyordu. Yağmurluğuma iyice sarındım. Otoparka inen asansöre binerken Chris elimi tuttu.

“Mona Lisa’yı gördüğüme hâlâ inanamıyorum,” dedim keyifli bir iç çekişle. “Hayal ettiğimden çok daha küçük.”

“Çok abartılı reklamlar yapıyor,” diye yorum yaptı Chris. Kolunu omzuma dolayıp beni kendine çevirdi.

“O *Mona Lisa*.”

“Evet, evet,” diye mırıldandı, resmi gördüğünde yaptığı gibi etkilenmemiş rolü oynuyordu. “Yarın nereye gitmek istersin?”

Asansörün kapıları açıldığında ellerimiz bütün gün olduğu gibi otomatikman birleşti. “Buraya gelmek,” dedim. “Burayı sevdim. Görmediğim daha birçok şey var, burada günler harcayabilirim.”

“Özel bir yer. Madem gelmek istiyorsun geliriz.”

Ona baktığımda midemde kelebekler uçuştı. Bu adam, bugün sanki ünlü bir ressam değil de sadece bir turistmiş gibi

istekliliğiyle beni tamamıyla büyülemişti. Elbette, bu işe yaramamıştı. Paris sanat camiasındaki insanlar onu çok iyi tanıyordu.

Porsche 911 görüş alanımıza girdi, Chris onun kilidini açmıştı ki telefonu çaldı. Durup telefonu cebinden çıkardı, numara baktığında tüm yüz hatları gerildi.

Aramayı cevapladı. “Orada mı?” diye sordu hiçbir girizgâh yapmadan. Biraz dinledikten sonra, “On beş dakikaya orada olurum. Gitmediğinden emin ol,” dedi. Karşıdaki ne dediyse yüzümü ekşitip ekledi. “Kaynakların var. Öğren.” Telefonu kapatıp cebine koydu.

“Neuville?” diye sordum hemen.

“Evet. Arabayı alıp eve git, bir saate görüşürüz.” Bana anahtarları vermeye çalıştı.

Anahtarları almayı reddettim. “Ben de seninle geleceğim.”

“Unut bunu, Sara.”

“Paris trafiğinde araba kullanamam. Kullanabilseydim bile evde oturup haber bekleyemezdim,” diye karşı çıktım elimi göğsüne bastırarak. “Deliye dönerim. Öyle olacağımı biliyorum. Ayrıca Ella’ya dair senin bilmediğin şeyleri ben biliyorum. Senin yakalayamadığın yalanları yakalayabilirim.”

Dudakları inceldi. “Sara...”

“Bu beni onun radarına sokmayacak, Chris. Zaten onun radarındayım. Seninle olacağım. Güvende olacağım.”

Bana uzun süre yoğun bir şekilde baktı. Ben nefesimi tutmuş onun cevabını beklerken yüz ifadesi duygusuzdu.

Sonunda eliyle yüzünü sıvazlayıp üzerimizdeki tavanı inceledi. “Ben söylediğimde tam olarak benim dediğim şeyi yapacaksın. Hiçbir nedenle aksini yapmayacaksın.”

Rahatlık her yanıma sardı. “Evet. Ne dersen onu yapacağım.”

Beni incelerken gözleri çelik gibi parlıyordu. “Sen hiçbir zaman benim söylediğimi yapmadın.”

“Bu sefer yapacağım.” Ve bunda gerçekten samimi olmaya çalışıyordum.

Louvre’dan çok uzaklaşmadan arabayı Paris’te gördüğüm diğer ara sokaklara benzeyen bir sokaktaki parkmetrenin önüne çektik. Yan yana duran aynı beyaz, betonarme, sıvalı görünümlü yapılar... Büyük boy tuğlalar döşenmiş aynı çift yönlü dar yollarla, aynı dar kaldırımlar.

Hiç perakende satış yapan dükkân ya da restoran görmedim ama sokağın karşımızdaki tarafında bulunan bir binanın önünde vale park alanı var gibi görünüyordu. “Neredeyiz?”

“Özel bir yemek kulübünde,” dedi. “Vale’yi es geçiyoruz çünkü içeri girmeden önce konuşmamız gerekiyor.”

Midem pır pır etti. “Ne hakkında?”

“Isabel’le benim bir geçmişimiz var.”

“Bu da ne demek?”

“Şu demek; o iyi kırbaç kullanır, ben de hayatımın bir döneminde onun bu yeteneğini takdir ederek çok fazla zaman geçirdim.” Ses tonu istikrarlı ve duygusuzdu.

Rengimin solduğunu hissedebiliyordum. Bunu onunla telefonda konuştuğunda da hissetmiştim. Beni rahatsız eden Isabel’in varlığı değildi, Chris’in ona olan tepkisindeki bir şeydi. Yüz ifadesini okumak için çaresizce gölgeleri aşmaya çalıştım ama başarısız oldum. Sonunda, “‘Çok fazla zaman’ ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Bu bir bağımlılıktı, o da benim uyuşturucu satıcımı.”

Asit boğazımı yakarken bir keresinde bana söylediği şeyi hatırladım. Onu bir günden sonraki güne çıkaran tek şey dövüldüğü zamanlarda yaşadığı şeylerdi. “Bunu çok soğukkanlılıkla söylüyorsun.”

“Çünkü bir önemi yok, Sara, onun da bir önemi yok. O sadece kırbaç tutan biriydi.”

“Onu ne sıklıkla görüyordun?” *Chris'i ne sıklıkla dövüyordu?*

“Bu geçmişte kaldı.”

Bu geçmişte kalmamıştı yoksa Dylan onu tekrar Mark'ın kulübüne kırbaçlanmaya sürüklemeydi. “Ne sıklıkla?”

“Çok sık ve yaklaşık beş yıl boyunca. Ondan sonra kötü anlarımda ona gitmeye devam etmek gibi bir hata yaptım.” Bana yaklaştı, yüz ifadesi yumuşadı ve sesi hassaslaştı. “Sara.” Elini yanağımdan kaydırды ve düşmesine izin verdi. “Bana ondan istemediğim hiçbir şey yapmadı.” Yine de ona uyuşturucu satıcım diyordu. Mark'ın kulübüne gittiğinde kırbaç kullanmayı bilen rastgele bir kadını çağırdığına inanmıyordum.

“Neuville gitmeden içeri girmeliyiz. Isabel damarına basmaya çalışacaktır. Ona izin vermeyeceğini bilmem gerekiyor.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Çünkü kırbaçla ilişkim vardı, onunla değil. Kırbaça ihtiyacım kalmadığında, ona da kalmamıştı.”

Chris'in yanlış anlamasından korkarak tepkimi kontrol etmeye çalıştım. Bunu her zaman yapmazken hayatının bu kısmını benimle paylaştığı için pişmanlık duymasından korkuyordum ama öfke bedenimi yakıyordu. O kadın Chris'in cezalandırılma ihtiyacını beslemişti. O *sürtük* Chris'i ele geçiren

zayıflığı, kaybından doğan kalp ağrısını ona karşı kullanmıştı. “Isabel’le baş edebilirim,” dedim. Hiddettim hızlıca sükûnetimi yiyip bitirirken sesimi her nasılsa etkilenmemiş bir tonda tutabilmiştim.

Chris bu aldatıcı görüntümden ikna olmuş gibi görünmüyordu ama saatine bakıp, “İçeri girmeliyiz,” dedi. Beni kendine çekti, saçımı ona özgü o tanıdık, mükemmel şekliyle okşadı. “Şunu unutma. Ella için buradayız. Isabel’in bir önemi yok.”

“Biliyorum.” Gerçekten biliyordum. “Bunu yapabilirim.”

O haklıydı. Isabel’in bir önemi yoktu. Ella önemliydi, Chris önemliydi.

Yemek kulübünün girişindeki küçük alanda bir vestiyerle smokinli, iri yarı bir kapı görevlisi vardı.

Chris’e başıyla selam verdi. “Bay Merit.” Ardından bana döndü, yüzünde Stallone tarzı gizli kapaklı bir ifade vardı. “Ve gördüğüm kadarıyla bir de misafir.”

Kot pantolonuma bir bakış atıp gözlerini Chris’e çevirdi. “Kendisinin bizim değil, sizin elbise kurallarınıza göre yaşadığını görüyorum.”

Chris ceketini çıkarıp sahipsiz duran vestiyere koydu, ardından benimkine uzandı. “Bayan McMillan ile yemeğe kalmayacağız. Isabel bizi bekliyor.”

“Elbette.” Yana doğru bir adım atıp bize en fazla bir kişinin sığabileceği kadar dar olan uzun basamakları işaret etti. Chris önden benim gitmemi işaret etti. Korkunç. Kırbacım olmadan Isabel’in vahşi dünyasına giriyordum.

Isabel olduğunu düşündüğüm bir kadınla karşılaştığımda neredeyse en üst basamaktaydım. Uzun, ipeksi, koyu kahverengi saçları, soluk teni, kısa, üzerine oturan, zümrüt yeşili, ipek elbisesiyle olağanüstüydü. Teninde hiç kırbaç izi yoktu. Hiç dövmesi yoktu. Kelimelerle ifade edilemeyecek bir kalitesi vardı. En az otuzlu yaşlarda olduğunu tahmin ediyordum. Amber'ın bu kadına karşı hiç şansı yoktu ve Isabel'in sonra geldiğine dair her iddiaya vardım. Ona karşı Amber'a hissettiğimin aksine hiç aşağı hissetmediğimi fark ettiğimde şaşırdım. Belki zihnimi ıslah ettirdiğim içindi, belki Chris'le şu birkaç kısa günde büyümeyi başardığımızdandı. Belki de sadece Chris'e yaptıkları için ondan çok fazla nefret ettiğim içindi.

Ana yemek odası katına, yani direkt onun önüne adım attım.

"Sen Sara olmalısın," diye mırıldandı İngilizce ve aksanı tam anlamıyla seksiydi.

Ona kim olduğumu nereden bildiğini sormadım, gerçekten umursamıyordum. "Ve sen de Isabel olmalısın."

"Evet," diye onayladı. "İşletmeme hoş geldin."

Buranın sahibi miydi? Zaten düşman arazisinde olduğumu hissediyordum, şimdi ise mayın tarlasında gibiydim.

Chris yanıma adım attığında eli belimdeydi, kalçasını samimi bir şekilde benimkine yaslamıştı. Bu bir açıklamaydı ve Isabel de bunu biliyordu. Açık mavi gözleri keskinleşti, dikkatini tekrar Chris'e vermeden önce kırmızı rujlu dudaklarını büzdü.

Isabel'in rahatsızlığı yok olup yerini apaçık bir kadınsı hayranlığa bıraktı. Chris'i fena halde istiyordu. "*S'il vous plaît*, Chris. Lütfen buyurun."

“O nerede?” diye sordu Chris, onun sıcak karşılmasına ilgisiz görünüyordu. Chris hiçbir şeye ilgi göstermiyordu.

Isabel dudaklarını tekrar büzdü. “Direkt iş. Bakıyorum da değişen hiçbir şey yok. Bu taraftan.”

Chris’in belimdeki parmakları kasıldı, beni sakın kalmam konusunda sessizce uyarıyordu. Ona bakmadım, beni buradan dışarı çıkarmaya karar vermesinden korkuyordum. Sinirden deliye döndüğüm için bu muhtemelen akıllıca olurdu.

Isabel’i beyaz, keten masa örtüleri, süslü kırmızı döşemeyle kaplı sandalyeleri ve duvarda birçok tablo bulunan seçkin yemek odasına kadar takip ettik. Çoğu tablonun Chris’e ait olduğunu kolayca fark etmiştim.

Chris’in ilişki kurduğu kırbaç olabiliirdi ama Isabel kesinlikle Chris’le ilişki kurmak istemişti.

Isabel kıvrılarak başka bir seviyeye çıkan bir merdiven boşluğunda durdu. “Onu şirkette bulacaksın.”

Yaklaşık on iki milyonluk kalabalık bir şehrin seviye seviye yapılandığını anlıyordum ve eğer Neuville bundaysa çok daha mutlu olacaktım. Özellikle yabancı bir çevrede olduğum düşünülüşünde Neuville’le ilk tanışmamız için hiç de can atmıyordum.

“Beni takip et,” diye emretti Chris, basamakları önden çıkmaya başlarken.

Isabel kollarını göğsünde kavuştururken, dudakları sanki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyormuş gibi seğirdi. Kaşlarımı çatıp onu basamakların yukarısında neyin beklediğinden korkarak hızlıca Chris’i takip ettim.

Chris yukarı çıkmıştı bile. “Sürpriz... Bu arada senin için çalıştığını söyleyen biri tarafından takip edildiğimizi öğrendiğimizde bize nasıl sürpriz olduğunu hayal et.”

“Bize?” diye sorguladı derin erkeksi bir ses. “Sen ve kim?”

Chris’in yanına adım attım, resmi bir yemek odası görüş alanıma girmişti. Duvarda ünlü bir ressamın başka bir tablosu vardı. Odanın ortasındaki ceviz ağacından masa bir düzine insanın sığabileceği kadar genişti. Sadece iki kişi bulunuyordu. Yıkıcı bir şekilde yakışıklı olan Garner Neuville’in yanında oturuyor olmasa gayet güzel sayılabilecek küllü sarı saç rengi olan yirmilerinde bir kız vardı.

Adam bana bir bakış attıktan sonra, “Eminim Sara’yı tanıyorsundur, onu takip ettirdiğine göre,” diyen Chris’e döndü.

Chris’in bakışlarına kilitlenmiş olan Neuville tepki vermedi. Jilet gibi, açık mavi gömleği ve hiçbir dağınıklık olmadan arkaya doğru yatırılmış kuzgun rengi saçlarıyla orada öylece oturuyordu. “Bizi yalnız bırak, Stephanie,” dedi sonunda arkadaşına hiç bakmadan.

Birkaç saniye sonra bana doğru yürüyordu ve Neuville’in onun efendisi olup olmadığını merak etmeden duramadım. Bunlar Chris’le onun birlikte girdiği türden çevreler miydi? Her şeyden öte, Isabel’le bir bağ paylaşıyorlardı.

“Oturmak ister miyiz?” diye sordu Chris, sanki Neuville tekli etmiş gibi. “Kesinlikle.”

Chris elini belime koyup beni ucunda Neuville’in oturduğu masaya, tam onun karşısına yönlendirdiğinde sırtıtmamak için mücadele verdim. Chris’in soluna oturdum.

Chris ve Neuville’in bakışları birbirine kilitlendi ve kılıçlarını karşılaştırmaya hazırlanırken hava ağırlaştı.

On Dokuzuncu Bölüm

“Ella nerede?”

Neuville’in Chris’e dikili gözleri birden bana yöneldiğinde benzim attı.

“Onu neden arıyorsun?” diye sordu Chris ben cevap vermeden.

“Ella ile benim...” Kesin bir etki verebilmek için durakladı. “...bağlantımız vardı. Ben ona göre fazla hızlı ilerledim ve onu ürküttüm. Gitti, o zamandan beri onu görmedim.”

‘Bağlantı’ kelimesini yorumlayabileceğim çoğu yol, sınırlarımı sınırın ötesine geçiriyordu. Bu adamın Ella’ya karşı hâkimi oynadığı fikri hoş değildi. “Fazla hızlı ilerlemek’ten kastın nedir?”

Bana doğru kaşını kaldırdı, kendini beğenmiş bir hali vardı. “Gerçekten cüretkâr detayları öğrenmek istiyor musun?”

Evet! Kafamda bu şekilde çılgılık atmıştım ama sonra cevabımı *Hayır!* olarak düzelttim. Detayları duyarsam kendimi kaybedebilirdim. “Ben sadece Ella’nın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.” Sesimdeki sertliği muhafaza etmeye çalışmadım.

“O zaman ortak bir şeylerimiz var demektir, Bayan McMillan,” dedi adam ağır ağır.

“Cevap vermekte de pek hızlısın,” diye lafa karıştı Chris. “Birileri önceden planladığını düşünebilir.”

“Birileri de sadece doğruyu söylediğimi,” diye karşılık verdi Neuville.

Chris hiç tereddüt etmedi. “Sanırım bu o insanların seni ne kadar tanıdığına göre değişir.”

Neuville tekrar tek kaşını kaldırarak bu kez Chris’e baktı. “Benimle ilgili tam olarak ne bildiğini sanıyorsun?”

“Becermeyi sevdiklerinden daha fazlasını,” diye cevapladı Chris. Bir iç çekişi güçlkle bastırdım. “Ella’yı en son ne zaman gördün?”

“Bir hafta önce,” dedi Neuville, sanki Chris beklenmedik hiçbir şey söylememiş gibi davranıyordu. “O zamandan beri onu arıyorum ve en yakın arkadaşının Paris’e geldiğini keşfettiğimde doğal olarak onunla birlikte olduğunu varsaydım. Onu gözetleyerek öğrenecektim.”

“Neden Sara’ya benim üzerimden sormadın da onu takip ettirdin?” diye sordu Chris.

“Onu takip ettirene kadar seninle bağlantısı olduğunu bilmiyordum,” diyerek bu iddiayı çürüttü.

Chris onun cevabından etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Yine de öğrendiğin zaman beni aramadın.”

Çalınan cüzdanımla pasaportumu sormak istiyordum, fakat kendimi tuttum. Bu artık geçerli bir gündem değildi ve Neuville parmaklarıyla masada tempo tutuyordu, tüm bedeninden öfke yayılıyordu. “Her nedense sen de bu gece beni aramadın.

Konuşmadan kaçmamı istemedin. Ella konusunda benim kapımı çalmakla aynı şey.”

Bu cevap ilgimi çekmişti. *Kaçmak* kelimesini kullanmasından hoşlanmamıştım. Ella’nın Rebecca’nın günlüğüyle ve bir Efendi fikriyle nasıl büyülendiğini hatırlamaktan çok daha fazla... Eğer bu adam Ella’nın muhtemel bir Efendi fikrine ısınmasına neden olduysa, Ella şu an tehlikeli olabilecek başka bir adamla birlikte olabilir miydi?

Konuşmak için ağzımı açmıştım ki Chris sorumu ağzımdan aldı. “Ella’nın nişanlısına ne oldu?”

Neuville homurdandı. “Eğer Ella’yla tanıştığım gece onu üzen geri zekâlıyı kastediyorsan, hiçbir fikrim yok.”

“Ella’yla tam olarak nerede tanıştınız?” diye sordum çabucak.

Neuville bana bir bakış attı. “Bir iş için onunla aynı oteldeydim.”

Chris bunun üzerine atladı. “Hangi otel?”

Neuville cevap verirken yine hiç tereddüt etmemişti. “Lutetia Otel.”

Chris kaşlarını çatı. “Doktor sevgilisi Lutetia Otel’in ücretini karşılayabilmiş mi?”

Neuville omuz silkti. “Adamın serveti var mı yok mu bilmiyordum. Ella asansörden gözyaşları içinde çıkıp koşarken bana sertçe çarptığında lobideydim. Üzgündü, ben de ona yandaki restoranda yemek ısmarlamayı teklif ettim. Otele döndüğümüzde nişanlısı onu parası ve pasaportu olmadan bırakıp otelden ayrılmıştı.”

Ağzım açık kaldı. “Ne? Ella’nın pasaportunu mu almış?”

“Almış,” diye doğruladı Neville. “Tahmin edersin ki tüm bu durum yüzünden yıkılmıştı. Ona benimle kalmasını teklif ettim, o da kabul etti.”

Bu benim tanıdığım Ella’ya benzemiyordu ama diğer yandan tanıdığım Ella beni en son haftalar önce aramıştı. “Yabancı birinin yanında kalmaya öylece ‘evet’ mi dedi?”

“Beni bir yabancı gibi gördüğüne inanmıyorum, Bayan McMillan.” Dudakları seğirdi.

Yüz ifadesindeki bir şey beni tetikledi. İleri uzanıp bir elimi masanın üzerine koydum, muhtemelen kan basımcım normalin dışındaydı. “David’in onu otelde beklediğini düşünürken Ella’nın seninle yattığını mı söylüyorsun?”

“Benimle yattığını söylediğimin farkında değildim,” diye cevapladı Neville. “Sadece kolayca arkadaş olmuştuk.”

“Daha fazlasını ima ettin.” Ses tonum keskindi.

“Sen öyle varsaydın.” Onun ses tonu ise kendinden emindi.

Chris tekrar konuşmanın kontrolünü aldı. “Ne kadar süre seninleydi?”

“Üç hafta,” diye cevapladı Neville.

Beni Ella’nın tanıdığım kişi olmadığına inandırmak isteyen bu yabancıya gözlerimi kıstım. Bu durum hoşuma gitmemişti. Bu adam hoşuma gitmemişti. Neden tüm bu sorulardan şikâyet etmiyordu? Belki Chris haklıydı. Çalışmıştı. Bizi bekliyordu. Hazırdı.

“Onu seninle görmüş şahitler bulabilirim,” diye vurguladı Chris. “Eğer hiç...”

“İstedğin kadar araştıır,” diye araya girdi Neville.

Kendinden çok emindi. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum, fakat normalde dürüstlük kendine güveni doğururdu ama bu durumla ilgili her şey bana tam tersini hissettiriyordu. “Ella pasaportunu yeniden çıkarttı mı?”

“Benimleyken hayır.”

Kaşlarımı çattım. “Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Okuldaki işine geri dönmesi gerekiyordu.”

Neuville sandalyesinde geri yaslandı, uzun parmaklı eli masanın üzerindeydi. “Amerika’ya dönmek için acelesi yoktu.”

Ella’yı bu adam üzerinden bulma umutlarım sönerken içimi hayal kırıklığı doldurdu. “Gerçekten onun nerede olduğuna dair bir fikrin yok mu?”

“Başka ne sebeple onu araması için birini tutayım ki?”

“Bu da şu anın tartışma konusu, değil mi?” dedi Chris yumuşak bir ses tonuyla yavaşça konuşarak. Neuville’in ona bakan gözleri kısılmıştı. İki adam birbirlerine baktı, ben Neuville’e baktım ve gergince geçen uzun saniyelerden sonra Chris, “Sara, birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Seninle barda buluşurum,” dedi.

Bakışlarımı Chris’inkilere çevirdim ama hâlâ Neuville’le gözlerini birbirlerine dikmiş duruyorlardı. İtirazımı güçlükle bastırdım. Her şeyi duymak isteme ihtiyacımdan kurtulmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım ve açıkça yapamadığım bu şeyi kontrol etmeye çalıştım. Chris’e güveniyordum. Eğer Neuville’den onunla yalnız konuşarak bir şeyler koparacaksa, ben de bunu isterdim.

Ayağa kalkıp tek kelime etmeden yürümeye başladım. Eminim bu beni şaşırttığı kadar Chris’i de şaşırtmıştı.

Merdivenlerden indiğimde bir garson gördüm. Elimde bardak tutar gibi içki işareti yaptığımda bana bir alt katta bulunan barı işaret etti. Ferah bodrum katında küme halinde altı masa bulunduğunu keşfettim. Etrafta hepsi pahalı elbiseler ve özel dikim takımlar giymiş ayakta dikilen ya da oturan yeterince güzel insan olduğunu gördüm. Giydiğim kot pantolon aniden bana yakışksız hissettirdi. Hayır, aniden değildi. Tuhaflik Kulvarı'na geçişim kapı görevlisiyle başlamıştı ve devam ediyordu.

U şeklindeki bara yöneldim ve kaçışıma yardım etmesi için barmene işaret ettim. "Tuvalet?" diye sordum. Tek kelimelik sorular konusunda ustalaşıyordum.

Barmenin işaret ettiği gibi arkasına geçip sağındaki koridorda ilerledim. İşaret sanatı için güçlü bir minnettarlık duyuyordum çünkü bu yetenek dil engelini ortadan kaldırıyordu.

Banyoya girdiğimde solumda iki büyük lavabo gördüm ve mermer tezgâhın ortasında yanan mumdan gelen tarçın kokusunu aldım. Odanın daha ilerisinde üç tane gösterişli ahşap kapı vardı, bir süre dinledikten sonra tüm kabinlerin boş olduğunu saptamıştım. Şükürler olsun.

Lavaboya yaslandığımda kendi görüntüm ortaya çıktı, ardından Neuville'in bize söylediği her şeyi tekrarlarlarken bu görüntü hızla silindi. Onunla ve bu konuşmayla ilgili beni en çok neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyordum. Ella'nın onunla üç hafta kaldığını söylemişti. Üç hafta. Hımmm. Bu, kulağa hoş gelmiyordu. Ella, San Francisco'dan Ağustos sonunda ayrılmıştı. Şu an ekimdi. Öyleyse Neuville'in onu bir haftadır aradığı iddiası

doğru olabilirdi ama bu Ella ve nişanlısının neredeyse Paris'e varır varmaz ayrıldıkları anlamına geliyordu. Aynı zamanda Ella'nın, eğer 1 Ekim'de okuldaki işine dönmeye niyetlendsiyse, pasaportunu yeniden çıkartmak için son dakikaya kadar beklediği anlamına geliyordu. Ama Blake onun yolculuğunu araştırırken yeniden çıkarıldığını keşfetmemiş miydi?

Düşünce sürecim kapının açılmasıyla bölündü. Isabel'i daha aynada görmeden benim uyarıcı bir şekilde karıncalanmıştı. Anında kaskatı kesilerek yüzümü ona döndüm, kendimi sonrasında gelecek şeye hazırladım. Ve bir şeyler geliyordu. Havada cızırdıyordu.

Kapıyı kapattı ve ben merdivenleri çıkarken yaptığı gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünde yine kendini beğenmiş bir ifade vardı. Bunun onun daimi maskesi olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Gerçekten onun sana ait olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye mırıldandı, sanki bu durum onu eğlendiriyordu.

"Direkt iş konuşmaktan bahsetmişken," dedim. "En azından sahte nezaket oyunları oynamayacağız. O bana ait."

Isabel bana doğru bir adım attı. Ve bir tane daha. Parmaklarımı avuç içlerime doğru kıvırdım ama hareket etmedim. Benim gözüümü korkutacak kadar sert bir kırbacı yoktu. "Daha fazlasına ihtiyaç duyana kadar," diye vaat etti. "Ona yalnızca benim vereceğim türden 'daha fazlasına.'"

Öfke içimde ateş gibi parlarken tırnaklarım avuç içimdeki yumuşak deriye gömüldü. "Acıya ihtiyaç duyana kadar demek istediysen, bu olmayacak."

Daha fazla yaklaştı, kişisel alanıma kadar gelmişti. Burun burunaydık ve muma rağmen çiçeksi parfümünün kokusunu

alabiliyordum. Midemi bulandırdı. “Acıya ihtiyaç duyacak,” diye söz verdi. “Her zaman duydu ve her zaman duyacak.”

“Öyle düşünmesini istiyorsun çünkü bunun sana ihtiyacı olduğu anlamına geldiğini sanıyorsun. Ama sana asla ihtiyaç duy-mayacak. O elinde tuttuğun nesneyle alakalıydı. Eğer yeterince büyük bir sürtükse herhangi birinin tutabileceği bir kırbaçla.”

Gözleri öfkeyle parladı ve patladı. Bir an öfkesinin güzel yüzünü çirkinleştirdiğini izledim, diğer bir an bana patladı ve beni sertçe arkamdaki ince duvara doğru itti. Darbenin etkisiyle nefesim kesildi, sol omzumda keskin bir acı hissediyordum. Elleri hâlâ üzerimdeydi, üzerime bastırıyor, beni esir tutuyordu.

“Sensin sürtük,” diye tısladı Isabel. “Sen bir hiçsin, sadece gerçek ihtiyacını reddetmek için bulunduğu girişimlerden birisin. Bu kez de her zamanki gibi başarısız olacak. Ve onu aşırı sert bir şekilde becermem için bana gelecek, tatlım, sadece senin için. Belki bu kez üzerinde senin adın yazan birkaç ekstra kamçı ekleyebilirim.”

Buraya kadardı. Saldırısına olan şaşkınlığım öfkeye dönüştü ve adrenalin hızla içime yayıldı. Hareketimi bilinçli olarak düşünmeden, onu ittim ve o duvara yapışana kadar hareket etmeye devam ettim. Etrafındaki hava uğuldadı ve tıpkı bana yaptığı gibi omuzlarından tuttum. Kor gibi öfkemin zorlamasıyla kollarım titriyordu.

“Hayır,” dedim dişlerimin arasından, “sana geri dönmeyecek. Neden biliyor musun? Çünkü onun bir daha o kadar kötü bir şekilde incitilmesine izin vermeyeceğim ve ben de onu incitmeyeceğim. Dahası senin de onu incitmene izin vermeyeceğimden kahrolası derecede eminim.”

Aniden kapı açıldı ve gelenin Chris olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Bakışlarımı Isabel'in üzerinde tuttum ama Chris'i hissedebiliyordum. Onu her zaman hissediyordum.

"Sorun mu var?" diye sordu, ses tonu eğlenmiş gibiydi.

"Sorun yok," dedim soğuk bir sesle, hâlâ kırbaçların kötü cadısı üzerine odaklanmış bir haldeydim ve öfkesinin başka bir şeye dönüştüğünü anlayabiliyordum. Ne olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi. Sadece onun Chris'in hayatından çıkmasını istiyordum. Onu serbest bırakıp Chris'e döndüm. "Gitmeye hazır mıyız?"

Tek kaşımı kaldırdım, sesinde duyduğum eğlenmişlik gözlerinde parlıyordu. "Sen gitmeye hazır mısın?"

"Burada işim bitti."

"Tabii. Hadi buradan gidelim." Elimi tuttu ve Isabel'i ait olduğu yerde, Chris'in geçmişinde bırakıp birlikte koridora yöneldik. Chris'in onun zaten orada olduğuna inandığını biliyordum ama bunun ne kadar doğru olduğundan emin olmasını sağlayacaktım.

Bara doğru yürüdük, sonra yemek alanına ve vestiyere. Dışarı adım atıp sokak boyunca arabaya doğru yürümeye başladık. Zihnimde yanıp tutuşan soruyu sordum. "Neuville'le ne oldu?"

"Senin deyiminle tipik 'kılıç dövüşü'müzü yaptık ve her zamanki gibi çok verimsizdi. Rey haberleri almak için bizimle evde buluşacak, sonra o ve erkek kardeşi Neuville'in iddialarını araştırmaya başlayacak. Sen ve Isabel arasında ne oldu?"

"Biz de tipik 'kedi dövüşü'müzü yaptık, sadece bizimki verimli geçti."

Kaşını kaldırdı. "Öyle miydi?"

Belki bu kez üzerinde senin adın yazan birkaç ekstra kamçı ekleyebilirim. Isabel'in sözcüklerini kafamın içinde duydum ve bir duygu kasırgası göğsüme yayıldı. Etrafa bakındım, çaresizce mahremiyet arıyordum ve mükemmel bir yer buldum. Chris'i şaşırtıp onu bir kapının önündeki girintiye doğru çektim. Bir duvarın arkasında yalnızdık ve gölgeler bizi yutuyordu.

Ona baktım, gözlerimin karanlığa alışmasına izin verdim. "Beni bu tarz bir köşeye çekip galeriden ve senden uzak durmam için uyardığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Çok iyi hatırlıyorum."

"O zaman beni korkutmamıştın ve beni ne şimdi ne de gelecekte korkutabileceksin. Ama ihtiyacın olan buysa acını izleyeceğimi söylediğimde ikimize de yalan söyledim. İzlemeyeceğim. Yeniden incinmene izin vermeyeceğim. Buna tekrar ihtiyaç duymana izin vermeyeceğim. Birbirimize ihtiyacımız var. Birbirimizle sahibiz. Seni sevi..."

Beni öptü; derin, her yanıma tutuşturan, ayak parmaklarımı kıvıran, tutkulu bir öpücüktü ve öpüşünde eridim. Onunla Paris'e gelme kararımın nasıl şüphe etmişim? O benim evimdi. O benim ruhumdu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Chris, sesi derindi ve hisleriyle kalınlaşmıştı. "Ve sana daha önce söylemiştim. Tek ihtiyacım sensin."

"Hayır. Bana bir daha öyle bir kaçığa ihtiyaç duymayacağına dair asla söz vermedin, Chris. Öte yandan senden bunu istemiyorum. Sana buna ihtiyaç duymayacağına dair söz veriyorum. Ben senin için burada olacağım."

Bana baktı. O stresli, gizemli Chris artık açık seçikti. "Seni

ayartarak gerçekten güzel bir iş yaptım, değil mi? Direkt cehenneme, karanlık tarafa ve daha fazlasına doğru.”

“Evet.” Kollarımı ona doladım. “Lütfen beni eve götürüp biraz daha ayart.”

Tartışmasını, beni uzak durmam için uyarmasını beklemiştim ama yapmamıştı. Eliyle başımın arkasını kavrayıp dudaklarımı kendininkilere getirdi. “O kadar bekleyemem.” Ardından beni tekrar öptü.

Yirminci Bölüm

Bir saat sonra Chris'le ejderhalı duvar resminin önündeki çalışma masasının gerisinde bulunan koltukta oturuyorduk. Rey yüzü bize dönük bir halde masaya yaslanmıştı ve Neuville'le ilgili bakış açısından bahsediyordu.

“Onu Ella'yla görmüş birini bulmak sorun olmayacaktır,” diye güvence verdi bize. “Ama Neuville'in kişisel ve finansal ilişkileri başka bir hikâye. Kurumları uzun zamandır kanun görevlilerinin radarında olsa da hiçbiri onun yasadışı bir durumla bağlantısını bulamadı.”

“Ne tür kurumlar?” Chris'e baktım. “Bana söylemediğin şey ne?”

Chris iç çekip Rey'e rahatsız olmuş bir bakış attı. “Teşekkürler, Rey.”

Tehlike çanları çalıyordu. Chris'e neden Neuville'den hoşlanmadığını sormalıyım. “Bana bunun neyle ilgili olduğunu anlat.” Sesim bir parça ısrar ve korkuyla dalgalanmıştı. Bilmek istiyordum ama anlatılacaklardan hoşlanmayacağımın da farkındaydım.

Chris bana bir cevap vermekten kaçındı. "Hepsi dayanaksız görüşler."

"Kesin bir cevap vermekten kaçınmayı kes," diye uyardım onu. "Şu dayanaksız görüşleri paylaş." Çenesi kasıldı, yine bana bir cevap vermedi.

"Uzun zamandır bir çeteye bağlantısı olmasından şüpheleniliyor," dedi Rey onun yerine.

"Çete bağlantısı!" Ayağa fırladım. "Ella'nın çeteye bulaşmış biriyle mi ilişkisi vardı?"

Chris elime uzandı. "Sara, bebeğim. Sakin ol."

"Sakin mi *olayım*? Bana *gerçekten* sakin olmamı mı söylüyorsunuz? Bu şu an pek zekice bir cevap olmadı, Chris Merit. Bunu bana neden söylemedin?"

"Sanırım bu benim yola koyulmam için bir işaret," diye mırıldandı Rey. "Seni ararım, Chris."

"Korkak," diye homurdandı Chris. "O koca ağzını açtın, şimdi ise kaç."

"İşte böyle zekiyim," diye katıldı Rey ve ayak sesleri kısa süre içerisinde merdivenlerde kayboldu.

"Bana neden anlatmadın?" diye ısrar ettim Chris'e tekrar, konuşmalarını görmezden gelmişim.

Chris ayağa kalkıp tepemde dikildi. Ellerini omuzlarıma koydu. "İşte bu yüzden. Tam olarak beklediğim tepkiyi verdin."

"Bana bir şeyleri sadece hoşlanmayacağım için anlatmıyorsun. Bizim işlerimiz böyle yürümüyor. Bu benim senden beklediğim şey değildi."

Bir süreliğine gözlerini kapattı ve tekrar açtı. "Bu doğru değil, yaptıkları tek şey seni üzme." Masaya yaslandı ve köşesine

ilişip devam etti. “Ama onun adı ortaya çıkınca seni Paris’ten götürmek isteme nedenim buydu. Sen kalmak için ısrar ettiğinde bugün seni iki nedenden ötürü yanımda götürdüm. Onun senin benim korumam altında olduğunu, ayrıca Ella’nın nerede olduğunu bilmediğini görmesini istedim. O yüzden artık sana olan ilgisini kaybedecektir.”

Bunun Ella için ne anlama geleceğine dair milyonlarca ihtimal zihnime dolmuştu. “Ya Ella...”

“Bunu kendine yapma,” diye uyardı beni Chris. “Neuville, Ella’nın öldüğünü düşünmüyor, yoksa onu aramazdı. Çok parası var, benim de öyle. İkimiz de Ella’yı arıyoruz ve onu bulma şansımız yüksek. Bu iyi bir şey. Kötü değil.”

Hızlı atan nabzım yavaşlamaya başladı. “Yalnızca bir ay önce tanıdığı bir kadını neden bu kadar çaresizce bulmak istiyor?”

“Sara, *biz* tanıştıktan bir ay sonra ben seni bulmak için sahip olduğum her kuruşu harcardım. O üç haftada aralarında ne geçtiğini bilmiyoruz. Bunun gerçekten bir erkeğin bir kadına abayı yakmasından daha ötesi olup olmadığını da bilmiyoruz.”

İçimde bir parça umut filizlendi. “Belki onu gerçekten önemsiyordur ve Ella’yı bulmak istemesinin nedeni budur?”

“Bilmiyoruz,” dedi Chris. “Olay da bu. Eğer hikâyesi kontrol edilip Ella’nın onunla kısa bir süre bile olsa yaşadığı anlaşılırsa, bu bir ilişkiye işaret olabilir. Ve bir hafta öncesine kadar onunla bir ilişki içerisindeyse, Ella’nın yeni bir hayat kurup geçmişini arkasında bıraktığına inanmak için her türlü nedenimiz olacak.”

“Buraya geldikten doksan gün sonra pasaportu yüzünden Amerika’ya geri dönmek zorunda, değil mi? Bunun istisnası yok.”

“Dönmek zorunda,” diye katıldı bana. “Eğer onu yakın zamanda bulamazsak bu bizim onu diğer bulma yolumuz olacak.”

İçimdeki mücadele dindi ve sesim yumuşadı. “Gelecek ayın sonunda.” Bakışlarım göğsüne indi. “Ella konusunda ne yapacağımı bilmiyorum.”

Parmağını çenemin altına kaydırды. “İstediğin her şeyi yapabilirsin. Sara, o iyi olabilir, sen ise boşuna endişeleniyor olabilirsin. Öyleymiş gibi görünüyor.”

Ona baktım. “Biliyorum. Ben sadece... Şu an sana sahibim ama çok kısa zamana kadar ben de aynı Rebecca gibiydim. Kaybolsaydım, ardımda beni arayacak hiç kimsem yoktu.”

“Eğer San Francisco’ya döndüğünü bilseydi Mark, Rebecca’yı arardı, Sara. Bana Rebecca’nın ondan vazgeçtiğini düşündüğünü söylemişti.”

“Sen benim onun gibi kaçmama izin vermezdin. Benimle ilgilenirdin. O ise izin verdi. Rebecca yalnızdı. Ella yalnız, Chris. Eğer benden vazgeçecekse, tamam. Benden vazgeçebilir ama ben bunu ona yapamam.”

“Ondan vazgeçmeyeceğiz. Onu bulmaya çalışıyoruz.” Chris elleriyle nazikçe saçlarımı okşadı. “Peşinden geleceğimi bilmene sevindim. Bunu her zaman yapmıyordun.” Ellerini iki yanımdan masanın üzerine koyup beni bir an inceledi.

Bu güzel adam hayatıma katıldığı için şükrediyordum. Uzanıp bir tutam saçıyla oynadım. “Artık biliyorum. Önemli olan bu.” Bu anlık dikkat dağınıklığıma dudaklarımı büzüştürdüm. “Ne hakkında konuştuğumuzu unutmadım. Henüz kurtulmuş sayılmazsın. Çete bağlantısından bana bahsetmen gerekirdi.”

“Eğer sana seni korumaya çalıştığımı söyleseydim, kendini kaybederdin, değil mi?”

Elimi saçından çektim. “Evet.”

Chris açıkça gülmemeye çalışarak, “O zaman sana söyleyemem,” dedi. “Bence... Hımm, evet... Sana bir kaçış yolu göstermek benim için güzel olabilir.”

Nabzım tekrar hızlanmıştı. “Kaçış?” diye sordum tüm ‘kaçışlarından’ birini kastederek. Onları bana asla vermezdi. Asla gönüllü olmamıştı.

“Sana göstereceğim bir şey var,” diye ekledi Chris, gözlerinde belirgin, şehvetli parıltılar vardı. “Kıyafetlerini çıkar.” Tişörtüne uzanıp başından çekerek çıkardı.

Chris’in kıyafetlerimi çıkarmamı söylemesine alışkındım ama bu kez izlemek yerine o da benimle birlikte soyunuyordu. Niyetim onun soyunma sürecine katılmakken tişörtünü çıkardığı anda ağzım kurumuştı. Bence kendime biraz vakit tanıyıp manzaranın tadını çıkarabilirdim. Daha fazla ten ve daha fazla gösteri umarak oyalandım. “Bana göstermek istediğin şeyi gösterebilmen için çıplak mı olmamız gerekiyor?”

“Evet,” diyen Chris, oturup botlarını çıkardı. “Soyun, sana göstereyim.” Ayağa kalkıp tekrar tepemde dikildi. Bazen ne kadar uzun olduğunu unutuyordum, ama ne kadar mükemmel bir şekilde erkeksi olduğunu asla unutmuyordum. Sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Vajinam kasıldı, meme uçlarım sertleşti. Tüm bedenim yeni bir bölgeye girmek üzere olduğumun farkındaydı. Bu havada vardı. Gözlerindeki alev adeta dans ediyordu.

Tişörtümü başımdan sıyrıp attım. Siyah dantelli sutyenimle kaldım. Yüzüme bakıyordu ve bu neredeyse çıplak olan göğüslerime bakmasından daha erotikti.

Ayağımı bacağına doğru kaldırdı, ayakkabımı ve çorabımı çıkarmak için bakışlarını yüzümden güçlkle çekti, ardından aynı işlemi diğer ayağıma da uyguladı. Eli kot pantolonla sarılı baldırımıydı ve bu inanılmaz derecede tahrik ediciydi.

Bacağımyı bırakıp birkaç adım geriledi. "Geri kalan kısmını senin yapmana izin vereyim."

Beni izlemek istiyordu. Bu zamanla, beklentiyle alakalıydı ve onun niyeti de buydu. İslanmışım. Hazırdım. Bana göstereceğı şeyi bilmek *istiyordum*.

Kotumun fermuarını açıp bacaklarımdan aşağı ittim ve tekmeleyerek uzaklaştırdım. Gözlerim onunkilerle buluştu ve karnıma yerleşen ateş titreşti. Siyah iç çamaşıryıma uzanıp bacaklarımdan aşağı indirdim. Gözlerimiz hâlâ kenetlenmiş haldeydi. Sutyenimi çıkarıp yere bıraktım. Göğüslerim ağırlaşmıştı, bedenim yalnızca Chris'in yaratabileceğı şekilde capcanlıydı.

Gözleri yavaşça göğüslerime indi, meme uçlarımyı sertleşip nabız gibi atmaya başladı. Bana dokunmadı. Bunu beklemiyordum da. Bu tavır onun bir parçasıydı ve istediğim oydu. Ardından bakışlarını kaldırdı, gözlerinde erkeksi tatmin vardı. Beni kolayca etkileyip onun şehvet oyunlarını oynamaya gönüllü, ahlaksız birine çevirdiğini biliyordu. Ve bunu bilmesinden memnundum. Bu oyunlar seksiydi, artık duygusal gerilimler içermiyordu.

Chris aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana dokunarak beni şaşırttı. Elleri yüzümün çevresine kaydı. Sanırım beklemediğim şeyleri yapıp beni tatmin eden, sınırda bir hale getirmeyi seviyordu.

Beni masaya yasladı, bedeni benimkini çevreliyordu; ben yumuşakken onun sert olmasını seviyordum. Beni tamamıyla içine alışı her seferinde bana daha fazla işliyordu.

“Bana güveniyor musun, Sara?”

“Evet,” dedim, sesim bu adam için hissettiğim sızıyla çatlamıştı. “Hayatım boyunca hiç kimseye güvenmediğim şekilde güveniyorum. Tamamen.”

“O zaman sana o gece Mark’ın kulübünde beni gördüğün halin fazla ileri olduğunu söylediğimde bana güven. Seninle benim yaptığımız aynı şey değil. Seni bağladığımda, sana şaplak attığımda bu hafif BDSM idi. Senin gördüğün ise aşırıydı, çok aşırıydı. Bizim için neyin doğru olduğuna ikimiz karar vereceğiz.”

“Evet, biliyorum. Böylesi hoşuma gider.”

Eğilip dudaklarını benimkilere sürttü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Bunu şu an söylüyor olman beni neden gerdi?”

Alnını benimkine dayayıp parmaklarını kolumdan aşağı indirdi. “Çünkü seni daha önce hiç gitmediğin bir yere götüreceğimi biliyorsun. Bu, zirveye ulaşmanın bir parçası, Sara. Adrenalin bedenine hücum eder. Bilinmeyen yakında keşfedecektir.”

Doğrulup masasının ortasındaki çekmeceyi açmak için uzandı. Uzun kadife bir kutu çıkardığını gördüğümde midem takla attı. Bu tarz kutulardan birini daha önce görmüştüm. İçinde oyuncak olduğunu biliyordum.

O kutuyu aramızda tutup açarken nefesimi tuttum.

Kutudan çıkan tutma yerinden sekiz tane minik şerit sallanan siyah kırbaça bakarken kalbim küt küt attı. Düşünebildiğim tek şey kulüpteki ilk gecemde herkesin önünde kırbaçlanan kadının acı dolu çığlıklarıydı. “Hayır... Ben...” Başımı salladım. “Hayır.”

“Kim olduğumuza ve ne yapacağımıza biz karar veririz,” diye hatırlattı Chris bana.

“Biliyorum, ama...”

Elini yüzüme kaydırıp beni öptü. “Güven bana.”

“Güveniyorum, ama...”

Kırbacı avuç içime bastırdı. “Bu ipek,” dedi. “Hisset. Yumuşak. Seni incitmeyecek. *Ben* seni asla incitmeyeceğim. Bunları yapmak için farklı tür malzemeler kullanılıyor. Deri ve kauçuk çok acıtır. Bu acıtmaz. Yeni başlayanlar için iyi bir seçim.”

Tutma yerinden sarkan şeritleri kavradım ve doğrusu doku-
nulduğunda yumuşaklardı. “Acıtmaz mı?”

“Ne yaptığımı biliyorum. Nasıl iyi hissettireceğini biliyorum.”

Ve biliyordu. Bildiğini biliyordum. Gözlerimi kapattım. “Ben...”

Dudaklarını dudaklarıma sürttü, dili dudaklarımı geçerken fısıldadı. “Güven bana, Sara,” diye mırıldandı tekrar, başka bir öpücük vaat ederek benimle oynuyordu. “Bunun sana göre, bize göre olup olmadığını tanımlamama izin ver. Kulüpte gördüklerinin ya da Isabel her ne söylediye, onların bunu bizim için yapmasına müsaade etme.”

Aniden geri çekilip ona baktım. “Bana ne söylediğini bile sormadın.”

“Ne söylediği umurumda değil. Önemli olan senin nasıl tepki verdiğin. Sana içirmeye çalıştığı nasıl bir zehirse işe yaraması. Bu bizim nerede olduğumuz ve ne yapabileceğimize dair her şeyi gösteriyor.”

Gözlerim akmamış yaşlarla yandı. Sonunda onun şüphelerini uzaklaştırabildiğime inanmaya cüret edebilir miydim? Onun *korkularını*? “Öyle mi?” diye sordum onaya ihtiyaç duyarak.

“Evet. Öyle. Güven her şeydir, hatırladın mı? Bu gece bana verdiğin şey buydu. Ve sana tekrar soruyorum. Onu bana verecek misin?”

Yüzünü okşadım. “Sana söylemiştim. Ona sahipsin.”

Gözleri yumuşadı. “Ve bunu her daim hak edeceğim. Sana söz veriyorum. Ama Sara, bu şu an hayır diyemeyeceğin anlamına gelmiyor. Her zaman hayır diyebilirsin.”

“Biliyorum. Diyebilirim.” Chris var olduğunu asla bilmediğim yanlarımı keşfetmemi sağlıyordu, bunlar geçmişimin beni koşullara uygun yaşatan tarafına karşı gelen yanlardı. Ama Chris’leyken oralara gidebilecek kadar güvende hissediyordum. Kendim olabileceğimi biliyordum ve Chris beni yargılamayacaktı ya da incitmeyecekti.

İçimi kesinlik doldurdu ve cevap verdim. “Bunu yapmak istiyorum.”

Yirmi Birinci Bölüm

Bu benim kabul edeceğimi düşüneceğim bir şey değildi. Ancak bu Chris'ti. İkimiz istediğimi asla bilmediğim ve eskiden özlediğim her şeydik.

Uzun, yetenekli parmaklarından biri çenemin üzerinde dolaştı ve erotik bir beklentinin titreşmesine neden oldu. "Emin misin?"

"Evet, eminim, Chris. Bunu denemek istiyorum."

Gözleri kabullenişle doldu. "Tamam, o zaman," diye onayladı, sesi kısık ve baştan çıkarıcıydı. "Bu kırbaç şaplağa benzer. Tatlı bir sürtünme olacak, daha fazlası değil. Bu kırbaçla değil ve onu tutan benken de değil."

Tatlı olan oydu. Tokatlanmayı erotik hale getiren oydu. Sıra-daki şey için heveslenmeme neden olan oydu.

"Elini uzat. Teninde nasıl hissettireceğini görmeni istiyorum."

Başımı salladım. Sesimi bulamıyor gibi görünüyordum ama onun sözlere ihtiyacı olduğunu sanmıyordum. Beni izliyor, her bir tepkimi inceliyordu.

Kırbacın püsküllerini yavaşça kolumun üzerinde dolaştırdı ve bunu tekrar yaptı. Beklenti içimde büyüdü ve sinir uçlarımla canlandığını hissedebiliyordum.

Eliyle kolumu kavrayıp bakışlarımla kendisinininkiyle buluşmasını sağladı. Gözlerinin derinliklerinde alevler vardı. O da beklenti doluydu ve bunu ona yapabiliyor olmamın bilinci kendime olan güvenimi uyandırdı. Bunu benimle yapıyor olmak sadece beni değil onu da heyecanlandırıyordu. Parmaklarını kolumda baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı aşağı gezdirirken konuştu. “Şimdi sana gerçek bir kırbaçlama hareketinin ne olduğunu göstereceğim.”

Aniden kamçıyı şaklattı, püsküllerini koluma dairesel bir hareketle vurdu, onun yumuşak dokunuşuyla tezat oluşturan bu hafif sızı beni şaşırtmak için yeterliydi. Hafifçe sarsıldım ama bir daha vurdu ve bir daha. Tenimde titreşmeye başlayan hislerin içinde kaybolmaya başlamıştım. İnanılmaz şekilde ipeğin küçük ısırtıkları kolumdan aşağı yukarı hareket eden, göğüs kafesimden meme uçlarıma yol alan bir çeşit sıcak farkındalığa dönüşmüştü. Meme uçlarım sızlıyor, bu sızı vajinama doğru yayılıyordu.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Chris. Sesi daha derin, daha sıcaktı.

Ona bakıp bakışlarıyla buluştum. “Evet,” diye fısıldadım.

Hızlı cevabımla gözlerinde onay parıltıları oluştu. “Bunu daha uzun yaptığımda, bedenim daha fazla tepki verecek.”

Dudaklarımı ıslattım. “Evet. Sadece...” Gözlerinden yayılan güçle kıpırdandım ve onun bir parçası olan vahşi seksiliğiyle tahrik oldum. “Tepki verdiğimin kırbaç değil sen olduğuna oldukça eminim.”

Gözleri karardı, derinliklerinde uyarılmanın kehribar rengi parıltıları kaynıyordu. “Benim kırbaç kullanmama tepki veriyorsun. Ve isimlendiremediğin şeye, yani ‘daha fazlasını’ istemene...”

Evet. Daha fazlasını istiyorum. Lütfen. Her ne ise onu istiyorum.

Benim sessiz yakarışımı duymuş gibi, kırbacın tutma yerini kotunun beline sıkıştırdı. Elleri kollarıma gitti ve aşağı doğru baştan çıkarıcı bir yol çizerek okşarken aynı anda beni geriye yasladı. “Eller masaya.” Arkamdaki camın üzerindeki ellerime elleriyle rehberlik etti. İri bedeni belden aşağıyı çevreliyordu. Bu pozisyon oldukça samimi ve baştan çıkarıcıydı. Göğsündeki yay gibi tüyler aramızda dik duran meme uçlarıma sürtünüyordu.

Chris dudaklarını kulaklarıma getirdi, zonklayan meme uçlarımı sert göğsünde ezdi. “Seni bağlamayacağım.” Nefesi kulağımı ve boynumu sıcak bir hisle kaplamıştı, yakında tüm vücudumun ısınacağını vadeliyordu. Elini saçımın altına doladı, sahiplenici ama nazikti. Geri çekilip bana baktı. “Ama kuralları konuşmamız gerekiyor.”

Kalbim ritim atladı ve içgüdüsel olarak ellerimi hareket ettirmeye çalıştım. “Kurallar?”

“Rahatla,” diye mırıldandı kulağımın yanında. “Ve ellerini hareket ettirme.”

Bedenimdeki kasları rahatlamaya zorlayarak gözlerimi kapattım. “Rahatım. Hareket ettirmeyeceğim.”

Ellerini benimkilerden ayırıp omuzlarıma koydu ve gözlerimiz buluştu. “Yalnızca bir tane basit kural. Durmamı istersen, sadece hayır de, ben dururum. Püsküllere vurma ya da kaçınma,

yoksa istemeden de olsa seni incitebilirim. Kırbacın tüm kontrolü bende olmalı.”

İçimi kaygı sardı. “Püsküllere vurmak isteyecek miyim?”

“Hayır.” Dizlerini kırıp göz hizama geldi ve uzanıp beni öptü. “Tam tersi. Hoşuna gidecek. Ama bilgi güçtür. Ne bekleyeceğini ve ne yapacağını bilmek sana kontrol kazandırır. Sana kaç kere şaplak atacağımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet. Bilmek hoşuma gitmişti.”

“Güzel. Seni asla şaşırtmayacağım. *Hayır* kelimesi her zaman en büyük güçtür. Sen söylersen ben dinlerim. Tamam mı, bebeğim?”

Bu sevgi sözcüğü gerginliğimi dünyadaki tüm açıklamalardan daha fazla azaltıyordu. “Tamam.”

Yüzüme düşen saçımı itti, uzanıp beni öptü. Dili dudaklarımı yararak geçti, bir yavaş okşama diğerini takip etti. Ellerini belime koydu ve yukarı doğru şehvetli bir şekilde kaydırıp göğüslerimi okşayıp meme uçlarımla oynadı.

İnledim ve onunkileri kavramak için ellerimi masadan kaldırdım.

Hızlıca ellerimi kavrayıp tekrar arkamdaki cama bastırdı. “Seni bağlamayacaksam ellerini orada tutacağına güvenmeliyim.” Emrederken sesini sertleştirdi. “Ellerini hareket ettirme. Anladın mı?”

“Hareket ettirmeyeceğim.”

Gözlerimin içine bakıp sözcüklerimi değerlendirdi. Ardından samimi olduğum konusunda tatmin olmuş gibi görünerek ellerimi bırakıp kollarımdan yukarı omuzlarıma doğru bir yol çizdi. Önümde eğilerek beni tekrar şaşırttı, ayak bileklerimi

kavramıştı. “Seni buradan kırbaçlamaya başlayacağım, sonra yu-
karı doğru çıkacağım.” Elleri bacaklarımı, dizlerimi okşayarak
kalçama geldi. “Sonra burayı.” Bacaklarımı ayırıp ellerinden bi-
rini kasiğıma kaydırıp vajinamı buldu.

“Orayı mı? Ama bu...”

Parmaklarından birini içime gömdü. “İyi hissediyor musun?
Evet.” Parmağını çekerken oluşan sürtünme tatlı bir işkence gi-
biydi. Kadınlığımı avuçlayıp kalçamı öptü.

“Chris.” Bu elinin olduğu yerde ağzını istediğime dair bir
yakarıştı ve o da bunu biliyordu. Ama bana istediğimi verme-
di. Vermeyeceğini biliyordum. Bunun yerine dudaklarını göbek
deliğıme getirip yalamaya, oynamaya başladı.

Ayağa kalktığında erkeksi gücü beni sardı. Bu baştan çıkar-
ıcıydı. O baştan çıkarıcıydı. Elleri belimden göğüslerime doğ-
ru bir yol çizdi, meme uçlarımla oynayıp çekiştirdi. “Ve burayı,
Sara. Göğüslerini kırbaçlayacağım.” Bu kez sertçe çekiştirdi,
daha kabaydı; ıslanmıştım ve sızlanıyordum, kırbacı düşünmü-
yordum bile. Onu içimde hayal ediyordum.

“Ve en sonunda,” diye mırıldandı ve uzanıp popomdan sert-
çe kavrayıp kendine bastırdı. “Burayı. Seni becermeden hemen
önce kırbaçlayacağım yer burası.”

“Direkt o kısma atlayamaz mıyız?”

Gülümsedi. “O zaman bunun eğlencesi nerede?”

“Bence oldukça eğlenceli olur.”

Beni öptü. “Beklemek her şeyi daha iyi hale getirir.”

“Hep bunu söylüyorsun. Can sıkıcı olmaya başladı.”

Güldü ve göğüs ucumu yaladı. “Bunun üzerinde çalışa-
cağım.”

“Hayır, yapmayacaksın.”

“Hayır,” diye onayladı. “Yapmayacağım.” Ellerini bedenimden ayırıp benden bir adım uzaklaştı. Göz açıp kapayınca kadar pantolonuyla iç çamaşırını sıyırıp ayağıyla bir kenara itti. Bir saniye sonra ise gösterişli bir şekilde çıplaktı. Bedeni sanat eseri gibiydi, ileri doğru dikilmiş penisi kalındı ve nabız gibi atıyordu.

Bakışlarım ejderha dövmesine ve elindeki kırbaca kaydı. Kalbim boğazımda atıyor gibiydi, çünkü nefes alamıyordum. Bunun gerçekten olacağını nasıl unutmuştum? Beni *kırbaçlayacaktı*.

Chris yakına doğru adım attı ve eğildi. Ellerini bana dokunmadan masanın üzerindeki ellerimin yanına koydu, kırbacın sallanan püskülleri koluma değiyordu. Aramızdaki penisi olmasını istediğim yere çok yakındı. *Chris*’in olmasını istediğim yere.

“Nefes al, bebeğim,” diye mırıldandı kulağıma doğru. “Seninle güzelce ilgileneceğim.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Sadece kalbim göğsümden fırlamadan çabucak ilgilen.”

Düşük sesli, seksi kahkahası dokunmak için can attığım göğsünde gümbürdedi. “Bunun olmasını istemeyiz, değil mi?”

Gülümsediğim için kendime şaşırdım. Kırbaçlanmak üze-reydim ve gülümsüyordum. Chris’le ben gerçekten Rebecca’nın kendisini Mark’la tarif ettiği gibi değildik.

“O zaman işe koyulalım.” Masadan doğruldu. “Şimdi başlayacağım. Hazır mısın, Sara?”

“Hayır. Evet.” Derin bir nefes aldım. “Evet.” Kaşını kaldırdı. “Hazırım,” dedim.

“Gözlerini kapat. Kırbaca bakarak kendini delirtiyorsun.”

Haklıydı, öyle yapıyordum. Gözlerimi kapattım. Saniyeler geçti. “Yap şunu! Kırbaçla beni!” diye bağırmak üzereyken ipeğin bacaklarıma çarptığını hissettim. Biraz sıçradım. Çok fazla değil. Acıtmamıştı. Kırbaç havaya kalkıp bir kez daha bana vurdu. Sonra bir kez daha.

Püsküllerin bana çarparken çıkardığı ses neredeyse zihnimde uyuşturan, baştan çıkarıcı, kolumda yaptığı gibi aynı rotada ilerleyen bir şarkıya dönüşmüştü. Tenim ısınmaya başladı.

Chris ne zaman olduğunu bilirmiş gibi kırbaçı dizime doğru çıkardı ve aynı sıcaklık oluşana kadar orada kaldı. Ardından kalçama doğru çıktı ve aniden ısınmanın da ötesine geçtim. Alev alevdim, tahrik olmuştum. Popomu dışa doğru çıkardım. Sırada neyin olduğunu biliyordum, yine de gerçekleştiğinde soluğumu tuttum.

Klitorisime vurduğu kırbaç hızla hareket ederken hassas tenimi ısırdı ve tüm bedenime uyarılma dalgaları gönderdi. Soluk soluğaydım, neredeyse daha fazlası için yalvaracaktım. Neyin daha fazlası olduğunu bile bilmiyordum. Sadece istiyordum.

Kırbaç bedenimde yukarı doğru hareket etti, midemin üzerinden geçip daha yukarı çıktı. Sızlamalar beni sardı ve sıradakinin ne olacağını beklerken başımı arkaya attım. Gerçekleştiğinde ise nefes almayı unuttum.

İpek darbeler hassaslaşmış göğüslerime indi, meme uçlarımı dağladı. İlk kez acı hissettim. Hemen arkasından bir darbe daha indi, bir tane daha ve acı zevkin içinde kıvrılmaya başladı. Aniden bacaklarımı birbirine bastırdım, vajinam kasılıyordu, rahatlamaya çok yakındım...

Chris'in elleri belimden aşağı indi, penisi bacağıma sürtü-
nüyordu. "Ah, hayır, yapamazsın," diye hırıldadı boğazının de-
rinliklerinden. Bu seksiydi. O seksiydi. Onu istiyordum. "Şimdi
olmaz."

"Evet!" diye ısrar ettim ama o yüzümü masaya doğru çevirip
ellerimi cama koydu.

"Ben söylediğim zaman boşalırsın. Bu kuralı biliyorsun."

Bana şaplak atışının anısıyla ısındım. Evet, *lütfen*. Şaplak at
bana. "Ya yapmazsam?" diye sataştım ona.

Burnuyla kulağımı dürttü, penisi sırtıma dayandı.

"Benimle birlikte rahatla, bebeğim. Biz her şeyi birlikte yapa-
rız, unuttun mu?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Bu haksızlık. Buna hayır diye-
meyeceğimi biliyorsun."

"Beni sonra cezalandırırsın."

Gözlerim hemen açıldı. "Chris..."

"Şaka yapıyorum, Sara. Gerçi kıyafetlerinin üzerinde oldu-
ğu her an beni cezalandırıyorsun." Geri çekilmeye başladığında
arkama uzanıp onu tutmaya çalıştım. Kırbacı düşürdüğünde şa-
şırdım.

"Kırbacın canı cehenneme," diye hırlarken kalçamı kaldırıp
sert aletini bacaklarımın arasına bastırdı. "Seni şimdi becerme-
mi mi istiyorsun?"

"Beni kırbaçlamadan önce becermeni istiyorum."

Penisini içime bastırdı. "İtaatkâr olmak için fazla inatçısın."

"İtaatin ne olduğunu bana sen öğrettin." İçime sertçe gir-
diğinde soluk soluğa kaldım, bedeni benimkinin çevresinde
kırıldı.

“Seninle tanıştığımız gece de böyleydin,” diye suçladı beni. Ellerini aniden dizlerimin altından geçirip beni havaya kaldırdı, geriye doğru eğdi böylece yaslandığım göğsüyle beni çevreliyordu.

Nefesimi tuttum. “Ne yapıyorsun?”

Koltuğa oturdu, ben de üzerindeydim. Yüzünü saçıma gömdü, göğüslerimi kavradı. “Seni beceriyorum. İstedğin bu değil miydi?”

“Evet. Ben...” Ellerini karnıma bastırıp kalçasını kaldırdı, içime girip çıkıyordu. “Ben, ah...” Başımı çevirip dudaklarını aradım ve bir şekilde onu öpmeyi, dilimle okşamayı başardım.

Bu ruh değişikliğiyle; tutkuyu yaşayan ve nefes alan, kendi başına bizden bir parça olan bir şeye dönüştü. Her şey ellerinin bedenimde yarattığı hissin, bedenlerimizin aynı ritimde, birlikte hareket edişinin, dillerimizin birbirlerine sürtünüşlerinin içinde kayboluyordu. Kaçtım.

Sonunda birlikte yığılıp, yan yana uzandığımızda kollarını arkadan bana doladı. Tüm hayatım boyunca olduğumdan daha huzurluydum. Artık bilmediğim ya da anlamadığım taraflarımdan korkmuyordum.

Chris anlıyordu. O beni biliyordu. Ve ben de onu anlıyordum.

14 Temmuz 2012

Cumartesi, Aynı Gün

Ben San Francisco'dayım. O değil.

*B*Uçaktan inince onu aradım ama cevap vermedi. Bir araba kiralayıp evine gittim. Evde değildi. Taksiye binip galeriye gittim ve dışarıdayken onu aradım. Cevap vermedi. Galeriden içeri giremezdim, orayı arayamazdım bile. Bunun, onun tekrardan hayatının bir parçası olacağına karar vermeden olmazdı.

Yanlış olduğunu bile bile, çantalarımı hemen yandaki Cup O'Cafeden içeriye sürükleyip galeri kapanana kadar burada beklemeye karar verdim. Burayı sevmiyordum. Sahibi oydu. Geçmişte yatağımıza davet edilen ve benden nefret eden kadın... Eğer bu kadın ona nasıl ulaşacağını biliyorsa, bunun şu an onun yatağında olduğu anlamına geleceğinin farkındaydım. Ve biliyordu. Riptide Açık Artırma Evi'nin işleri için New York'a giden bir uçaktaydı.

Gitmiş olduğunu öğrenmek darbe yemekten farksızdı. O kadını hâlâ yatağına aldığını öğrenmek ise daha büyük bir darbeydi. Onunla sözleşme imzalayıp imzalamadığını merak ettim. O kadının ona ait olup olmadığını merak ettim ve benim... olmadığımı.

Hayır. Bu olamazdı. Öyle olsaydı, o kadın beni şeytani bir hazla seyrederdi ve o da bana evime geri dönmemi teklif etmezdi. Burası evim miydi? Bu gece buraya gelmeden önce tüm cevaplara sahip olduğumu düşünmüştüm. Şimdi ise tek başına otele gitmek üzereydim.

Bu duygudan nefret ediyordum. O kadının bana onun nasıl olabileceğini ve benimleyken nasıl olduğunu hatırlatmasından nefret ediyordum. Kendimi mi kandırıyordum? Geçmişimiz, gelecekte nasıl olacağımızın bir göstergesi miydi?

Bu eski acıyı böylesine kolayca çağırabiliyorsam; gerçekten kalıp, öğrenmek istiyor muydum?

Yirmi İkinci Bölüm

Salı sabahı antrenmanla ve Chris'in manevi annesiyle edilen uzun bir sohbetle başladı. Sabahın ilerleyen saatlerinde hizmetçi Sophie'yle tanışarak dil engeline çarptım. Kısa bir süre sonra Chris resim yapmak için atölyesine gitti, ben de kendimi Chantal'la mutfaktaki ada tezgâhta buldum. Sophie'yle tanışmak beni sabah dersim için motive etmiş olsa da birçok 'basit' Fransızca sözcüğü oldukça berbat bir şekilde telaffuz etme girişiminde bulunduktan sonra ki basit kısmı Chantal'a aitti, bana değil, beynim patlamak üzereydi. Ekstra kafein desteğine ihtiyaç duyarak bardağımı tekrar doldurmak için tabureden kalktım. Seksten hassaslaşmış bedenim yüzünden biraz sızlanmıştım.

Chantal kahve makinesinin yanında bana katıldı. Yıpranmış kot pantolonu ve açık mavi kolsuz tişörtüyle çok şirindi. Her gün kurumsal bir işe gidermiş gibi davranmak yerine arkadaşlıgımızla rahatlamış gibi görünüyordu. "Bugünlük bu kadar yeter. Bu sabah başka bir dil dersini daha kaldıramayacak gibisin."

Şaşırmış numarası yaptım. "Öyle mi? Gayet iyi gittiğimi düşünüyordum."

Sırıttı. “Doğru. Çok iyiydin. Peki, yine etrafta Ella’yı aramana yardım etmemi istiyor musun?”

Rebecca’nın hikâyesini gizli tutmayı başarmıştım. Ona soruşturmanın eski patronumla ilgili olduğunu söylemiştim ama Chantal, Ella’yı bulma konusunda bana yardım etmekte ısrarcıydı. “Dün yaptığın şeye minnettarım, fakat Rey bizim aradığımız yerleri kendisinin çoktan aradığını söyledi.”

“Hastaneleri her gün aramak da zekice olabilir.”

“Rey onu da hallettiğini söyledi,” diye fikrinden vazgeçirmeye çalıştım.

“Merhaba,” diyen tanıdık bir kadın sesi geldi merdivenlerden.

Şaşkın bakışlarımı üzerinde uzun sarı saçlarıyla göz alıcı bir tezat oluşturan siyah kotla, siyah tişört bulunan Amber’a çevirdim. Bize katılırken ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırdı. “Keyfin kaçmadan söyleyeyim, içeri kendim girmedim. Chris anahtarımı aldı. Ben geldiğimde o ve Rey dışarıda konuşuyorlardı ve dışarıyı beklemek için fazla soğuk.” Titredi. “Ceketimi arabamda bıraktım ve gerçekten kahveye ihtiyacım var.” Kahve makinesine doğru yürümeye başlamıştı ki vazgeçti. “Eğer senin için sorun değilse?”

Burada kendi evindeymiş gibi hareket etmesinin bana nasıl hissettirebileceği konusunda saygılı davranmasına şaşırmıştım. “Keyfine bak,” dedim. Bu ricasının gerçek bir gelişme olduğunu, sis perdesinden ibaret olmadığını umuyordum.

Öncelikle Chantal’a baktı. “Ben Amber. Chris’in eski bir arkadaşıyım.”

“Chantal,” diye cevapladı, sesi pek dostça değildi. “Ben de Sara’nın ve Chris’in yeni arkadaşıyım.”

“Sara’nın beni arkadaşı olarak gördüğünü sanmıyorum. Kötü bir başlangıç yaptık.” İhtiyatlı bir şekilde bana baktı. “Bunu değiştirebileceğimizi umuyorum.” Cevap beklemeden kahve makinesine doğru yürüdü, açıklamasını gözden geçirmem gerektiğini biliyormuş gibiydi. Haklı olabilirdi.

Çok nazik davranıyor olması beni şüphelendirmişti. Chantal’a baktım, kaşlarını çatmıştı, suratında soru soran bir ifade vardı. “Amber ve Chris birbirlerini üniversiteden beri tanıyorlar,” diye açıkladım.

“Evet,” diye onayladı Amber, ada tezgâhta bize katılırken. “‘İkimiz de kırkımıza kadar kimseyle evlenmezsek, birbirimizle evleniriz’ türünden bir ilişkiydi.”

Beklenmedik bir anda yumruk yemiş gibi hissetmiştim, Chantal ise onaylamaz bir şekilde dudaklarını büzmüştü.

“Pekâlâ,” dedi Chantal tersleyerek, “Chris, Sara’yla evlenip bebekler yapacağına göre bu dediğin gerçekleşmeyecek.”

Chantal’ın pençelerini çıkarmasına mı, bebeklerden bahsetmesine mi daha çok şaşırmıştım emin değildim. Bebekler? Chris ve ben? Bebeklerle arası iyiydi ama kendi bebeğimize sahip olmak? Bir çocuk sahibi olma fikri beni dehşete düşürüyordu. Seveceğim bir çocuk, annem veya Dylan’ın ailesinden koptuğu gibi göz açıp kapayana kadar elimden kayıp gidebilirdi. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Amber homurdandı. “Chris ve çocuklar? Onu öyle hayal edemiyorum. Zorlayıcı değişiklikler olmadığı sürece çocuk sahibi olmak istemediğini söylerdi.”

Chris mutfağa girmek için tam da o anı seçti ve gözlerinde bu konuşmayı duyduğunu gösteren fırtınalı bir bakış belirdi.

Yanımda durdu, kolunu taburemin arkasına koyup bedenini benimkine doğru yasladı. Dikkati benim üzerimdeydi, yalnızca benim. Ve gözlerinde onaylama gördüm. O da sevdiği bir çocuğu kaybetme riskini alamayacak kadar çok kişiyi kaybetmişti.

Chantal Amber'a Fransızca bir şeyler söyledi, bize biraz zaman tanımaya çalıştığından emindim. Bunu kullandım.

Chris'in pürüzsüz, yeni tıraş olmuş çenesini kavradım. "Ben de bir çocuğu kaybetme korkusunu kaldırabileceğimi sanmıyorum." Böyle hissettiğini bana kendisi söylemiş gibi konuşmuştum.

Gözleri yumuşadı, yüz ifadesi rahatladı. "Bu konuşmayı hiçbir zaman doğru zamanda, doğru şekilde yapamayacağız gibi görünüyor."

"Doğru yol diye bir şey yok, hatırladın mı? Yalnızca bizim yolumuz var."

Bir gülümsemeyle ve şakağıma konan bir öpücükle ödüllendirildim. Chris dönüp Amber'ın önüne, tezgâhın üzerine bir zarf bıraktı. "Bu, durumunu çözecektir." Amber zarfa uzandığı sırada Chris zarfı tuttu. Konuşmasına devam ederken Amber bakışlarını kaldırıp Chris'inkilerle buluştu. "Tristan'ın bununla sorunu olmadığından emin ol."

"Ben Tristan'la ilgilenirim." Onun daha çok sırtımasına ya da böbürlenmesine alışırken bu kez tuhaf bakıyordu. İçinde para olduğundan neredeyse emin olduğum zarfın ne ile ilgili olduğunu merak ediyordum.

Chris elini çekince Amber zarfı kaptı. "Gitmeliyim." Dolu kahve fincanını alıp lavabonun içine bıraktı, sonra merdivenlere doğru giderken yanımda durdu. "Yakın zamanda birlikte öğle yemeği yiyebiliriz." Bu bir soru değil, bir açıklamaydı.

Bu tavır değişikliğine ne anlam vereceğimi gerçekten bilmiyordum. Bakışlarıyla buluşmaktan kaçındım, bunu ondan Chris'in istediğini biliyordum.

“Tam olarak yerleştiğimde bir şeyler planlayabiliriz.”

“Elbette,” dedi Amber. “Tamam. Sen yerleştiğinde.” Ardından Chris’e bir bakış attı. “Teşekkürler.”

Chris ona baş işaretiyle cevap verdikten sonra Amber merdivenlere yöneldi. Chantal gözlerinden hançerler fırlatır gibi arkasından bakıyordu, onun korumacılığıyla içim ısındı.

“O senin arkadaşın mı?” diye sordu Chantal, Chris’e.

Gülmemeye çalıştım. Chris'in doğal cazibesi kolayca insanların dostluğunu kazanmasını sağlarken, çoğu ondan sızan güçle ona karşı çıkmaktan korkardı. Ama Chantal bu tür insanlardan değildi. Başkalarının cesaret edemediği şeylere cesurca atılıyor-du. Bunu konsoloslukta öğrenmiştim.

Chris kolunu gelişigüzel bir şekilde omzuma attı. “Daha çok baş belası bir kız kardeş gibi.” Bardağıma uzanıp bir yudum aldı.

“Kız kardeş gibi bir havası yok,” diye cevapladı Chantal.

“Hava?” diye sordum. Tanımlamak için seçtiği argo kelime-nin tuhaflığına sıırtmadan edemedim.

“Siz Amerikalılar böyle demez misiniz?” Kaşlarını çatıp Chris’e Fransızca bir şeyler söyledi.

“Evet,” diye onayladı Chris İngilizce, sesi eğlenmiş gibiydi. “Hava kelimesi Fransızca söylediğinle aynı anlama gelebilir ama kullanacağımdan emin değilim. Yine de işe yarar.”

Dudaklarını büzüştürdü. “Tamam o zaman, dediğim gibi. Kız kardeş gibi bir havası yok. Kırk yaşına gelip ikiniz de yalnız olursanız evleneceğinizi söyledi.”

Chris homurdandı. “Eğer kırkıma geldiğimde yalnız olsaydım bile...” Bana baktı. “...ki olmayacağım, yine de Amber’la olmazdım.”

Sözcüklerine rağmen bu konuşmadan hoşlanmamıştım, o yüzden, “Amber’dan bahsetmişken, Rey’in burada olduğunu söylemişti. Ella’yla ilgili bir haber var mı?” diye sordum.

“İyi haberdır, umarım,” diye ekledi Chantal.

“Neuville’in evinin civarından en az dört kişi fotoğrafı gösterildiğinde Ella’yı tanımış ve onu en son bir hafta önce görmüşler.”

Chantal mutlu görünüyordu. “Bu olumlu bir şey, değil mi? Onun iyi olduğu anlamına geliyor?”

“Evet,” diye onayladım. Ve olumlu bir şeydi.

Chris, “Rey onun ne zaman ve neden ayrıldığını hâlâ araştırıyor, tuhaf bir şey gören biri var mı anlamaya çalışıyor,” diye devam etti. “Şimdiye kadar yok. Ayrıca hepsi Neuville’in ona abayı yaktığını düşünüyor gibi çünkü normalde bir kadınla görünmek tarzı değilken onunla görünmüş.”

Daha fazla iyi haber. Ama Ella’nın benimle iletişime geçmemesi, işe dönmemesi ya da okulu aramaması normal değildi.

“Diğer bir konu,” dedi Chris, bana dönerek, “cuma geceleri Louvre’da erkekler kampı yaptığımı söylemiştim. Hatırladın, değil mi? Rey’e o gece seninle kalıp kalamayacağını sordum.”

Somurttum. “Rey neden benimle kalıyor?”

“Sadece güvende olduğunu bilmeliyim.” Bu ses tonu bir şeylerden kaçındığının belirtisiydi.

Gözlerimi kıstım. “Bilmem gereken şey ne, Chris?”

“Neuville içimde dikkat uyandırdı.”

“Ama demiştin ki...”

Beni öptü. “Güldürme beni. Yalnız kalırsan endişeleneceğim.”

“Beni paranoyak yapacaksın,” diye itiraz ettim. “Bunu daha önce konuşmuştuk.”

“Ben de yatıya kalabilirim,” diye önerdi Chantal. “Kızlar gecesi yapabiliriz.”

Birden neşelenmişim. “Bu harika bir fikir!” Sonra Chris’e döndüm. “Böylece hem sen yalnız olmadığımı bilirsin, hem de ben Rey’in öylece dikilip durması işkencesini çekmem.”

“Hımm,” dedi Chantal. “Dikilip durmasının benim için bir sakıncası yok.”

Ona ters ters baktım. “Burada davama hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Ah, doğru.” Chris’e baktı. “Ben onu korurum. Çok sertimdir.”

Sözleri üzerine ikimiz de kıkırdadık. “Buna hiç şüphem yok, Chantal,” dedi Chris ve kesinlikle ona katılıyordum.

Telefonu çalan Chantal, gelen mesaja bakıp iç çekti. “Gidip dükkânı kapatmam gerekiyor. Annem yine büyükanneemin yanındaymış. Sonuç olarak yatıya kalıyor muyum?”

Chris’e yalvaran bir bakış attım. “Bu güzel bir uzlaşma. Gelişmiş bir güvenlik sistemimiz var. Seni ve Rey’i otomatik aramaya alırım.”

Chris iç çekip, “Rey’in uğrayıp sizi kontrol etmesini istiyorum,” dedi. “Ve sen itiraz etmeden önce, bu da bir uzlaşma.”

Gülümsedim. “Bununla yaşayabilirim.”

Chantal çantasını aldı. “Ben çıkıyorum.” Bana işaret etti. “Alistırma yapmaya çalış. Fransızca öğrenmeye pek çaba göster-

miyorsun. Beni seninle sadece Fransızca konuşmak zorunda bırakacaksın.” Hızla merdivenlerden aşağı indi.

“Hey,” dedi Chris, beni kendine çevirerek. “İyi misin?”

Yüzüne dokundum. “Seninleyken her zaman iyiyim.” Kaşlarımı çattım. “Amber’la olanlar da neydi?”

“Script’le ilgili bazı para sorunları var.”

“Sen de ona para verdin ve Tristan bundan hoşlanmayacak?”

“Evet. İkisinin çalkantılı bir ilişkisi var. Amber’ın hayatında olmamdan hoşlanmıyor.”

Nasıl hissettiğini anlıyordum. “Ne kadar verdin?” diye sormaya cesaret ettim.

“On bin avro.”

Soluğumu tuttum. “Bu yüklü bir miktar.”

“Müzeye yazmayı kabul ettiğim çeki görmelisin o zaman.”

“Yani bağış yapmayı kabul ettin mi?”

“Benim finans sorumlularım yönetimde olduğu sürece. Bu sene hayır etkinliklerimle ilgili tek başına halledemeyeceğim kadar çok yükümlülüğüm var. Resim yapacak hiç vaktim olmayacak.” Konuyu tekrar Amber’a getirdi. “Ona yardım etmem gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet, biliyorum. Neden olduğunu tam olarak anlamıyorum ama biliyorum.” Bu benim için daha fazla açıklamaya açık kapı bırakmaktı. Sadece beni öpüp ayağa kaldırdı ve merdivenlerden aşağı çekti.

Birkaç dakika sonra atölyesinde onunla birlikteydim, resim yapışını izliyordum. Amber’la ilgili düşüncelerimi uzaklaştırmıştım. Hafta sonu yapacağımız gezide cevap alacağıma güvenmek zorundaydım. Konuşması için Chris’e baskı yapmak zorunda kalsam da...

Cuma öğleden sonra, Chris'le avukatın ofisine giden asansöre binmiş işimle ilgili son dakika meselelerini tartışıyorduk ki, "Amber da bir saat içinde avukatla görüşmek için uğrayacak," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne? Niçin?"

"İşile ilgili sorunlar."

"Ah. Tamam."

Chris kollarını bana sardı. "Sara..."

Onu öptüm. "Sorun yok. Gerçekten."

Asansör durdu ama Chris hareket etmedi. "Sorun yokmuş gibi görünmüyor."

"Yok." Ama Amber'dan rahatsız oluyordum. Amber'dan her zaman rahatsız oluyordum. Kapılar açıldığında elinden tutup çektim. "Haydi, gidip işimi başlatalım."

Birkaç dakika sonra Chris'le avukatın ofisindeki sandalyede oturuyorduk, heyecanım diğer her şeyi unutturmuştu. Hızlıca endişelerimin üzerinden geçtik ve işim başlamaya hazırды.

İşlemler bittiğinde, Chris'i avukatla müzeye yapacağı bağışla ilgili detayları tartışmak üzere yalnız bıraktım ve 'tuvalet'i aramak için lobiye yöneldim. Tam o sırada Amber'la karşılaştım. Rahatsızlığım tam olarak geri dönmüştü.

Ayağa kalktı. İnce çizgili, siyah eteği ve kırmızı bluzuyla, tıpkı benim dar kesim elbisem, onunla uyumlu ceketim ve topuklu botlarımla olduğum gibi profesyonel görünüyordu. "Benim sıram mı?" diye sordu, gergin bir şekilde.

“Henüz değil,” dedim. “Chris’in bitirmesi gereken bazı şeyler var ama fazla uzun sürmeyecektir. Gitmemiz gerekiyor.”

“Bu gece hayır etkinliği var, değil mi?”

“Evet.” O nereden biliyordu?

“Louvre’un bültenlerini alıyorum,” diye yanıtladı yüz ifade-mi okuyarak. Omuz silkti. “Eskiden sanat dünyasını oldukça yakından takip ederdim. Hiç tarzım değildi, ancak Chris için denemiştim.”

Birden ondan uzaklaşmak istedim. “Gitmeden önce makyajımı tazelemem gerekiyor.” Yürümeye başladığım sırada önümde durdu.

“Benim adıma bunu yapmasına izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Samimi görünmesine rağmen yüzeyin altında bir şeyler vardı. Hâlâ benden nefret ettiğini düşünüyordum, öte yandan canının yandığı belliydi. Kalp ağrısı taşıyordu. Yalnızdı. Kafa karıştırıcı biriydi. Belki de kafası karışan bendim.

Öyle olmalıydım çünkü aniden benden nefret etmesini istemedim. Onun daha fazla acı çekmesine neden olmak istemiyordum. “Bana teşekkür etmene gerek yok. Chris seni önemsiyor.” Durakladım ve yumuşak bir tonda konuşmama devam ettim. “Seni dışarıda bırakmayacak, Amber. Ben de öyle.”

Yüzünde şaşkınlık yanıp söndü. “Teşekkür ederim.” Durakladı, sonra çantasına uzandı. “Birbirimizin numarasını almalıyız. Öğle yemeğine çıkmayı gerçekten istiyorum.”

Tereddüt ettim. “Tamam.” Telefonunu çıkardı, ben de aynı-sını yaptım. Bunu yaparken bluzunun kolu sıyrıldı ve kollarında taze kırbaç izleri gördüm. Birbirimize numaralarımızı vermeyi

bitirdiğimizde, nazikçe omzuna dokundum. “Konuşmaya ihtiyacın olursa artık bana nasıl ulaşacağını biliyorsun.”

Amber başını eğip bana en garip bakışıyla baktı. “Teşekkür ederim, Sara.”

Cevabında yanlış hiçbir şey yoktu, yine de bir şeyler fena halde yanlıştı. On beş dakika sonra Chris’le arabaya doğru yürürken hâlâ bunu düşünüyordum.

Akşam saat altıya doğru yeni maun masamda oturuyordum. Masa bugün sandalyeler ve kitaplıkla birlikte gelmişti. İşle ilgili amaçlarımı kırmızı, deri bir günlüğe yazıyordum, bu benim Rebecca’yla bağımdı. Onu öylece bırakmak zordu. Öldüğüne hâlâ inanamıyordum. Aslında bedeni bulunamamıştı. Belki... Hayır. Bu delice bir düşünceydi. Saçmaydı. O hayatta değildi.

“Belgeler geldi,” dedi Chris odaya girerek. Üzerinde Superman tişörtü vardı, bunun çocukları kendi süper kahramanları olma konusunda motive ettiğini söylemişti. “Resmi iş belgelerin.” Önüme büyük, sarı bir zarf koydu ve yeni misafir sandalye kuruldu.

“Şimdiden mi?” diye sordum, hevesle belgelere uzanarak. “Avukatla daha birkaç saat önce tanıştık.”

“İşleri hızlandırdığından emin oldum.”

Kahramanım. “Sanırım aynısını pasaportum konusunda yapmadın?”

“Stephen resmi formaliteler olduğunu söyledi ama yakında hallolur.”

“Bize aynı cevabı verip duruyor.”

Başıyla zarfı işaret etti. “Açıp her şeyin yolunda olduğundan emin ol.”

Heyecanım pasaportla ilgili endişemi bastırdı. Belgeleri çıkarıp incelemeye başladım. Chris belgelerden birini alıp güldü. “İsim olarak ‘SM Danışmanlık’a takılıp kalmana inanamıyorum.”

Ona ters ters baktım. “Evet, öyle yaptım. Ve sakın o S&M, yani Sadizm&Mazoşizm şakana tekrar başlama. Benim adımın ve soyadımın kısaltmasını temsil ediyor ve iyi şans.” Ve eğer Chris’le evlenirsem *M* harfi yine geçerliliğini koruyacaktı ama bunu söylemedim. İkimiz de biliyorduk. Bunu konuştuğumuz her defasında havadaydı.

“Ben her zaman senin S&M şans tılsımın olurum, bebeğim,” diye takıldı bana. “Ne yazık ki bu gece değil.” Ellerini kot pantolonunun sardığı bacaklarından kaydırıp ayağa kalktı. “Bu gece çocuklarla oynuyor olacağım. Chantal ne zaman gelecek?”

“Annesinin yerine aile dükkânlarını kapatması gerekiyor. Büyükkannesinin sorunları varmış yine.”

Bu kez Chris ters ters baktı. “Rey’in buraya gelmesi gerekeceğini biliyordum.”

“Zaten beni kontrol edecek.” Çoraplı ayaklarımın üzerine kalkıp ona doğru yürüdüm, ardından kollarımı ona doladım. “Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Chantal burada olacak ve eminim çılgın bir takipçi sapık gibi sürekli mesaj atıp beni arayacaksın.”

“Çılgın takipçi sapık mı?”

Sırıttım. “Her zaman benim çılgın, takipçi sapığım olabilirsin, bebeğim.”

Gülmedi. “Sara...”

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu öptüm. “Gidip çocuklarla oyna. Sonra yarın eve gelip benimle oyna.”

“Beni endişelendirmenin bir bedeli olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

“Chantal’ın seninle yaşadığı tartışmanın benim suçum olmadığını, ayrıca bunun artık tehdit olarak işe yaramadığını biliyorsun, değil mi? Bedel ödeme şeklini çok seviyorum.”

Bana üç saniyelik yakıp kavuran bir bakış atıp beni kaldırarak masanın üzerine koydu, elbisemi bacaklarımdan yukarı sıyırdı. “Bir an önce gitmem lazım aslında ama senin şu an ‘bedel’i biraz tatman gerekiyor.” Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı ayırdı. “Ya da belki tatmaya ihtiyacı olan benimdir.”

İç çamaşırımı kenara çekip dudaklarını üzerime kapadığında düşünebildiğim tek bir şey vardı. *Cezalandır beni, bebeğim.*

Yirmi Üçüncü Bölüm

Saat onda üzerimde şort ve kolsuz tişörtle yatakta kıvrılıp bir kez daha Chantal'la konuşmuştum. Beni neredeyse Chris ve Rey kadar çok aramıştı. “Çok üzgünüm, Sara,” dedi iki dakikada ikinci kez. “Büyükannem iyi değil, annem berbat halde.”

Yataktaki televizyon kumandasına atılıp izlediğim filmin sesini kısıtım. Neyse ki Chris'in tavandan inen devasa televizyonda İngilizce yayın yapan uydu kanalları vardı. Eski bir film bana eşlik ediyordu. “Ailenle kal,” diye tekrar güvence verdim ona. “Kızlar gecesini başka bir zaman yapabiliriz. Ben çok iyiyim. Rey beş dakika önce uğradı, Chris bütün akşam bana mesaj atıp aradı.” Nasıl olduysa Rey'i, Ella meselesi için etrafta bazı fikirleri araştıran kardeşiyle görüşmeye ikna etmiştim. Rey bana bebek bakıcılığı yapacak diye Ella'yı bulma şansını kaybetmek istemiyordum.

Chantal derince iç çekti. “Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyordum.”

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra telefonu kapattık ve aynı anda Chris'ten mesaj geldi. Bir dizi uyku tulumunun içinde uyuyan çocuklara bakıp gülümsedim. Chris'in çocuk

sahibi olmasına gerek yoktu. Gittiği her yerde zaten onları sahipleniyordu.

Televizyonun sesini tekrar açıp örtülerin altında kıvrıldım ve eski bir *Seinfeld* bölümü buldum. Bu komedi programı beni oyalamıştı.

Bir süre sonra telefonum gelen mesajla çaldığında sıçradım ve bir düzine mesaj olduğunu görerek şaşırdım. Saate bakınca bir saattir uyuduğumu fark ettim. Bir çember halinde oturan çocukların fotoğraflarına bakarken gülümsedim. Chris'in yazdığı mesajı okudum. **Korkunç hikâye zamanı. Anlatıcı benim.**

Ona korkunç bir hikâye anlatması için Chris'e yalvaran Dylan'ın üzücü hatırasıyla göğsüm sıkıştı. Chris'e mesaj yazdım, bunun onun nasıl etkilediği konusunda endişeliydim, onun ruh halini kontrol ediyordum.

Öcünün kim olacağını buldun mu?

Evet, diye cevapladı. **Adı, Leonardo. Ressam kılığına girmiş.**

Bu espriyle rahatlayıp güldüm ve cevap yazdım. **Seni seviyorum, Chris.**

Ben de seni seviyorum, Sara.

Duş alıp yatağa gireceğim.

İkisi için de orada olmak isterdim.

İç çekip cevap yazdım. Ben de.

Birkaç dakika sonra küvetin kenarına oturmuşken telefonum çaldı. Chris olduğunu düşünerek ekrana bakmadan cevapladım.

"Sara," diye seslendi bir kadın, yüksek müzik sesinin arasından ve korkuyla midem düğümlendi.

"Amber?"

“Evet. Sara, yardımına ihtiyacım var.” Sesi üzgün geliyordu, galiba ağlıyordu. “Chris’in... hayır etkinliğinde olduğunu biliyorum. Ben...” Hıçkırarak ağladı.

Ayağa kalktım. “Sorun ne?”

“Tristan ve ben... Biz kavga ettik. Alkol almıştım ve o vestiyerin anahtarlarımla çantamı vermesine izin vermedi. Birinin beni götürmesine ihtiyacım var. Lütfen.” Durakladı ve müziğin bir parça azalmasından yürüdüğünü söyleyebilirdim. “Başım dönüyor, düşünemiyorum... Buradan çıkmam gerek. Tristan, Chris’ten borç aldığımı öğrendi. O benim Efendim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalısın. Kurallarımızı çiğnedim. Beni cezalandıracak. Lütfen, Sara. Hemen gel.”

Kafamda hem onun hem de kendim için bütün tehlike çanları çalıyordu. Tuzağa benziyordu ama ya değilse? Kolundaki izleri görmüştüm. “Adresini bana mesaj at.”

“Atacağım. Teşekkür ederim, Sara. Çok teşekkür ederim. Şimdi mesaj atacağım.”

Aramayı sonlandırıp küvetin kenarında geriye doğru yaslandım, zihnimde seçenekler tıkr tıkr işliyordu. Chris’i arayamazdım. Deliye dönüp müzeden çıkıp gelirdi. Rey’i ararsam Chris’i arardı ve Chris yine deliye dönüp müzeden çıkıp gelirdi. Ayrıca Rey, kardeşiyle Ella’yla ilgili yapacağı görüşmeden vazgeçerdi. Ella’yı bulma ihtimalini Amber yüzünden tehlikeye atamazdım. Ayrıca Amber bir adamla kötü muameleye dayanan bir ilişki içindeydi, o yüzden Rey’den hoşlanır mıydı, güvenir miydi bilmiyordum. Ya Rey, orada Chris’le ilgili onun öğrenmesini istemeyeceği türden bir şey öğrenirse? Chris bunu riske atamayacak kadar özel biriydi. Hayır. Rey’in bir seçenek olmasını çok isterdim ama değildi.

Telefonum adresin gelmesiyle çaldı. Derin nefes alıp adrese baktım, cevap yazmadan önce bir an düşündüm. **Seni alması için bir taksi gönderiyorum.**

Cevap bekledim. Bekledim.

Tekrar mesaj attım. **Amber lütfen iyi olduğunu yaz.**

Cevap yoktu.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Numarasını çevirdim. Çaldı, çaldı ama cevap yoktu.

Telefonu alnıma bastırdım. Eğer bunu yaparsam Chris çok öfkelenenecekti. Ve gerçekten tuzağa benziyordu. Bunu düşündüğüm için, eğer gerçekten yardıma ihtiyacı varsa ve ben burada böylece oturuyorsam diye suçluluk içimde kıvrıldı. Yardıma ihtiyacı olmasa bile doğru olanı yapmalıyım.

Giyinme odasına gidip diz hizasında siyah bir etekle uzun kollu leylak rengi dantelli bluzumu ve diz hizama gelen on santimetre topukları olan çizmelerimi giydim. Bir kulübe gittiğimi biliyordum ve eğer Chris'in yakından bağı olan bir yerse, basit bir kot ve tişörtümle ortaya çıkamazdım.

Lavaboya doğru koşturup çantamı aldım. Yüzümü taksinin arka koltuğunda düzeltmeyi düşünüyordum, taksiyi çoktan aramış olmam gerekirdi. Araba kullanamazdım, nereye gideceğimi bilmiyordum. İçeri girip Amber'ı alırken beklemesi için taksiciye ödeme yapacaktım.

Taksiyi aradıktan sonra tekrar Amber'ı aramayı denedim. Cevap yoktu. Kolundaki izleri düşündüğümde cezalandırılıyor olabileceğini düşünmeden edemedim.

Kapıya yönelmiştim ama durdum. Aptalca şeyler yapmaktan hoşlanmıyordum ve yapmakta olduğum şeyden korkuyordum. Duruma azıcık zekice bir şeyler eklemeliydim.

Günlüğümü bıraktığım yere, komodinin yanına gittim ve bir not karaladım. *Amber'ı almaya bir kulübe gidiyorum. Ağlıyordu ve korkmuştu. Taksi tuttum.* Adres ekleyip yastığın üzerine bıraktım.

Birinin bunu görmesi için hiçbir neden yoktu. Rey bir daha gelmeyecekti ya da aramayacaktı. Chris çocukları yatırıp müzede kalacaktı. O notu göremeden çok uzun bir süre önce dönmüş olurdum.

Amber'ın verdiği adrese geldik, taksi durduğu anda boğazımdan yukarı asit yükseldi. Kulüp, Isabel'in restoranının yanındaydı. Bu aklıma yatmayacak kadar rastlantısal ve bir bağlantı olduğunu biliyordum. Bu kulüp her neyse Isabel bunun bir parçasıydı, belki de sahibiydi.

Taksi şoförüne ödeme yaptım ve eğer dönmemi beklerse yüklü bir bahşış vereceğimi söyledim. Taksiden inmeden önce Amber'ı tekrar aramayı denedim. Cevap vermedi.

Mesaj yazdım. **Dışarıda, taksideyim. Lütfen, dışarı gel.**

Bekledim. Cevap gelmedi.

Chris'in Mark'ın kulübünde dövülüşünü gözümün önüne getirdim ve Amber'ın gözlerinde gördüğüm acıyı hatırladım. Eğer Tristan, Isabel gibi ise, Amber'ın korunmaya ihtiyacı olmalıydı.

Karar verilmişti. Çantamı çaprazlayarak boynumdan geçirip kapıyı açtım. Aptalca olsa bile bu yolda ilerleyecektim.

Aradığım adresin yazıldığı, çift kapılı, geniş, çelik girişe yöneldim. Soğuk hava uzun saçlarımı dalgalandırdığında ceketimi almış olmayı diledim. Daha da ötesi, taksiye dönmek istiyordum.

Girişten geçerek uzun yürüyüş yolunun sonundaki beyaz taştan binaya ilerledim ve benimle aynı yönde yürüyen bir çift gördüm. Beni yönlendirmelerine izin verirken onları inceledim, bunun bana gittiğim yerle ilgili ipucu vermesini umuyordum. Adam kotlar içindeydi. Kadın deri etek giymişti. Bu bana ufak bir şeyler anlattı, sanırım tepeden tırnağa deriler ve zincirler içinde olmadıkları için mutlu olmalıydım. Chris yanımda yokken sınırsız bir şekilde BDSM eylemleri yapılan, yabancı bir yere girmek üzere olduğum için bulabildiğim her türlü umuda tutunuyordum.

Çifti kaygı dolu bir şekilde geniş ahşap kapılara kadar takip ettim ve kadın zile basarken bekledim. Kapı açıldı, takım elbiseli bir adam çifte içeriye işaret etti.

Çiftin arkasından içeriye girmek için ilerledim ama kapıdaki adam elini kaldırıp Fransızca bir şey söyledi.

“İngilizce?” diye sordum umutla.

“Sadece çiftler,” diye yanıtladı.

Sadece çiftler? Bu garipti. “Amber’ı almak için geldim.”

Adamın arkasından bir şeyler söyledi. Kapı görevlisi bana ters ters baktı ve ileriye işaret etti. “Hoş geldiniz, matmazel.”

Derin bir nefes çekip adamın yanından geçerek Isabel’in restoranındakine benzeyen, belli belirsiz aydınlatılmış küçük bir odaya girdim. Rahat olamayacağım kadar çok benziyordu. Bu Isabel’in işiymiş gibi hissettiriyordu. Amber’la telefonda konuşurken gelen yüksek sesli müziğin neden burada olmadığını merak ettim.

Sağımda vestiyer vardı ve görevli kadın önüme geçmeyi başarıp çantamı işaret etti. “Bunu burada bırakmalısınız,” dedi koyu aksanlı bir İngilizceyle.

“Hayır.” Çantama asıldım. “Hayır, ben...”

“Kurallar böyle,” diye yanıtladı sert bir ifadeyle.

Telefonumu yanıma almak için uzandım ama o başını salladı.

“Telefon olmaz. Kameraları var.”

Bir an duraksadım, kalbim deli gibi atıyordu. Amber’ı ve telefonda duyduğum hıçkırığının düşündüm. Telefonumu çantama koyup ikisinden de vazgeçtim. Kadının bana karşılık olarak verdiği fişi çizmemin içine tıktım.

Uzun, dar bir koridorda ilerledim, puslu yatak odası ışıklandırmaları beni ürpertiyordu. Daha büyük görünen bir odaya çıkmak üzereyken Amber köşeyi döndü. Üzerinde kolsuz bir tişörtle kalçalarını güçlkle kapatan kırmızı, deri bir etek vardı. Açık olan kollarında taze kırbaç izleri seçiliyordu.

“Sara.” Bana doğru koşturduğunda üzerindeki kıyafetin yakasının açıklığıyla nefesimi tuttum. Beni kucaklamadan önce, uçları dışarıda olan göğüslerinin geri kalanını da gözler önüne sermişti. “Bana yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim.” Geri çekildi. “Tristan’ı seni ağırlayacağımız konusunda ikna ettim, beni özel odaya almayacak. Kapı görevlisine gitmeme izin vermemesini söyledi. Gizlice kaçmak zorundayız.”

Başımı salladım. “Haydi, hemen gidelim.”

Gürültü duyunca arkama döndüm ve bana bakan bir çift gördüm. Yüzlerindeki kuvvetli ifade bana açlık çeken birinin yemeğiymişim gibi hissettirdi. Temas olmadan geçmelerini sağlayamadım ve hızlıca Amber’a döndüm. Elimi tutup beni ileri çekti. Hiç iyi gitmiyordu.

Beni aşağı inen bir dizi merdivene yönlendirdi ve gümbür gümbür müzik sesinin geldiği bir odaya çekti. Dumanlı odaya

girdiğimde gözlerimi kırptırdım, solumda bir bar ve ötede bir dans alanı bulunuyordu. Baktığım her yerde bolca çıplak ten vardı. Bu mekân kıyafet azlığı çeken kadınlarla kaynıyordu, onların etrafını ise erkekler ve kadınlar sarmıştı. Duvar kenarları, bar, dans alanı, oturma yerleri hep bu şekildeydi. Ama seks yoktu. Daha çok bolca seks arzusu diye düşündüm.

Amber beni barın oradaki bir yere çekti ve sırtımı arkamdaki deri kısıma yaslayıp yüzümü ona döndüm. Kalmaya hiç niyetim yoktu.

Amber barmene işaret etti. “İki shot tekila.”

“Hayır,” dedim. “Dışarıda bekleyen bir taksi var.”

“Seni duyamıyorum,” diye söylenip bana doğru eğildi. Eli göğüs kafesime değiyor, kolu barı diğer yanımda tutacak şekilde göğüslerime bastırıyordu. Kaskatı kesildim. Bunun ne kadar yakın ve gereksiz bir hareket olduğunun farkındaydım. “Ne demiştin?” diye tekrarladı.

Onu itme dürtüsüyle savaştım çünkü bunun bana daha fazla temas olarak dönmesinden korkuyordum. “Bizi bekleyen bir taksi var.”

“Otuz dakika içinde yeni bir kapı görevlisi gelecek. O beni sever. Geçmemize izin verir.” Geri yaslanıp bana baktı, sonra gözlerimin önüne gelen saçı okşadı. “Gerçekten çok güzelsin.”

Nefes alıp verişim aksadı. Ne oluyordu? Amber ne yapıyordu?

“Amber...”

“Onun ödeme yapmasını asla engellemeyeceksin, değil mi?”

Tristan’ın sesiyle Amber ona döndü. Neyse ki göğüs kafesimdeki kolunu çekmişti. Tristan’ın görünüşüyle gözlerimi

kırpıştırdım. Uzun koyu renk saçları berrak mavi gözlerini çevreliyordu. Bana bakıyordu, yüz ifadesi sert ve anlaşılmazdı.

Amber saçıma dokunduğunda içgüdüsel olarak geri çekildim, Tristan'a odaklanmıştı. "Buna ihtiyacım var. Benim ihtiyaçlarımı karşılamak senin görevin."

Tristan ona baktı; uzun ve yoğun geçen bir sürenin sonunda onu kendisine çekti. Eli onun başının arkasındaydı.

"Onun gitmesine izin verme vaktin geldi. Geçmişte kaldı, Amber." Gözleri benim üzerime kaydı ve bakışlarında ifade edilemez bir şeyler vardı. Sonra onu öptü, elleri göğüslerine kaydı ve kıyafetini aşağı doğru çekip göğüs uçlarını açığa çıkardı.

Nefes alamadım ama Tristan'ın bana attığı bakış... Neden bilmiyorum, sanki bana kaçmam için fırsat veriyor gibiydi ve buna ihtiyacım vardı. Onlardan uzaklaşıp koridora doğru hızla koştum, sonra aniden durdum. Çıkışın önünde tişörtü beline kadar indirilmiş bir kadınla onun göğüs uçlarını emen bir adam vardı. Dönüp başka bir çıkış aradım ama tekrar Tristan'la Amber'a baktığımda kendime her yönüyle bir aptal olduğumu söylüyordum.

Soluma fırlayıp bir koridora girdim, lavabo bulmayı umuyordum. Sadece tek bir kapı girişi vardı, o da bir odaya çıkıyor gibi görünüyordu. Arkamı döndüğümde Tristan ve Amber'ın bana doğru yöneldiklerini gördüm ve ileri doğru atıldım. Yani direkt cehenneme...

Bedenlerle dolu olan karanlık bir odanın içine girmiştım. Çıplak bedenler bir araya toplanmışlardı. Gördüklerime inanamadım. Bir kadın vardı, arkasındaki bir adam göğüslerini kavramıştı, başka bir kadın ise kadının bacaklarının arasında onu

yalıyordu. Arkalarında onları izleyen bir adam mastürbasyon yapıyordu. Onun arkasında ise bir tür üçlü grup vardı. Ve böyle devam ediyordu. Etrafımdaki tüm insanlar birbirleriyleydi.

“Onun istediği bu,” dedi Amber kollarını bana dolayarak.

Onunla mücadele etmedim. Bedenim donmuş, kalbim buz kesmişti.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Değil.”

“Evet,” dedi beni kendisine çevirip ellerini omzuma koyarken. “Onunla birlikte oradaki insanlardan biri olacaksın.”

Hayır. Chris paylaşmazdı.

Tristan, Amber’ın yanına gelip onu kollarına çekti. Onlar öpüşüp birbirlerine dokunmaya başlayınca kalakaldım.

Hayır. Hayır. *Hayır*. Chris bizim böyle olmamızı istemiyordu.

Ve hâlâ orada dikiliyor, onların birbirlerinin kıyafetlerini çıkarışlarını izliyordum. Neden çıplak bedenleri yararak çıkışa gitmediğimi merak ediyordum. Belki bir parçam bu kulüpte neler olduğunu, Chris’in neyin parçası olmakla suçlandığını bilmek istiyordum.

Bir yabancı arkamdan yaklaşıp bana dokunduğunda gerçeklik yüzüme çarptı. Adamı itip kapıya doğru koşturdum ve koridoru geçtim. Bir şekilde geçmeden önce lavaboyu gördüm ve içeri girip kapıyı kilitledim. Sert yüzeye yaslanıp burada insanların beni izlediği gözetleme deliği olup olmadığını merak ettim. Bu fikirle midem çalkalandı. Chris’in istediği bu olamazdı. Olamazdı. O paylaşmazdı. Bunu yapmayacağını biliyordum.

Peki, bana söylemek istemediği sırları neydi? Gördüğüm bunca şeyden sonra daha kötü ne olabilirdi? Kaybolmuştum.

Bunun Chris olduğuna inanamıyordum ama Amber, Isabel, hatta Tristan onun hayatının parçasıydı. Ve beni çaresizce onlardan uzak tutmaya çalışması gerçekten duruma zıt düşüyordu. Belki bu onun geçmişıydı, şimdisi değildi. Tabii, benim bildiğim Chris'in şimdii geçtim, böyle bir geçmişı olamazdı. Ya Ella gibi Chris'i de gerçekten tanımamışsam? Kafam karışmıştı. İncinmiştim. Çok fena incinmiştim. Ağlamıyordum ama ağlayacaktım. Kopmak üzere olan bir fırtına vardı ve bunun burada olmasını istemiyordum.

Buradan gitmeye hazırdım, kapının kilidini açıp çıkışa yöneldim ama durup bara bakmadan edemedim. Aniden gecenin erken saatlerinde önerilen içkiye şimdi ihtiyacım olduğunu düşündüm, yoksa geleceğini bildiğim fırtına ben eve varamadan kopacaktı. Buranın Chris'in şimdiki hayatını yansıtmadığını biliyordum. Ancak bunun onun bir daha asla ihtiyacı olmadığını söylediği ama sonra ihtiyaç duyduğu dövölme meselesi gibi olmasından korkuyordum. Bu gece benim gömdüğümü sandığım tüm hassas yanlarımı ve güvensizliklerimi açığa çıkarmıştı. Dylan öldüğünde Chris için yeterli olmamıştım. Bu cehennemi bir daha ne zaman yaşayacaktım? Fikri bile dayanılamayacak kadar zordu ve bunu kafamdan atmak istiyordum. Daha fazla düşündükçe, kalbimdeki boşluk daha fazla kanıyordu.

İleri yürüyerek barmene el işareti yaptım, o da bana seve seve tekila shot verdi. Hızlıca yuvarlayıp bir tane daha istedim. Kendimde değildim. Şu an kim olduğumu bile bilmiyordum. Chris'in kim olduğunu bilmiyordum. Ella'nın kim olduğunu, önceden nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Hiçbir şey... bilmiyordum.

Amber aniden yanımda belirdi, kolunu omzuma doladı. “Eğer onu seviyorsan, buna alışsın. Söz veriyorum. Ben alıştım.”

Sesi ve dokunuşu daha fazla incinmeme neden oluyordu. İkinci shot’ı da yuvarlayıp bir tane daha istedim. Başım dönmeye başlamıştı. Amber beni dans pistine sürükledi ve çalan Amerikan şarkısıyla karşılandım. Tanıdık gelen, ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettiren zemini sağlamlaştıran bir şeylere ihtiyacım vardı. Kelimeleri biliyor, şarkıyı söylüyordum, zihnimde dile gelmeye çalışan kötü şeyleri engelliyordum. Dayanamadığım tek şey bana dokunup durmaya çalışan Amber ve patilerini bana dokunduran yabancılardı. Kalabalıktan uzaklaştım.

İstedğim tek şey... Chris’ti. Bu insanların gitmesini istiyordum. Onu aramak ve benim tanıdığım Chris olmasını istiyordum, Amber’ın tanıdığı Chris değil. Dans etmeyi kestim. Oydu. O Chris’ti. *Benim Chris'im*. Bu insanlar onu tanımıyordu. *Amber* onu tanımıyordu. Buradan gitmek istiyordum ama bir yanlış yapmıştım. Tekilanın zihnime girmesine izin vermiştim, eve gidebileceğimi sanmıyordum. Chris’siz olmazdı.

Bakışlarım boş bir kaideye takılınca onun üzerine tırmandım. Yalnızdım. Çok yalnızdım. Gözlerimi kapatıp müzik ve dans dışındaki her şeyi dışarıda bırakmaya çalıştım. Düşünmek istemiyordum. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum.

Eli bacağıma dokunana ve adımı çağıran sesini duyana kadar güçlü ritim başımda yankılanmaya devam ediyordu. Aşağı baktığımda Chris’in orada dikildiğini gördüm.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Chris'e bakarken gözlerimi kırpıştırdım, gerçek olduğundan emin olamıyordum. Müzede olması gerekiyordu. Burada olduğumu bilemezdi. Neden öfkeli görünüyordu?

"Aşağı in!" diye bağırdı bana yüksek sesli müziğin arasından.

Hafifçe sendeleyerek sertçe yutkundum. Gerçekten buradaydı. Chris buradaydı ve ben söyleyeceklerini duymaya hazır değildim. Başımı salladığımda tüm oda döndü.

Chris uzanıp bacağımı tuttu. Tekrar sendeledim. Belimi sıkıca tutup beni aşağı çekti. Ciyaklayarak öne doğru düştüm. Kendimi dans pistinin üzerinde Chris'in sert bedenine yaslanmış şekilde buldum, kollarını bana sarmıştı.

"Burada ne halt ediyorsun, Sara? Sanki burada olmak ister gibi giyinmişsin."

Tekila, öfke ve incinmişlik içimde çarpışıp dilimi yakıp tutuşturdu. Kendimi göğsünden itip doğruldum ve konuşmaya başladım. "Sen ne halt etmeye beni burada istiyorsun? İstiyorsun, değil mi? Bu da senin sırlarından birisi, değil mi? Paris'in yarısının beni becermesini istedin."

Yüzü öfkeden yanıyordu, sesi müziğin içinde yayılan bir gürleme gibiydi. “Benim sırrım bu değil, Sara. *Sır*, bir tane. Sana söylemediğim yalnızca bir şey var.”

“Bunu bilmiyordum. Sahip olduğun bir sürü sır bir sırmış gibi görünüyor.”

Gözleri parladı. “Senin burada olmanı istemedim, asla istemem de. Gidiyoruz.” Beni kolunun altına alarak kalçasıyla çıkışa yönlendirdi ve bu güzel bir şeydi. Tekila yüzünden ayaklarım beynimi dinlemiyordu. Önce sendeledim, ardından yalpaladım.

Dengemi sağlamak için Chris’in Superman tişörtünü tuttum, o da üzerimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. Bakışlarımız birbirini buldu ve bir an için öyle kaldık. Birbiriyle çarpışan yoğun, cinsel ateşle öfkenin içinde kalmıştık. Sıcaktı, güçlüydü, seksiydi ve sadece kollarımı ona dolayıp onu tutmak istiyordum. Bunu neden yapamayacağımı ya da yapmamam gerektiğini pek hatırlamıyordum. Birileri bize çarpıp büyüü bozdu ve gerçeklik geri döndü.

Chris bizi tekrar harekete geçirdi. Tekila bile birbirine yapışmış bedenleri ya da havadaki seks kokusunu engelleyemiyordu. Çılgılık atma dürtümle savaştım ya da kaçma dürtümle... Sadece buradan gitmek istiyordum. Hemen.

Chris beni merdivenlere yönlendirdi. Merdivenler kulübün çıkışına giden küçük bir yere açılıyordu. Neyse ki bu kez daha önce çıkmaya niyetlendiğimde olduğu gibi çıkışı kapatan çıplak bedenler yoktu. Merdiven boşluğuna gelip meraklı gözlerden uzaklaştığımızda dönüp onunla yüzleştim. Sadece burayla nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmek istiyordum. “Burada olduğumu nereden bildin?”

Bana sert bir bakış attı. “Asıl önemli olan, burada *olduğunu* neden bilmiyordum? Neden beni aramadın?”

“Sorumu cevapla, Chris. Burada olduğumu nereden bildin?”

“Tristan’ın vicdanlı bir anı sayesinde.”

“Tristan?”

“Evet, Tristan. Beni neden aramadın?”

“Çocuklara yardım ediyordun.”

Bana sanki suçlu hissetmesi gereken benmişim gibi suçlar bir şekilde baktığında kafam karıştı. Zaten suçlu hissediyordum.

“Amber bana Tristan’ın onu döveceğini söyledi. Kolundaki kırbaç yaralarını görmüştüm.” Başım döndü, duvara yaslandım. “Ona taksi göndermeye çalıştım ama telefonuna cevap vermeyi bıraktı. Gidip onu alıp oradan çıkarabileceğimi düşünmüştüm.”

Bakışları bedenimde aşağı yukarı dolaştı ve elini başımın arkasına koyup beni yakına çekti. Suçlayıcı tavrı beni itse de muhteşem topraksı kokusu beni çağırıyordu. “Amber’ı almaya gelmek neden ‘gel beni becer’ kıyafetleri giymeyi gerektiriyor?”

Tokat yemiş gibi sıçradım. “Çünkü kendimi anlamadığım bir geçmişle yargılanıyormuş gibi hissettim.” Gözlerim yanmaya başlayınca başımı çevirip basamaklardan aşağı sallanarak indim. Beni takip etti. İçimdeki günahkâr duyguların karışımına rağmen bana dokunmayı kestiğinin kesin bir şekilde farkındaydım. Bana dokunmasını ne kadar istesem de, bu yerin anlamını ne kadar merak ediyordum olsam da yapamazdım. Ayrıca bu gece teki-
lanın yardımı olsun olmasın, müthiş bir aptallık sergilemişim.

Vestiyere geldiğimizde durduk. Çizmeme-deki fişi aradım ama ellerimi çalıştıramıyordum. “Alamıyorum,” dedim çaresizce. Alkol aldığım için kendime kızdım. Böyle olmaktan nefret ediyordum, bunun bana ne faydası vardı ki?

Chris eğilip çizmemin fermuarını açtı. Aynı bu şekilde elinde kırbaçla beni baştan çıkarıp kalçamdan yukarı sıcaklık dalgaları gönderdiği anı hatırladım. Bana baktı, elinde fiş vardı. Yüzünde öfkeyle arzunun karışımını gördüm. O da benimle aynı şeyi düşünüyordu ve bundan benim kadar mutlu değildi. Bana çok öfkeliydi ve bunun iyi mi, kötü mü olduğunu bilmiyordum. Sanırım bu neden böyle hissettiğine ve buranın ona gerçekte ne anlam ifade ettiğine göre değişirdi.

Ayağa kalkıp görevli kadına fişi uzattı ve kadın ona eşyaları verdi. Chris eşyaları alıp çantamı çaprazlama bir şekilde başımdan geçirdi. Bunu yapamayacak kadar sarhoş olduğumu düşünmesinden nefret ediyordum. Gözlerine bakmadım. Bakamazdım. Bekledim, ardından Chris geri çekilince kapıya doğru aceleyle ilerledim ve durmadım. Kendime yol açıp dışarı adım atıp soğuk havayı içime çektim. Zihnimi ve bedenimi kendine getirmeye çalışıyordum. Buradan yürüyebildiğim kadar hızlı uzaklaşmak istiyordum, eğer düşeceğimden korkmasaydım koşardım.

“Sara,” diye seslendi Chris, ardından kolumdan tutup beni kendisine çevirdi.

Ona patladım. “Benden istediğin bu mu, Chris? Çünkü bu ben değilim. Orada gördüklerimin bir parçası olamam, olmayacağım. *Olmayacağım.*”

“Oradaki hiçbir şey sana ‘ben’mişim gibi geldi mi?”

“Hayır. Ama Isabel’in burayla bağı olduğunu biliyorum. Senin de onunla bağı var, Tristan ve Amber’la da. Ama...” derken sesim çatallaştı, “...Ava’nın bir katil olduğunu düşünmemiştim ya da Ella’nın beni bir hiçmişim gibi bir kenara atacağını da.

Onu tanıdığımı düşünmüştüm. Kendimi senin üzerinden tanıdığımı düşünmüştüm. Eğer seni tanımamışsam... neyi tanım bilmiyorum.”

Beni sert kollarıyla kendisine doğru çekti. “Beni tanıyorsun, Sara. Ve ben de seni tanıyorum. *Biz* oraya ait değiliz.”

“Buna inanmak istiyorum ama söyleyeceğin her neyse onu kaldıracabileceğimi bilecek kadar bile tanımıyorsun beni. Erteleyip duruyorsun. Bundan o kadar çok korkuyorsun ki. Sonra da sırrın burası olabileceğini nasıl düşünebildiğimi mi merak ediyorsun? Eğer beni tanıyorsan, sence bana böyle bir tepki verebilecek ne var?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey yok.”

Gözlerini bana dikti. Bakışları sert, çenesi gergindi. “Sana anlatacağım. Arabada.” Elimi tutup beni sokağa çekerek yürümeye başladı.

Şaşkına dönmüştüm. Sonunda bana anlatacak mıydı?

Aniden ona baskı yapmam gerektiğinden emin olamadım. Gelecek hafta demişti. Gelecek haftanın onun için önemli olduğunu söylemişti. Onu neden zorlamıştım? Neden bu kahrolası yere gelmiştim? Neden? Neden? Neden?

Chris bizi sola doğru yönlendirdi ve bir blok ötedeki siyah otomobilin yanında durdurdu. Arka kapısını açtı. “911 nerede?”

“Müzede araba servisi vardı. Garajdan gidip arabamı almakta daha hızlıydı.”

Burada olmama üzölmüş, beni buradan almaya gelmek için acele etmişti. Kapıya doğru adım attığımda sendeledim. Bir kez daha Chris beni tutup güçlü elleriyle dengeledi. Dünya

etrafımda döndüğünde gözlerimi sıkarak kapattım. Kahrolası tekila. Kahrolası kötü kararlar.

Chris'in yardımıyla arabaya bindim. Beni takip etti ve şoföre Fransızca bir şeyler söylediğinde şoför arabadan indi.

Yalnız kalmıştık. Ve ortam sessizdi. Karanlıkta ikimiz de bir kapının ucunda oturuyorduk, aramızdaki mesafe kilometrelerce geniş hissettiriyordu.

Chris sonunda dönüp bana baktı ve konuşmaya başladı. "Genç, acemi günlerimde bile seni buraya sürüklemezdim, Sara. Amber bunu biliyor. Beni senin üzerinden incitmeye çalışıyordu."

Başımdaki ve midemdeki protestoyu yok sayarak tekrar ona döndüm. "O zaman neden onu hayatına kabul ettin? O iyi biri değil, Chris. Sempatimi kazanmak için oyun oynayıp ben buraya geleyim diye tuzak kurdu. Eğer ona izin verirsen bizi ayıracak. Bunu sen de biliyorsun ama o hâlâ hayatımızda. Eğer onun kurtarılmayı hak ettiğini düşünmemin, onun yalanlarını dinlememin bu gece olanlara verdiğim tepkiyi etkilemediğini düşünüyorsan, yanlış düşünüyorsun."

Göz temasını kesip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve başı omuzlarının arasına düştü. Ellerini sertçe saçlarının arasına geçirip orada tuttu, sanki bir baskıyı rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. Bana söyleyeceği her ne ise onu söylememek için kendini zor tutuyordu ve ben de zor nefes alıyor, onun bana anlatmasını bekliyordum.

Chris çenesini ovarak doğruldu. Hâlâ ileri doğru bakıyordu, konuşmak için kendini zorluyor gibi görünüyordu. İtiraf eden sesi yumuşak, pürüzlü ve duygu yüklüydü. "Gelecek hafta..." Tereddüt etti. "Gelecek hafta annemin ölüm yıldönümü."

Omuzlarım düştü, sanki yumruk yemiş gibi hissetmiştim. *Doğru bir yer, doğru bir zaman var. Ne demek istediğimi anlayacaksın, yakında, söz veriyorum. Senden bana bu konuda güvenmeni istiyorum.* Onu zorlamamalıydım. Beklemeliydim. “Aman Tanrım. Ah Chris. Ben...”

Bana döndü. “On yıl önce, onun ölüm yıldönümünün olduğu hafta Amber’ı ve onun ebeveynini yemeğe çıkardım. Arabaya doğru yürürken yüzlerinde kar maskesi olan iki silahlı adam tarafından saldırıya uğradık.”

“Ah,” diye soludum. “Hayır. Bana olmadı de.”

“Saldırganlardan birinin silahını aldığım da kaçtı ama diğeri...” Uzun bir süre tavana baktıktan sonra bakışları tekrar benimkilerle buluştu. “Gözlerini gördüm ve tetiği çekeceğini anladım. Onu vurdum ama o Amber’ın ebeveynini vurmadan önce değil. Saldırgan öldü ama onlar da öldü.” Dudaklarını sıktı. “Sonra on altı yaşında bir çocuk olduğu ortaya çıktı.”

Elimi karnıma bastırdım. Sanırım kusacaktım. “Chris. Ben...”

“Onu öldürdüğüm için suçluluk hissetmedim, Sara. Gözlerini gördüm. Ne kadar soğukkanlı olduğunu gördüm. Beni yiyip bitiren şey onları öldürmeden önce onu öldürmemiş olmam.”

Koltuğun karşısına geçip o sözünü bitirmeden önce kollarımı ona doladım, yanaklarımdan yaşlar akıyordu. “Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Chris, ben...”

Beni öptü. “Yapma. Üzgün olduğunu söyleme. Bunu sana söylemeliydim. Yapmam gereken...”

Ben de ona öptüm, gözyaşlarımdan tuzlu tadını ikimizin dudaklarından da aldım. Ona dokunmadan duramıyordum. Yüzüne. Saçına. Alınlarımızı birbirine yaslayıp elimi yanağına

bastırdım. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni bunun için yargılayacağımı nasıl düşünürsün?”

“On altı yaşında bir çocuğu öldürdüm ve suçluluk hissetmedim, Sara.”

Geri yaslanıp ona baktım. “Bunu bir kutuya kapat, Chris ve kilitle. Çok fazla kabiliyetin var. Bu sadece zihninin kontrol edemediği bir şeyden kurtulma şekli. Amber’ın hayatını ve kendi hayatını kurtarmışsın. Sen bir kahramansın. Sen birçok şekilde kahramansın ve bunu asla görmüyorsun. Ama ben görüyorum. İkimiz adına da görüyorum.”

Midem çalkalanınca yutkunmak zorunda kaldım. “Bu gece alkol aldığım için kendimi berbat hissediyorum çünkü sana bir daha asla sarhoş olmayacağıma dair söz vermiştim. Ve silkinip bu gece yanlış yaptığım her şeyi düzeltecek doğru sözcükleri bulamayacak olmaktan nefret ediyorum.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp bana baktı.

“Sen bu gece yanlış hiçbir şey yapmadın. Amber’a yardım etmeye çalıştın ama o seninle ve bizimle oyun oynadı. Dahası uzun süre sessiz kalarak buna ben neden oldum.”

“Bu gece bir sürü yanlış şey yaptım, Chris ama her şeyden öte bana bunları gelecek hafta hazır olduğunda anlatmana izin vermeliydim. Artık bunun sırlarla ilgili olmadığını biliyorum. Bu senin bir şeylerle nasıl baş ettiğinle ilgili. Bana her şeyi nerede, ne zaman, nasıl söyleyeceğini seçerek kırbacın ayartmasını sınırlandırmanla ilgili. Bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Şimdiye kadar nasıl yapabildiğimi de bilmiyorum.”

“Bana benim bazı günler kaldıramadığım bu şeyle yaşayabileceğini söyle. Bana beni tanıdığını ve artık benden şüphe etmeyeceğini söyle.”

“Ben sensiz yaşayamam, Chris ve artık şüphe etmeyeceğim. Bir daha asla.”

Beni bir an inceledikten sonra geriye yaslandı ve beni de kendine çekti. Başımı göğsüne koyup kalbinin atışını dinledim. Söyleyeceği başka şeyler olduğunu hissediyordum ama bu kez o hazır olana kadar bekleyecektim.

“Saldırıdan önce de Amber’a âşık değildim,” dedi usulca, birkaç dakika sonra. “Bir geleceğimiz olmadığını biliyordum ama o gecedен sonra onu bırakamadım. Gerçi bana kırılmıştı. Onun kırgınlığıyla benim suçluluğum arasında her şeyi mahvettim. İşlerin benim için uç bir hal alıp, Isabel’in ortaya çıktığı zamandı. İstedğim acıyı bana Isabel veriyordu.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Amber’la birlikteyken mi?”

“Seks yoktu. Sadece acı. Ve Amber biliyordu. Ayrıca onun eli kırbaçlı haline güvenmiyor olmama da kırılmıştı. Benden nefret etti. Bu seni cezalandırmasını istediğin birinde olmaması gereken bir şey.”

“Seni seviyor.”

“Ah, evet. İnce bir çizgi, değil mi? Kafası çok karışık, Sara. Ve Tristan onu deli gibi seviyor.”

“Onu korkunç bir şekilde kırbaçlıyor. Bu aşk değil.”

“Onu Isabel kırbaçlıyor. Tristan bunu yapmayı reddediyor.”

“Isabel mi?”

“Evet. Isabel. Ben onu görmeyi bıraktınca, Amber gerçeklikten benim yaptığım gibi kaçmaya karar verdi.”

“Kırbaçla.”

“Evet. Suçlu hissetmem için bir neden daha. Yürüdüğüm yanlış yolda beni takip etti.”

Bunu bana Chris yaptı. Artık Amber'ın Script'te olduğumuz gün ne demek istediğini anlamıştım.

"O zaman birbirimizi mahvettiğimizi biliyordum," diye devam etti Chris. "Amber'la her şeyi kopardım ve ona her zaman arkadaş olacağımızı söyledim. Ama ona kendini mahvetmeden önce yardım edememiştim, tıpkı Mark'ın Rebecca'ya yaptığı gibi."

"Yapmadın," dedim çabucak. "O kendi seçimini yaptı. Hepimiz öyle yaptık."

"O senin kadar güçlü değil, Sara. Amber'ı geri alamayacağım şekilde etkiledim. Fakat birkaç yıl önce Tristan ortaya çıktığında Amber'ın nihayet yoluna bakacağı konusunda ümitliydim. Bu gerçekleşmedi ve Tristan bunun benim hatam olduğunu söyledi. Ben yoluma devam etmediğim sürece Amber'ın da bunu yapamayacağını dile getirdi."

"Onunla bağımı neden koparamayacağımı anlamıyordu. Yaptığım şeylerle Amber'ın hayatını altüst ederek hissettiğim suçluluğu, utancı, sorumluluğu anlamıyordu." Elini sertçe saçından geçirdi. "Belki de yapmalıyım. Sadece bilmiyorum."

Ona kendini bu şekilde hırpalamaması için tüm nedenleri söylemek istiyordum ama içimden bir ses şu anda duymak istediği şeyin bu olmadığını söylüyordu. Bunun yerine, "Ben de bilmiyorum ama birlikte öğreneceğiz," dedim. "Birlikte, Chris. Cevapları birlikte bulacağız."

Kolunu belime doladı. "Tristan'ın etrafında olmanı istememe nedenim buydu. Sana neler söyleyebileceğini bilmiyordum. Ayrıca bu gece Amber'ın denediği gibi beni incitmek için seni kullanmayacağından emin değildim."

“Ama seni arayıp beni almanı söyledi.”

“Evet ve eminim bana tuzak kuruyordu. Amacı seni kalbimi yerinden sökecek uygunsuz bir durumda bulmamı sağlamaktı.”

“O zaman sen de beden şüphe ettin.”

“Sana ne söylediklerini ya da seni benimle ilgili neye inandırdıklarını bilmiyordum, Sara. Amber’ın sana anne babasını anlatıp anlatmadığını bilmiyordum. Ya da oradaki insanları ikna edip, oranın müdavimi olduğum yalanını söyletip söyletmediğini. İnan bana buraya gelene kadar hayal gücüm çığırından çıkmıştı.”

Ona sarıldım. “Başka sır yok. Başka şüphe yok.”

Chris saçımı yüzümden okşayarak çekti ve usulca tekrarladı. “Başka sır yok. Başka şüphe yok.”

14 Temmuz 2012

Cumartesi, Aynı Gün

*H*âlâ kafedeyim...
Şehirde bir kongre olduğu için taksi bulamadım. Buna inanamasam da beni otele Ava bırakacak. Sadece yarının daha iyi olacağını ümit ediyorum. Belki her şeyden sonra 'onu' arardım. Belki aramazdım. Belki sadece o gelene kadar beklerdim. Ya da belki yarının benim yerime karar vermesine izin verirdim. Belki tekrar eski Rebecca Mason gibi hissederdim. Bu gece... Neredeyse evimdeydim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi sabah gözlerimi açıp Chris'in çarşaflara sinmiş kokusunu içime çektim. Gece müzeye döndüğünü neredeyse unutacaktım. Elimi yanımdaki boşlukta gezdirip onun burada olmasını diledim. Yalnız olmamayı, dün gece uyandırdığım eski iblisleriyle mücadele ederken onun yalnız olmamasını isterdim. *Yalnız.* Chris'in tişörtlerinden birini giyip bu kelimedenden nefret ederek uyumuştum ve onu deli gibi özlemiştim.

Akan su sesi kafamı karıştırdı. Doğrulunca suyun duştan geldiğini fark ettim. Chris'in eve gelip beni uyandırmamış olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Saate baktım, çoktan on olmuştu.

Bugün yola çıkma konusunda istekli olduğunu biliyordum. Örtüleri bir kenara atıp banyoya yöneldim. Tekilanın yarattığı bulantıyla savaşılarak kendime gelmek için kapı pervazına yaslandım. Suyun altında başını önüne eğmişti, geniş omuzları ve sırtı bana dönüktü. Dün geceki itirafından sonra nasıl hissettiğini merak ediyordum. Tişörtümü çıkarıp duş kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda Chris'in bakışları bana yöneldi, beni akan suyun altına çekip kollarını bana doladı.

“Seni özledim,” dedim yüzüne dokunarak.

Başını benimkine doğru eğdi. “Ben de seni özledim.”

Bir süre daha o şekilde durduk ve mücadele içinde olduğu hissi çok kuvvetliydi. “İyi misin?”

“Son birkaç gün oldukça zorluydu.”

Bu onun ebeveyniyle ilgiliydi ve yıllardır önleyemediği şeyler yüzünden kendini cezalandırıyordu. Ama artık Amber’ın ebeveynini bildiğim için Chris’in neden acıdan vazgeçemediğini anlayabiliyordum. “Tam olarak hangi gün?” diye sordum.

“Yarın.”

Her yıldönümünde kendini kaç kez dövdürdüğünü merak ettim, fakat bu seferkini benimle birlikte geçirecekti. Durumun önemi bir anlayış dalgasıyla birlikte beni sardı. Onun için orada olmama izin veriyordu. Bu harika, muhteşem, yaralı adam Dylan olayında yaptığı gibi beni dışarıda bırakmak yerine, kendini tamamıyla bana teslim ediyordu.

Onu sıkıca kucakladım, sessizce onun için orada olduğumu söyledim. Başımı kaldırdığımda beni öptü ve tutku bizi ele geçirdi. Onun bana yaptığı gibi geçmişinden kaçmasına yardımım dokunuyor olduğunu umdum.

Ve bir daha asla kırbaça ihtiyacı olmayacağına kendi kendime yemin ettim.

Paris’in eteklerindeki bir komün olan Fontainebleau’ya doğru yol almaya başladığımızda avukat pasaportumla ilgili aradı. Chris, Stephen’la konuşurken ne söylediklerini çözmeye çalışarak dikkatle dinledim.

Chris'in telefonu kapatırken iç çekmesi pek cesaret verici değildi. "Pasaport konusunda yeni bir gelişme yok. Ceset olmadan Ava'ya karşı bir dava açamıyorlar çünkü açmaza düşecekleri kesin. Yani mahkûmiyetini garantiye almak için onu cinayete kastetmekle suçlamaları gerekiyor."

"Bana kastetmekle," diye tamamladım.

"Evet. Stephen, pasaportunu rehin tutmalarının seni geri dönüp jüri karşısında tanıklık etmeye ikna etmek için olduğunu düşünüyor."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Hayır, ama şu an yaptıklarının bu olduğunu da kabul etmiyorlar." Bana baktı. "Sen olmadan ona dava açamıyorlar, Sara."

"Yani geri dönmemiz gerekiyor."

"Yapılacak doğru şey bu gibi görünüyor. Bu hafta sonundan sonra burada işimiz bitiyor. San Francisco'ya dönüp birkaç ay kalabiliriz."

"Hayır etkinliklerin ne olacak?"

"Yarınki etkinlik için burada olmak istiyorum ama ondan sonra kasım ayı sonuna kadar buraya dönmek zorunda değilim. Bu aynı zamanda bize Fransa'da daha uzun kalabilmek için pasaportunu temize çıkarma şansı da verecek." Bana hafifçe gülümse-di. "Biz buraya dönene kadar Fransızca da öğrenebilirsin."

Ufak bir kahkaha attım. "Buna o kadar güvenme." Polisin beni geri getirip Rebecca cinayetinden tutuklamak için rol yapıyor olduğuna dair endişemi paylaşmak için ağzımı açmıştım ki kendimi durdurdum. Bu hafta sonu Chris'le ilgiliydi. Yalnızca onunla. "Katie'yi de mutlu etmiş oluruz."

Bana yandan bir bakış attı. “Edeceğiz. Açıkçası bugün kontrol etmek için aradı. Onunla konuşamam.” Dudaklarını sıktı. “Belki sen onu arayabilirsin? Trafiğin berbat olduğunu, konuşmadığımı söylersin?”

“Elbette.” Katie’yi aradım, sıcak karşılaşması iyi gelmişti. Birkaç dakika boyunca konuştuk. Chris’le konuşmak istediğinde ona önceden hazırladığımız cevabı verdim. “Ona söyle sorun değil. Konuşmak zorunda değil. Yanında senin olduğunu ve onunla güzelce ilgileneceğini biliyorum,” dedi.

“Yapacağım,” diye söz verdim. “Kesinlikle yapacağım.”

“Biliyorum, tatlım. Onu bu şekilde sevdiğin için seni seviyoruz. Yapabildiğinde beni arayıp onun nasıl olduğunu anlattırın.”

Ona söz verdim ve telefonu kapattık. Pencereden dışarı bakıp Chris’in görmesini istemediğim gözyaşlarımla mücadele ettim, onun için güçlü olmakta ısrarcıyım.

“Trafik meselesine inanmadı,” dedi Chris.

Başımı salladım. “Bir an bile.” Zihnini kötü şeylerden uzaklaştırmak için yolculuğumuz hakkında sorular sormaya başladım. Bir sonraki saati Fontainebleau’nun muhteşem ormanlarıyla çevrili bir şekilde yol alırken, ailesinin ona bıraktığı kalenin o babasıyla Paris’e taşınmadan önce bile, Chris küçük bir çocukken bir tatil evi olarak kullanıldığı üzerine sohbet ederek geçirdik. Etrafımızda yükselen ağaçlar doğa şaheseriydi. Onu konuşturmak için ne kadar uğraşsam da varış yerimize yaklaştıkça Chris sessizleşmeye başlamıştı.

Sonunda gözlerden uzak, geniş mülke geldiğimizde, ortaçağ kalesinin görünümüyle aklım başımdan gitmişti. Küçük, eğimli tepelere kurulmuş kale, kule görünümlü çatıları ve yüksek, beyaz taş duvarlarıyla bir evden çok otel büyüklüğündeydi.

“Bu olağanüstü, Chris,” dedim ona dönerek. Daha önce hiç görmemiş gibi kaleye bakıyordu.

“Buraya pek fazla gelmiyorum. Bu yüzden arkadaki evde kalıp benim için burayla ilgilenen bir kadın ve kızı var.” Bana baktı. “Ceketini al. İçeri girmeden önce sana göstermek istediğim bir şey var.”

Ceketimi giyerken Chris 911’in etrafında dolanıp kapımı açtı. Dışarı çıkmama yardım edip kolunu omzuma attı. İri bedeni beni soğuk havadan koruyordu. Diğer elinde bir şey olduğunu düşünüyordum ama ne olduğunu anlayamamıştım. Ne olduğunu soracaktım ki devasa dalları olan yapraksız ağaçların olduğu bir tepeyi işaret etti. Yeşillendiklerinde muhteşem görüneceklerinden emindim. Yakınlaştığımızda, bir değil iki tane mezarı ziyaret etmek üzere olduğumuzu fark ettiğimde midem kasıldı.

Hiçbir şey söylemedim. Ne *söyleyeceğimi* de bilmiyordum. Eğer çok fazla konuşursam Chris söylemesi gereken şeyleri söyleme fırsatı bulamayacaktı. Bugün dinleme günüydü ya da ihtiyacı olan buysa yanında sessizce durma günüydü.

Chris mezarların yanındaki ağacın altına elinde tuttuğu şeyleri koydu; bir şişe şarap ve bir tirbuşon. Patlamaya hazır kocaman, kara bir fırtına bulutu gibiydi, kendimi gök gürültüsü ve şimşeklerle gelecek olan sağanağa hazırladım.

Ceketini çıkarıp yere serdi ve bana oturmamı işaret etti. Üzerimde en sevdiğim soluk kotumun olmasına memnun olarak onunla yerimi paylaşmak için kenara kaydım.

Şarabı açıp yanımdaki soğuk zemine oturdu ve şişeden büyük bir yudum şarap içti. “Biraz iç,” dedi şişeyi bana uzatarak. “Babamın on bin dolarlık şaraplarından. İyi üründür. Zıyan etme.”

Bunun onun için önemli olduğunu bilerek şişeyi aldım ve biraz içtim. Hafif, tatlı aroması dilimde patladı. Kendi oğlunu seneler boyunca uzakta tuttuktan sonra ölene kadar içen babasının acı anısı olmasaydı lezzetli olabilirdi.

Chris büyük bir yudum daha aldı ve tekrar bana uzattı. Elini kaldırdım. “Hayır, teşekkürler.” Hazmedebileceğimi sanmıyordum.

“Sana söylemediğim bir şey daha var,” dedi.

O ‘bir şey daha’nın büyük bir şey olduğu gözlerinden anlaşıyordu. Şişeyi alıp biraz içtikten sonra ona geri verdim.

“Annemi öldüren kaza buradan birkaç kilometre uzaklıkta oldu.” Daha fazla şarap içip yere uzandı. Şişe bir elindeydi, diğer kolu ise gözünde idi. “Ben de arabadaydım.”

Nefesim boğazımda sıkıştı. Küçük bir çocuk olmalıydı. Annesinin ölümünü izlemek için fazla küçük. Bir yetişkin olarak ben kendi kaybımla güçlkle başa çıkmıştım.

“Bize bir kamyon çarptı,” diye devam etti. “Kamyon şoförü diyabet atağı geçirip bayılmış. Karşı şeride geçip bizimle kafa kafaya çarpıştı. Metal, ön camımızdan içeri girdi.” Durakladı, nefesi düzensizleşmişti. “Arka koltukta emniyet kemerim takılı bir haldeydim. Babamın da benim de önemli bir yaramız yoktu... ama camları ve kanı hatırlıyorum. Hatırlayamayacak kadar küçüktüm, yine de hatırlıyorum. Kanlı canlı, kahrolası rengi... Annemin bedenindeki kanı, babamın bağırıp ağlayarak nefes alması için ona yalvardığını hatırlıyorum.”

Yaşlar yanaklarımdan aşağı yol yol indiğinde sildim. Saniyeler geçerken Chris hareket etmedi. Orada bir eli yüzünde, bir elinde şişeyle uzandı. Söyleyecek doğru bir şey olmadığını biliyordum. *Yapacak* tek bir şey vardı.

Ayağa kalkıp elini tuttum. “Kalk, benimle gel.”

Elini yüzünden çekti, gözlerinin benden gizlediği yaşlarla kırmış olduğunu görebiliyordum. Benden hiçbir şey saklamasını istemiyordum. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“İçeri gidiyoruz.” Elinden çekiştirdim. “Sana göstereceğim bir şey var.”

“İçeride mi?” Hareket etmedi. “Buraya daha önce hiç gelmedin.”

“Doğru. Haydi gel.”

“Pekâlâ,” diye onayladı ve neyse ki ayağa kalkıp bir yudum daha aldığı şişeyi tepenin karşısına fırlattı. “Bana göstermek istediğin şeyi göster.” Gözlerinde merak vardı.

Merak iyi bir şeydi. Acıdan çok daha iyiydi. Bu işe yarıyordu.

Engabeli çayırı geçip kapıya geldik. Kapıyı açıp bana içeri girmemi işaret eden Chris’in iri bedeni gergindi.

Ferah girişin zemini taş döşeliydi ve bakışlarım solumuzdaki merdiven boşluğuna kaydı. Bir üst katta tüm odayı kaplayan ahşap balkon bir kat vardı. Kubbeli tavanın ortasından sarkan olağanüstü avizeye hayran kalmıştım. Chris kapıyı kapatınca tam önünde durdum.

“Soyun,” diye emrettim.

Yüzünden bir şaşkınlık geçti. “Ne?”

Gülümsememi güçlkle bastırdım. “Şimdi tam bana benzedin.” Kollarımı göğsümde kavuşturup onun her zaman olduğu gibi otoriter görünmeye çalıştım. “Beni duydun. Kıyafetlerini çıkart.”

İfadesi yumuşamaya ve sıkıntılı gözlerinde bir parça eğlence pırıltısı yanıp sönmeye başladı. “Şunu düzgünce anlamama

yardımcı ol.” Aramızdaki tatlı gerilime parmak bastı. “Sen bana kıyafetlerimi çıkarmamı mı emrediyorsun?”

“Evet.”

Bana bir süre baktıktan sonra güldü. Bana sıkı bir şekilde sarılıp kulağıma mırıldandı. “Senden sonra, bebeğim. İşler böyle yürüyor. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın.”

“Hımmm,” diye cevapladığımda geri çekilip bana baktı.

“Hımmm?”

Yakasına inmiş sarı saçlarının diken diken olmuş bir tutamıyla oynadım. “Hımmm,” diye tekrarladım. “Bu kuralı tam olarak kavradığımı sanmıyorum. Sanırım bana anlamamı sağlayana kadar şaplak atman gerekecek.”

Gözleri yanmaya başladı ve kısık bir hırlamayla beni kaldırıp yeni yatak odamız olduğunu düşündüğüm yere götürmeye başladı. Orası bu fırtınayı atlatacağımız yerdı.

Ertesi sabah uyandığımda, Chris’le geçirdiğimiz akşam sonrasında bedenimi saran tatlı sızının farkındaydım. Gülümseyerek ona uzandım ama gitmiş olduğunu anladım. Doğrulup otururken bugünün anlamını hatırladım ve maun süslemeleri olan duvarları, pahalı maun mobilyaları olan elit, gösterişli yatak odasına göz gezdirdim. O burada yoktu. Yataktan cep telefonuma uzanıp saate baktım. Saat sekizdi. Acaba hiç uyudu mu diye merak ettim.

Sonra yanımdaki yastıkta bir kâğıt parçası gördüm, el çizimi bir haritaydı. Kalenin devasa dolambaçlı yollarında Chris’i nasıl bulacağımı gösteriyordu. Hızlıca banyoya gidip banyonun

ortasında duran klasik tarz, ayaklı küvete hayranlıkla bakarak dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım. Küvetin kendisi muhteşem olduğundan değildi ki aslında öyleydi ama hayranlığımın nedeni dün gece bu küvette Chris'le çok ilginç zamanlar geçirmiş olmamızdı.

Acele edip kendime çekidüzen verdim. Valizimden bir sabahlıkla terliklerimi çıkardım ve haritamı kaptım. Pek şaşırtıcı olmayan iki tane taş koridorla sayısız kapı girişiyle geçitten geçtim ve en sonunda uzun bir merdiven boşluğuna geldim. Artık şehirde değildim ama Parislilerin seviye seviye binalar yapmayı sevdiği anlaşıyordu. Sorun değildi. Sanırım Parislilerin her şeyi yavaş yavaş hoşuma gitmeye başlıyordu.

Evin serinliğine karşı kollarımı kendime dolayıp on beş ya da daha fazla basamak inip loş ışıklı, zindana benzer bir odaya geldim. Ve nefessiz kaldım. Chris bir duvara karşı oturmuş, çalışma odasındakine benzer bir ejderha duvar resmi üzerinde çalışıyordu. Ejderhalar her yanındaydı, şövalelerin üzerinde bir sürü ejderha resmi vardı. Bakışlarım hevesle resimlerin üzerinde dolaşırken genç bir ressamın kendini geliştirip bugünün usta ressamı olduğunu görebiliyordum. Bunlar kendinden bir parça kattığı, paylaşmak istemediği, yıllar önce bağışlamadığı çalışmalardı. Ama onları benimle paylaşmıştı.

Chris fırçasını resmi yaptığı duvarın yanındaki sehpanın üzerine koydu ve bana döndü. Ona doğru yürüyüp kollarımı beline sardım. "Bana bu yanını göstermenin benim için anlamını tahmin bile edemezsin."

"Asıl sen, senin burada olmanın benim için ne kadar anlamlı olduğunu tahmin bile edemezsin." Başını duvar resmine doğru

eğdi. “Geçen yıl buraya yalnız başıma gelip bu resme başladım. Günü böyle geçirmiştim. Ama işe yaramamıştı. Bu mekân ve tarihi birlik olup beni hâlâ dizlerimin üzerine çökertiyor.

“Ama Isabel’e ihtiyacın olmadı,” diye vurguladım.

“Hayır. Isabel’e ihtiyacım olmadı. Ona bir daha asla ihtiyacım olmayacak. Bunu nereden bildiğimi biliyor musun? Dün gece yatakta uzanıp seni uyurken izlediğim için biliyorum. Daha önce hiç hissetmediğim kadar huzurlu hissettim. Ve beni dizlerimin üzerine çökerten şeyin *sen* olduğuna karar verdim, Sara. Bugünün benim için anlamını değiştirecek olan sensin.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum usulca. “Anlamadım.”

Chris dizlerinin üzerine çöktü. “Evlen benimle, bebeğim. Karım ol ve ömrünün geri kalanını benimle ejderhalar çizerek geçir. San Francisco’da bir mücevher dükkânı biliyorum. Oradan harika bir özel yapım yüzük alacağız ve...”

Onu yukarı kaldırıp öptüm. “Yüzük umurumda değil. Sadece seni istiyorum. Evet, seninle evlenirim.”

Hızla ayağa fırlayıp kollarını bana dolayarak beni öptü. Sonunda hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına inanmaya cesaret etmiştim.

Sonsöz

İtalya'da bir yer...

Karanlık sokakta koşturarak çaresizce bir telefon aradım. Benim pasaportumda yazan kişi değil, Ella Ferguson olduğum hakkında birilerini bilgilendirmeliydim. Onu tehlikeye atmadan Sara'yı arayamıyordum, bu da demek oluyordu ki 'onu' aramalıydim. Onu aramak istemiyordum, ama başka çarem yoktu.

Işıklı bir dükkân penceresi görüp oraya doğru koştum. İçeri daldım, burası küçük bir şarap dükkânıydı. Göğsüm ağırlaşarak şişe dizilerinin arasında bir yaşam belirtisi aradım. Arka taraftan yaşlı bir adam çıktı ve hızlıca ona doğru gittim. "Telefon. Lütfen. Telefonunuzu kullanabilir miyim? Bu acil bir durum."

İtalyanca anlamadığım bir şeyler söylediğinde içimdeki çaresizlik büyüdü. "Telefon?" deyip elimi kulağıma götürdüğümde gözleri iri iri açıldı. Bana pencereden görünmeyeceğim arka odayı işaret ettiğinde rahatlık her yanıma sardı. Bana bir telefon verip operatör numarasını tuşladı. "Evet. Merhaba. Karşı ödemeli arama yapmak istiyorum. Uluslararası."

"Hayır! Hayır!" diye haykırdı adam, belli ki İngilizce yalnızca tek bir kelime biliyordu. Bana uzandığında kaçmaya çalıştım

ama kolumdan yakaladı ve tek yardım çağırma şansımı da elimden aldı.

“Bekle,” diye yalvardım. “Bu karşı ödemeli arama. Sana yazmayacak.”

Başını salladı. “Uluslararası arama yok.”

Dükkânın kapısındaki çan çaldığında kalbim küt küt atmaya başladı. Hızlıca etrafa göz gezdirip bir kaçış yolu aradım. Bir arka kapı görüp oraya atıldım. İtip açtım ve binalar arasındaki karanlık bir geçide girdim. Soğuk hava yüzüme çarpıyordu. Karanlıkta beni bekleyenlerden çok beni yakalarlarsa olacaklardan korkarak koşmaya başladım.

Arkamdaki kapı gıcırdayarak açıldı ve duvara çarptı.

Daha hızlı koştum. Buradan uzaklaşmalıyım.

Tuğla gibi sert bir şey arkama çarptığında soluğum kesildi, sendeledim ve ileri doğru fırladım. Altımdaki yere doğru düşerken ellerimle durmaya çalıştım ama sırtıma bir kez daha darbe inince betona düştüm. Başım kaldırıma çarptı ve görüşüm bulandı. Hayır! Üzerime kapanan sisle mücadele etmeye çalıştım... Fakat çok güçlüydü.

Her şey karanlığa gömüldü.

Teşekkürler

Kitabımı canla başla duyurmaya çalışan Yeraltı Melekleri'ne teşekkür etmek istiyorum. Seriyeye olan sevginiz ve destek olmak için sarf ettiğiniz emeklerinize müteşekkirim. Brandy, Laura, Rae, Zita ve Mandy'ye özellikle teşekkür ediyorum. Siz hanımlar harikasınız. Alyssa ve Aemeliya'ya çılgın teslim tarihlerimde benimle çalıştıkları için teşekkür etmek istiyorum.

Simon&Schuster'da serim üzerine çalışan herkese, özellikle editörüm Micki Nuding'e teşekkürler.

Louise Fury'ye desteği, adanmışlığı ve sıkı çalışması için teşekkürler.

Ve depoda bulunduğu günlükte bu seriyeye ilham olan Diego'ya bir depo ve günlük hakkında seksi bir şeyler yazmaya karar vermemi sağladığı için teşekkürler.

New York Times ve *USA Today* Coksatanlar yazarı

LISA RENEE JONES

kariyerinin başından beri kırktan fazla kitap yazmıştır. Kitaplarının çoğu dünya çapında büyük ilgi gören ve farklı dillere çevrilen Lisa Renee Jones'un *Kayıp Günlükler Serisi* dizi olarak ekranlara gelmeyi beklerken, *Sende Tutsak Kaldım* bu serinin üçüncü kitabıdır. Yazarlık kariyerinden önce istihdam bürosu işleten yazarımız, okuyucuları ile iletişim halinde olmayı da çok seviyor. Kendisine kişisel internet adresinden ulaşabilirsiniz.

www.lisareneejones.com